

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΡ. 50
170

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Προμηθευθεῖτε τὰ παιχνίδια σας ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μας. Τιμαὶ ἀπολύτως ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

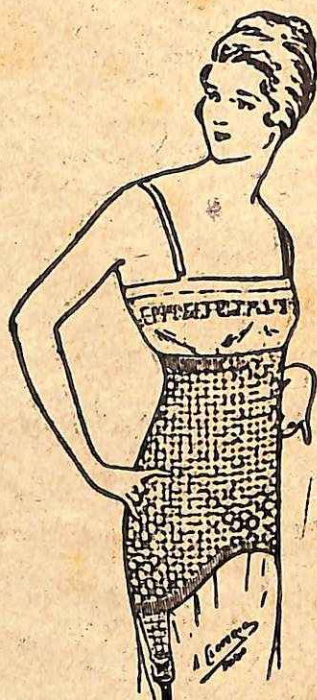
Μ. ΜΟΥΛΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 7-ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μὴ λησμονῆτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY

ἢ μπορείτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπορριμῆσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ὍΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΙΑΔΙΚΟΝ
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΤΑΘΜΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - MAILLOTS
ΚΟΡΣΕΛΕΣ-CEINTURES DE GROSSESSE

Η ΣΧΟΛΗ BERLITZ

διεργαζώνται ἐν Ἀθήναις διὰ τὸ τέλος τοῦ Σχολικοῦ ἔτους 1929-30 ἐξετάσεις εἰς ἅπασας γὰς γλώσσας.

Ἡ Κεντρικὴ Ἑδρὰ τῶν Σχολῶν BERLITZ ἐν ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ θὰ ἀπονεύμῃ τὸ πιστοποιητικὸν BERLITZ εἰς τοὺς ἐπιτυχάνοντας μαθητάς.

Ἰδρυσις νέων τάξεων δι' ὅλας τὰς γλώσσας.

Ἑγγράφει καὶ ἐκάστην ἀπὸ τῆς 3ης πρωτῆς ἕως τῆς 9ης ἐσπερινῆς.

Δοκιμαστικὸν μάθημα δωρεάν.

ΣΧΟΛΗ BERLITZ 37 ὉΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 37

ΦΑΜΑ Πανεπιστημίου 47

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΟΣΜΟΣ

PULLOVERS ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νεώτερον καὶ ἐκλεκτικόν.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ, ΓΑΝΤΙΩΝ
= ΚΑΙ ΓΡΑΒΑΤΩΝ =
ΣΤΑΔΙΟΥ 23Γ

Τὰ ἐσωτερικὰ Κουφώματα τῶν σπιτιῶν Σας

νὰ ἀπαιτεῖτε νὰ βάφονται μὲ τὰ εἰδικὰ Γερμανικὰ βερνικοχρώματα

«TEMPEROL»

τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνθεκτικὰ εἰς πλύσιμον καὶ δίδουν εἰς τὸ σπιτὶ ἐξαιρετικὸν λευσοχωρὶς μεγάλην ἐπιπρόσθετον δαπάνην.

Πωλοῦνται : Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθήναι, Λέκκα 21α.

Γερμανικὸν ραδιόφωνον «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος καὶ σπιτιοῦ.

Πωλεῖται : Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθήναι, Λέκκα 21α.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οικονομίας» τιμῶνται δραχμὰς 3.

ΖΟΤΑΛ

Δι' ἐντριβὰς κρυολογημάτων, ἰώνων τῆς μέσης, τῶν ἀρθρώσεων κτλ.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΥΝΑΡΜΟΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 70
ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΔΡΑΧ. 130
ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΔΡΑΧ. 130
ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΔΡΑΧ. 130

ΚΟΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ : 6025 ΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 23

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 47

NEW YORK, C.I.T.

Απο Οτι Βαρεῖ Καὶ Ἀκούει

ΧΑΛΙΑ

Ἦταν στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ ἔφαγε καὶ ἡ γίδα καὶ ἀπεστρά-
θωσε !... Δὲν εἶχαμε φῶς. Ἐ-
κπρόσθηκε καὶ ἡ ἀπεργία καὶ
κοντεύουμε νὰ στραβοδούμε !...
Πολλοὶ δρέμοι εἶνε κατασκευά-
νοι τῇ νύχτᾳ. Σπίτια καὶ μαγα-
ζιά ἔχουν φῶς νυσταλέο, φῶς
λυχνarioῦ τσοπάνικης καλύδας.
Ἔτσι ἡ πρωτεύουσα πλέει εἰς τὸ
σκότος. Εἶχε δίκην συνεπῶς κά-
ποιος τροβαδούρος πού τραγου-
δοῦσε πρὸς τὴν ὑπὸ τὰ γραφεῖα
τῆς Πάουερ :

Ἔλεος καὶ πάρε πειὰ
νὰ μᾶς στραβώνης !
Ἔβαλες τριφασικὸ
Κι' οὐτε μᾶς ῥώτησες...
Μᾶς γδύνεις καὶ συγχρόνως
μᾶς σκοτώνεις,
Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
μᾶς... παρα-σ κ ο τ ι σ ε ς !...
.....

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Νὰ καὶ κατὶ ἐνδιαφέρον : Ἀπὸ τοὺς
φοιτητὰς οἱ πλέον δραστηριοὶ εἶνε οἱ
τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Καὶ οἱ πλέον
συντηρητικοὶ οἱ τῆς Φιλολογίας.
Πρῶτοι καὶ καλῶτεροι δηλαδὴ στὶς
φασαρίες, οἱ μέλλοντες δικηγόροι.
Φιλήσονται, πεῖσαι καὶ γαλήνιοι, οἱ
μέλλοντες διδάσκαλοι. Μεταξὺ τῶν
πρώτων καὶ τῶν δευτέρων βρισκον-
ται οἱ φοιτητὰς τῆς Ἱατρικῆς, ἐπι-
φυλασσόμενοι νὰ ἐκδικηθοῦν τὰς ἀρ-
χὰς ὅταν θ' ἀρχίσουν νὰ ἐξασκῶν
τὸ ἐπάγγελμα τους. Τότε πειὰ θὰ φο-
νεύουν ἐν τοῦ ἀσφαλοῦς. Κι' ἀλλοί-
μονο στοὺς ἀστυνομικοὺς πού θὰ πέ-
σουν στὰ χεῖρά τους !...
.....

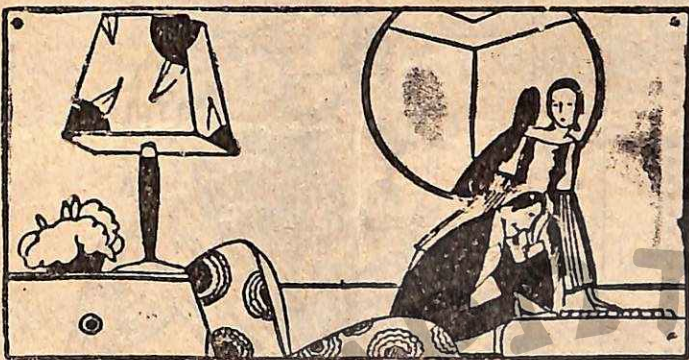
ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Ἰδοὺ καὶ κατὶ ἀπίστευτο :
Ὅταν ἀποδιώσθῃς μὲ βάρος σ' ὁ-
ποιοδήποτε μέρος τοῦ λιμένος Πει-
ραιῶς, δὲν δικαιώσαι νὰ δώσης τὴ βα-
λίτσα σου στὸν πρῶτο τυχόντα βαστά-
ζο, οὔτε καὶ νὰ τὴν φορτωθῇς ὁ ἴδιος.
Ἰσχυροῦσαι νὰ τὴν παραδώσης σ' ὁ-
ρισμένον ἀρραβωνιστὴν, ἐδρεύον-
τα καὶ ἐνεδρεύοντα ἐκεῖ. Κι' ἂν δὲν
τὴν δώσης ; Φωνές, καυγάδες, ἀναστα-
τώσεις, ἀπειλαί, βλασφημίες, ἐπέμβα-
σις τῆς ἀστυνομίας λιμένος καί... δὲν
συμβαίνει !... Μᾶς διηγῆσαν σχε-
τικῶς ἀπειρα ἐπεισόδια. Γράφουμε μὲ

ἡμεῖς τὸ παρόν, βέβαιον πῶς... δὲν θὰ
γίνῃ τίποτε ἀπολύτως !...

ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ

Γλύκα καὶ γαλήνη...
Καὶ αὐτὸς ὁ Δεκέμβριος εἰσῆλθε
φιλομεδέστατος. Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀ-
γίας Βαρβάρας, κατὰ τὴν ὁποίαν,
σύμφωνα μὲ τὴν λαϊκὴν παραομία, ἀ-
ργεῖται τὸ κρῖον, εἶχε λιανάδας. Τὸ ἴ-
διο συνέβη καὶ μὲ τὸν Ἅγιον Νικό-
λαον, ποῦρεχον ἄλλοτε χιονοκρίμα-
τος. Θάχουμε καὶ Χριστούγεννα ἡ-
λιόλουστα ; Ἀγνώστον. Πάντως ὁ
Δεκέμβριος ἔδειξε μέχρι τῆς στιγ-
μῆς ἱπποτικὴν διαγωγήν. Καὶ δὲν

μπορεῖ, φυσικὰ, νὰ τοῦ πῇ κανεὶς :
— «Οὐφ, καυμένη, εἶσαι... κ ρ ὁ-
ς !...».

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

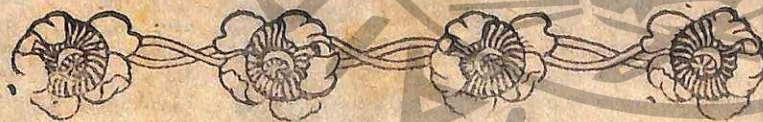
— Ἄν ὑποκύνουν οἱ φοιτηταὶ καὶ
ἐξαναρτίουν νὰ φοιτοῦν ἡσυχά - ἡσυχά
στὸ Πανεπιστήμιον, τί πρέπει νὰ τοὺς
πῇ κανεὶς ;
— Ὅτι τοὺς ἔγιναν τὰ παθήματα...
μαθήματα !...

Ο ΤΑΦΟΣ

Σκλαβίς, ἀρχοντιές, κυβερνώ, σκά-
(φτω, γράφω,
τὰ πάθη, τὰ μίσος, τὸ πένθος, ὁ θρήνος
μᾶς καίνε. Γερνάμε. Καὶ πᾶμε στὸν
(τάφο,
σὰ νῆψαν ἡ κοῖνα τῆς μάνας ἐκείνης.
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Ὁ κ. Χρ. Θ. Καραπάνος καὶ ἡ δις
Λούλα Ἄντ. Κυρτάτου ἔδωκαν ἀμοι-
βαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Εἰς τὴν ἐπι-
σημείαν τὴν στέφιν.

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸν γεγονός τῆς πα-
ρελθούσης ἐβδομάδος ἦτο ἡ καθιέρω-
σις τῶν ἀπογευματινῶν παραστάσεων
εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἐλευθέρας Σχη-
μῆς ἀντὶ τῶν ἐσπερινῶν.

Ἔτσι στὸ ἐξῆς αἱ παραστάσεις
τοῦ Κοτοπουλείου θ' ἀρχίσουν στὶς 7
καὶ θὰ τελειώσουν στὶς 10, καὶ μόνο
κάθε Πέμπτη, Σάββατο καὶ Κυριακὴ
θὰ δίδονται καὶ ἐσπερινά. Νὰ δοῦμε
ὅμως κατὰ πόσον δὲν ἐπιτύχη ἡ δοκι-
μὴ αὐτῇ !...

— Ὁ Δεκέμβριος εἶνε ὁ κατ' ἐξο-
χὴν μὴν τῶν ἐορτῶν. Δὲν ὑπάρχει ἐ-
βδομάς του πού νὰ μὴν ἔχῃ καὶ ἀπὸ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΥ ΧΑΪ' ΝΕ

Τὸ ἔλατο χιτᾶται μὲ τὰ πράσινα δά-
χτυλά του τὸ χαμηλὸ μικρὸ παράθυρο
κι' ἡ γλωσσὴ καὶ περὶ τὴν σελήνην ῥί-
χνει μέσα τὸ γλυκὺ τῆς φῶς.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα ροχαλί-
ζουν στὴ διπλὴν κρεβατοκάμαρα.
Ἐμεῖς οἱ δύο μᾶς μόνον ἀγρυ-
πνοὶ καὶ δὲν κουραζόμαστε νὰ φλα-
ρούμε.

Γιὰ πές μου... Κάνεις συχνὰ τὴν
προσυχὴν σου ;

Τί λές, στὰν σαλεύεις ἐλαφρὰ τὰ
χεῖρά σου ;

Μικροῦλα μου !... Ἀμφίβαλλον ἂν

πιστεύς στ' ἀλήθεια στὸν Πατέρα
Θεό, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα,
ἂν ἔχῃς δηλαδὴ ἀληθινὴ πίστι.

Ἐγώ, στὰν ἤμουν ἀκόμα παιδί καὶ
καθόμουν στὰ γόνατα τῆς μάνας μου,
ἐπίστευα μ' ὅλη μου τὴν καρδίαν στὸν
Πατέρα Θεὸ πού βασιλεύει ἐκεῖ ψη-
λὰ στὸν οὐρανὸ κι' εἶνε καλόκαρδος
καὶ μεγάλος.

Στὸ Θεὸ πού δημιούργησε τὴν ὁμορ-
φη γῆ μὲ τοὺς ὁμορφοὺς ἀνθρώπους
καὶ πού χάραξε τὸ δρόμὸ τοῦ φίλιου,
τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἀστεριῶν.

Ὅταν ἐμεγάλωσα κάμποσο, ἄρχισα
νὰ καταλαβαίνω ἀκόμα περισσότερο.
Ἐγὼ λοιπὸν τότε πὺλ λογικὸς καὶ
πίστεψα καὶ στὸν Υἱόν.

Στὸν Υἱόν τὸν ἀγαπητὸ πού, γιὰ τὴν
πολλὴ ἀγάπην του πρὸς ἐμᾶς, θυσία-
σθηκε καὶ, καθὼς γίνεται τίς περισ-
σότερες φορές, ἀνταμείφθηκε ἀπὸ τὸ
λαὸ του μὲ τὸ σταυρὸ καὶ θάνατον.

Σήμερα, πού ἔχω γίνει ἄνθρωπος πειὰ,
ὅσοτε ἀπὸ τόσα ταξείδια καὶ τόσα
διαβάσματα, πιστεύω μ' ὅλη μου τὴν
καρδίαν στὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Αὐτὸ ἔχει κάμει τὰ μεγαλύτερα θαύ-
ματα καὶ κάνει ἀκόμα σήμερα καὶ πο-
λὴ μεγαλείτερα. Αὐτὸ γινώσκουμε τοὺς
πύργους τῶν δεσποτῶν καὶ συντήριμε
τὸ ζυγὸ τῆς σκλαβιάς.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔχει διαλέξει χί-
λους ἱππότες ἀμαρτωμένους γιὰ νὰ
ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του καὶ τοὺς ἐμ-
ψυχώνει μ' ἕνα θάρρος ἀγέροχο.

Τὰ γυμναστήρια τοὺς σπασίαν σιθο-
βολοῦν, ἡ ἀσκήσις τοὺς ἀνε-
μίζον. Τί λές, καλὴ μου παιδοῦλα,
μὴν δῶδες νάδεις κανέναν ἀπὸ
τοὺς ὑπερήφανους αὐτοὺς ἱππότες ;
Ἀπὸ τὸ θέλει λοιπὸν, καλὴ μου
παιδοῦλα, νὰ τὰς μὲ θάρρος καὶ φι-
λῶσέ με. Γιατί κι' ἐγὼ εἶμαι ἕνας
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὑπερήφανους ἱππότες
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΕΥΝΗΣ

Η ΦΑΡΜΑΚΟΛΥΤΡΙΑ

Ένα διήγημα του Παπαδιαμάντη. Η ώραία κόρη του Ρωμανού πατρικίου και ο σοφός Χρυσόγονος. Η όργη του Διοκλητιανού. Αγάπη, Ειρήνη και Χιονία. Έρ γα και ημέρες της Αναστασίας. Στα χέρια του Ουλπιανού. Το μαρτύριο της Θεοδότης και των παιδιών της. Η Αγία Αναστασία στη φυλακή, οι Έλληνες κατ'είκομι και ο μαρτυρικός θάνατός της. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ' ένα από τα ωραιότερα διηγήματα του Άλεξ. Παπαδιαμάντη, στη «Φαρμακολύτριά», γίνεται λόγος για την Αγία Αναστασία, που το εθιμολογικό της βρίσκεται σε μια γραμμή τοποθεσία της Σμάρτης, ανάμεσα σε πεύκα και κυμαριές. Η παρθενική αυτή Αγία, σύμφωνα με το διήγημα του Παπαδιαμάντη, έχει τη δύναμη να γιατρύνει τις έρωτες καρδιές, όταν εκείνος ή εκείνη που θα ζητήσει τη χάρι της, περιζώση έφτα φορές το εικονισμά της με αγιασμένο νήμα.

Ο βίος της Αγίας Αναστασίας είναι εξαιρετικά δραματικός και θα σάει τον αφηγησόμεν σήμερα.

Στα χρόνια του Αυτοκράτορος Διοκλητιανού του χριστιανομάχου, το 290 μ. Χ., ένας πατριώτης Ρωμαίος, ονόματι Πραϊτέξτος, άνθρωπος πλούσιος, είχε μια ωραιότατη κόρη ονομαζόμενη Αναστασία. Ήταν τύπος Ρωμαίας, ψηλή, με αμαζόνειο ανάστημα, αλλά και με σπανία, για τους καιρούς εκείνους, ευγένεια ψυχής. Ο πατέρας της είχε διδάσκαλο ένα διάσημο σοφό της εποχής, ονόματι Χρυσόγονο.

Ο Χρυσόγονος όμως, που ήταν «κρυπτοχριστιανός», κατηγορούσε τη νεαρή του μαθήτριά στη νέα θρησκεία, και, σύμφωνα με τις αντιλήψεις των πρώτων χριστιανών, της ενένεινε την πεποίθησή ότι έπρεπε να μείνει παρθένος, «εδώ ν' αξιωθώ της βασιλείας των Ουρανών». Γι' αυτό, όταν ο πατέρας της την επάνοιξε με το σπανό μ' έναν στρατιωτικό ειδωλόλατρο, ονόματι Ποπλίωνα, η Αναστασία μισούσε τον άνδρα της, δεν τον έδεχτο καθόλου κοντά ως σύζυγό της και πήγαινε στις φυλακές να επισκεφθεί τους φυλακισμένους χριστιανούς, να τους φέρει τροφή και να τους παρηγορήσει. Όταν τα έμαθε αυτά ο Ποπλίων, την έχτιζε σε άγρια, την έκλεισε στο σπίτι και απέμαρυνε από κοντά της το Χρυσόγονο.

Ευτυχώς τον καιρό εκείνο ο Διοκλητιανός βρισκόταν σε πόλεμο με τους Πέρσας και, στην πρόθυ μάχη που έδωσε, ο Ποπλίων σκοτώθηκε κι έτσι η Αναστασία έμεινε πάλι ελεύθερη και παρθένος. Έκανε παιδί, τι ήθελε. Έλεος του Θεού, παρηγορούσε τους χριστιανούς κι έδειχνε μεγάλο ένθουσιασμό. «Αλλά και ο Διοκλητιανός εξακολουθούσε τους διωγμούς του. Όταν έμαθε ότι ο σοφός Χρυσόγονος κήρυττε φανερά το χριστιανισμό, διέταξε και τον συνέλαβαν και του τον παρουσίασαν να τον δικάσει. Ο σοφός όμως στεκόταν ήρεμος μπροστά στον Αυτοκράτορα.

Χρυσόγονο, του είπε ο Διοκλητιανός, φησίζεις στους θεούς, αν θέλεις ν' αποφύγεις τα βασανιστήρια, και θα σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

— Ένα Θεό γνωρίζω, τον Σταυρωθέντα για τη σωτηρία των ανθρώπων! Απάντησε με θάρρος ο σοφός της Ρώμης. Απτόν δολοφό, δι' Απτόν είμαι έτοιμος να πεθάνω!

— Λοιπόν, πήγαινε στο θάνατο! έφώναξε οργισμένος ο Αυτοκράτορας.

Ο δήμιος παρέλαβε το Χρυσόγονο, τον απέκεφάλισε και το λείψανό του το έφερε στη θάλασσα. Την ίδια νύχτα όμως η Αναστασία βρήκε το λείψανο στην άμμουδιά και, βοηθούμενη από τις τρεις χριστιανές αδελφές, την

σε κάνω Έπαρχο της Ρώμης!

ξε ν' αφιερώσω στο Δημιουργό του παντός και Σωτήρα μου!

— Καλά, είτε άγρια ο Διοκλητιανός, θα σε αναγκάσω εγώ να ξαναγυρίσεις στη λατρεία των θεών της Ρώμης!

Τότε την παρέδωσε στον Άρχιερέα του Καπιτωλίου Ουλπιανό να την ξανακάνει πάλι ειδωλόλατριά, σαν πολυμήχανος που ήταν, ή να την θανατώσει. Άλλ' ως άκουσε τι λέει ο Συναξαριστής με την απλοϊκή και τόσο θελητική γλώσσα του:

«Είς το εν μέρος ο Ουλπιανός έβαλε στολές γυναικείας πολυτέμους,

λακείας όπου της έλεγαν τρεις γυναίκες εις το κακόν εξησημέναι και τās ειχε στείλει ο δαμόνιος διά να την διαστρέφουν. Άλλά ματαίως εκπολίσαν. Ο δέ μισαρός δικαστής ενίκησε γά ύπαρχη εις την φυλακήν, να μολύνη την άμύλητον ο παμβέβηλος. Άλλά παρενβής έλληνοβή δοράτως από τον Κόριον, και έμεινε άχι μόνον θεοφίλος, αλλά και από τους πόνους σφοδρως βασανιζόμενος και φωνάζων επεκαλείτο τους ανισχύρους θεούς εις βοήθειαν. Όθεν συνδρομηθέντες εις τās φωνάς του οι γείτονες, τον έσήκωσαν βαστακτόν εις τον οίκον του· αλλά δεν είχαν από τους πόνους άναπνοήν. Νομίζων λοιπόν ότι θα τύχη θεραπείας, προσέταξε και τον έπηγαν εις τον μαζον ναόν των ειδώλων, και εκεί από τους πόνους βασανιζόμενος ο άδικος δικαστής κακώς εξεψύχησεν».

Μετά το θάνατο του Ουλπιανού άφησαν ελεύθερη την Αναστασία, αλλά την εξώρισαν. Η άκαρστη αυτή άπόστολος του Χριστού πήγε τότε στη Βιθυνία και έζησε λίγον καιρό με μια χριστιανή χήρα, ονομαζόμενη Θεοδότη, ή οποία είχε και δυό παιδιά. Τόσο ένθουσιαστική ή Θεοδότη αυτή από την ευαγγελική εύλογία της φίλης της Αναστασίας, ώστε φανερά έκήρυττε τη νέα θρησκεία, ύβριζόντας τον ειδωλόλατρο Ήγεμόνα της χώρας, Λευκάδιον ονόματι. Ο Λευκάδιος θυμωσε τότε και διέταξε να θανατώσουν τη χήρα και τα παιδιά της. Οι δήμιοι άναψαν ένα καμίνι κι έφριξαν μέσα ζωντανή τη Θεοδότη και τα παιδιά της και τους έκαψαν. ***

Από κει ή Αναστασία έπηγε στην Ίλλυρία, πάντοτε με το ζρηγόρ ποδο να διαδόση το χριστιανισμό. Ο άρχοντας της χώρας αυτής, μόλις άκουσε ότι ή νεοφερμένη ήταν από ευγενικά και πλούσια οικογένεια, θέλησε να την εκμεταλλευθεί. Καί, σαν φιλάργυρος που ήταν, προσέκαλε την Αναστασία στο παλάτι του και της είπε:

— Άν είσαι άληθινή χριστιανή, πρότει να κνήγης κι ελπε ο Χριστός σας. Να καταφρονήσης τās έσχατάς αγαθάς... Δώσε λοιπόν σε μένα όλα τās χρηματά σου και τās πολύτιμα πράγματα που σου μένουν άκόμη, κι έτσι ούτε φροντίδες θάχης, ούτε βασανιστήρια θά φοβάσαι από μένα, αλλά θά προσκινής ελεύθερα τον Ίησού Χριστό σου και όποιον άλλο Θεό θέλεις, γιατί εγώ δεν σκοτίζομαι από θεολογίες!

— Ότι μου έμεινε από τās πλουτή μου, απάντησε ή Αναστασία, εινε για τους φτωχούς χριστιανούς... Έσύ και

λίθους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

ξε ν' αφιερώσω στο Δημιουργό του παντός και Σωτήρα μου!

— Καλά, είτε άγρια ο Διοκλητιανός, θα σε αναγκάσω εγώ να ξαναγυρίσεις στη λατρεία των θεών της Ρώμης!

Τότε την παρέδωσε στον Άρχιερέα του Καπιτωλίου Ουλπιανό να την ξανακάνει πάλι ειδωλόλατριά, σαν πολυμήχανος που ήταν, ή να την θανατώσει. Άλλ' ως άκουσε τι λέει ο Συναξαριστής με την απλοϊκή και τόσο θελητική γλώσσα του:

«Είς το εν μέρος ο Ουλπιανός έβαλε στολές γυναικείας πολυτέμους,

λακείας όπου της έλεγαν τρεις γυναίκες εις το κακόν εξησημέναι και τās ειχε στείλει ο δαμόνιος διά να την διαστρέφουν. Άλλά ματαίως εκπολίσαν. Ο δέ μισαρός δικαστής ενίκησε γά ύπαρχη εις την φυλακήν, να μολύνη την άμύλητον ο παμβέβηλος. Άλλά παρενβής έλληνοβή δοράτως από τον Κόριον, και έμεινε άχι μόνον θεοφίλος, αλλά και από τους πόνους σφοδρως βασανιζόμενος και φωνάζων επεκαλείτο τους ανισχύρους θεούς εις βοήθειαν. Όθεν συνδρομηθέντες εις τās φωνάς του οι γείτονες, τον έσήκωσαν βαστακτόν εις τον οίκον του· αλλά δεν είχαν από τους πόνους άναπνοήν. Νομίζων λοιπόν ότι θα τύχη θεραπείας, προσέταξε και τον έπηγαν εις τον μαζον ναόν των ειδώλων, και εκεί από τους πόνους βασανιζόμενος ο άδικος δικαστής κακώς εξεψύχησεν».

Μετά το θάνατο του Ουλπιανού άφησαν ελεύθερη την Αναστασία, αλλά την εξώρισαν. Η άκαρστη αυτή άπόστολος του Χριστού πήγε τότε στη Βιθυνία και έζησε λίγον καιρό με μια χριστιανή χήρα, ονομαζόμενη Θεοδότη, ή οποία είχε και δυό παιδιά. Τόσο ένθουσιαστική ή Θεοδότη αυτή από την ευαγγελική εύλογία της φίλης της Αναστασίας, ώστε φανερά έκήρυττε τη νέα θρησκεία, ύβριζόντας τον ειδωλόλατρο Ήγεμόνα της χώρας, Λευκάδιον ονόματι. Ο Λευκάδιος θυμωσε τότε και διέταξε να θανατώσουν τη χήρα και τα παιδιά της. Οι δήμιοι άναψαν ένα καμίνι κι έφριξαν μέσα ζωντανή τη Θεοδότη και τα παιδιά της και τους έκαψαν. ***

Από κει ή Αναστασία έπηγε στην Ίλλυρία, πάντοτε με το ζρηγόρ ποδο να διαδόση το χριστιανισμό. Ο άρχοντας της χώρας αυτής, μόλις άκουσε ότι ή νεοφερμένη ήταν από ευγενικά και πλούσια οικογένεια, θέλησε να την εκμεταλλευθεί. Καί, σαν φιλάργυρος που ήταν, προσέκαλε την Αναστασία στο παλάτι του και της είπε:

— Άν είσαι άληθινή χριστιανή, πρότει να κνήγης κι ελπε ο Χριστός σας. Να καταφρονήσης τās έσχατάς αγαθάς... Δώσε λοιπόν σε μένα όλα τās χρηματά σου και τās πολύτιμα πράγματα που σου μένουν άκόμη, κι έτσι ούτε φροντίδες θάχης, ούτε βασανιστήρια θά φοβάσαι από μένα, αλλά θά προσκινής ελεύθερα τον Ίησού Χριστό σου και όποιον άλλο Θεό θέλεις, γιατί εγώ δεν σκοτίζομαι από θεολογίες!

— Ότι μου έμεινε από τās πλουτή μου, απάντησε ή Αναστασία, εινε για τους φτωχούς χριστιανούς... Έσύ και

λίθους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

Ο Ουλπιανός της είχε δώσει διορίαν τρεις ημέρες διά να σκεφθί, αλλά ή Αγία ούτε έδοκίμασε τίποτε φαγώσιμον, ούτε ένικήθη από τās κο-

λίκους τιμίους, άνθη εώδη και κλίνας άργυράς και σερώματα λαμπρά, και άλλα ωραιότατα πράγματα· και εις το άλλο στρεβλωτήρια, και άλλα διάφορα δεγανά κολαστήρια, διά να την έκφοβίσω με αυτά ή να την δολώσω με τās χαρμόσυνα. Άλλά ήπατήθη ο δήμιος. Δίτσι ή Αγία δεν ενίκηθη ποσώς, αλλά έμεινε στεγρό και ακλόνητος. Όθεν έφυλάκισεν αυτήν διά να συλλογισθί το συμφέρον της. Η δέ Αγία του έλεγε!

«Μη άχνης τον καιρόν ματαίως, διότι εγώ ένα Θεόν προσκυνώ, τον αιώνον, διά τον όποιον προδίδω και την ψυχήν μου εις θάνατον. Τους δέ θεούς σου καταφρονώ, και τās τών βασιλέων προστάγματα».

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ

Η κ. ντε Σανοζάν απεχθανόταν το σύζυγό της... Και όμως άλλοτε τον έλάτρευε. Τον είχε λατρεύει επί πολλόν καιρό βαθεία, αφοσιωμένα, ευτυχισμένη γιατί του αφιέρωνε όλη της την ύπαρξη. Μά η γοητεία της παρέρου των αρεστών τους, τα γλυκά λόγια του και τα φιλήματα του που φλόγιζαν για πρώτη φορά τα παρθένα άκρια χείλη της, τα θέληγά των περιπάτων τους στις εξοχικές δευροστονίες, κατά τους οποίους σταματούσαν σε κάθε τους βήμα, τα δεινά της ευτυχίας, δλ' αυτά είχαν πετάξει για πάντα...

Ο άνθρωπος στον οποίον είχε δώσει με τόση εμπιστοσύνη τη νεότητά της, ήταν ένας τυποποιός, που την είχε παντρευτεί για την προίκα της κι' ίσως ακόμα για να την επιδεικνύει στο πλευρό του, ώραία καθώς ήταν, με τα μεγάλα και βελούδινα μάτια της και με τα δόλφους μαλλιά της. "Ολ' αυτά η Νικόλ τα κατάλαβε πριν ακόμα τελειώσει το ταξίδι των γάμων της. Ο σύζυγός της την άφινε διαρκώς μόνη και, στις σπάνιες ώρες που περνούσαν μαζί, εύρισκε εξαιρετική ευχαρίστηση να την ειρωνεύεται και να την κοροϊεύει για την αισθηματικότητα που έδειχνε προς αυτόν τον ίδιο.

Σαμουριόταν η κύτταζε το ρολό του, όταν εκείνη του τύλιγε τα χέρια γύρω στο λαιμό, έλπιώντας ακόμα στην αγάπη του. Και την έκανε να παγώνει με τις τυπικές κουνιές που της έλεγε και με τ' αδιάφορα ή περιπαικτικά βλέμματα που της έρχονταν.

Γι' αυτό η κ. Σανοζάν προτιμούσε τη μοναξιά της, όπου τουλάχιστον μπορούσε να ονειροπολή και να κλαίει.

Και δεν υπήρχε τίποτα για να παρηγορήσει τη γυναίκα αυτή μέσα στη θλίψη της και τη δυστυχία της που μεγάλωνε ολοένα... Παιδί δεν είχε αποκτήσει από το γάμο της και ούτε υπήρχε έλπις να αποκτήσει ποτέ. Ούτε και κανένα άλλο αγαπημένο πρόσωπο είχε για να του πιάσει τα χέρια και να του εκμυστηρευτεί τον πόνο της, όταν έννοιωθε να την περιβάλει απ' όλες τις μεριές η μοναξιά...

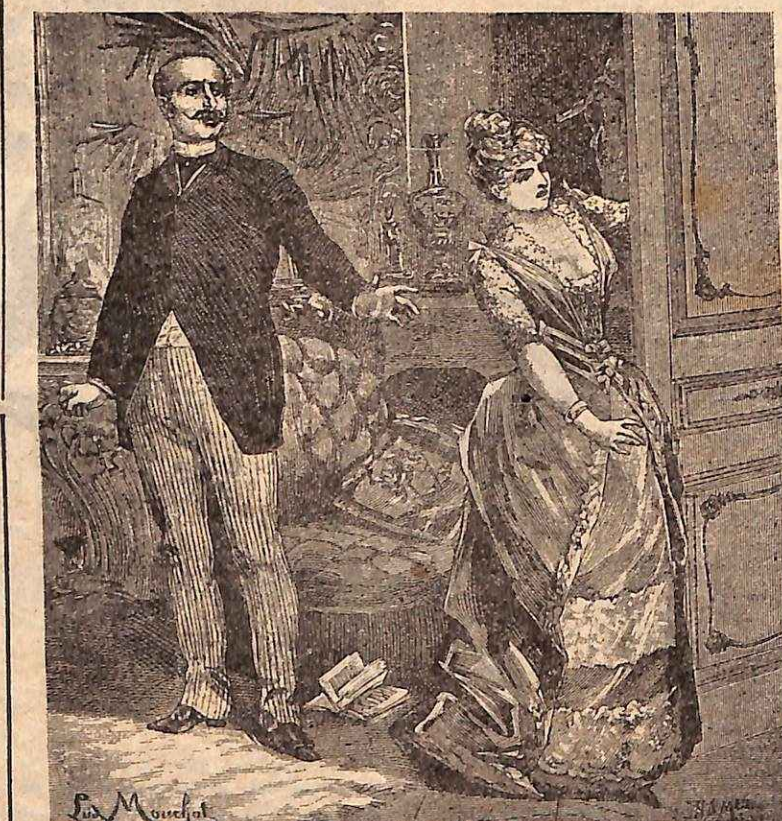
Ωστόσο, δεν θα της ήταν δύσκολο ν' αντικαταστήσει την αγάπη του σύζυγού της με την αγάπη ενός άλλου άνδρα από τους τόσους που την περιτοίχιζαν με θαυμασμό στα σαλόνια όπου εσύχναζε. Μά η Νικόλ νόμιζε βλούς τους άνδρες θύμους με το σύζυγό της και γι' αυτό έμεινε αδιάφορη στις θερμές εκδηλώσεις των.

Το μόνο που συλλογιζόταν ή φτωχή γυναίκα ήταν να διαλύσει το γάμο που τη συνέδεε με τον κ. ντε Σανοζάν, ν' ανακτήσει την ελευθερία, και να ξαναρχίσει την καλή ζωή της άμφορνης κόρης κοντά στους γονείς της...

της. Μά ο σύζυγός της ούτε σκεφτόταν ένα τέτοιο πράγμα. Επίσης κι' οι δικηγόροι, τους οποίους συμβουλεύτηκε η Νικόλ, της υπέδειξαν με τρόπο ότι δεν υπήρχε κανείς λόγος διαζυγίου.

"Ένας απ' αυτούς όμως ο κ. ντε Σανοζάν, βλέποντάς την τόσο απελπισμένη, της είπε:

— Για να πετύχετε, κυρία, το διαζύγιο, πρέπει ο σύζυγός σας να χειροδικήσει επάνω σας. Δυστυχώς, ο κ. ντε Σανοζάν είναι ένας πολύ εύγενής

Αμέσως η Νικόλ έτρεξε προς την πόρτα και την άνοιξε...

άνθρωπος που δεν μπορεί να φτάσει σε τέτοιες ακρότητες...

Αμέσως η Νικόλ, γελώντας νευρικά, του είπε:

— Νομίζετε λοιπόν πως αν τον προκαλέσω, δεν μπορεί να γίνει κι' αυτό;

— Όχι, θέλει μια γυναίκα το κατορθώσει, κυρία, της είπε ο δικηγόρος. Και με σεβασμό την ωδήγησε ως την έξοδο του γραφείου του, ακούγοντας ν' αντηχή από μακριά τα βήματα του που περνούσαν γρήγορα...

Το μόνο που συλλογιζόταν ή φτωχή γυναίκα ήταν να διαλύσει το γάμο που τη συνέδεε με τον κ. ντε Σανοζάν, ν' ανακτήσει την ελευθερία, και να ξαναρχίσει την καλή ζωή της άμφορνης κόρης κοντά στους γονείς της...

— Όχι, η γυναίκα θέλει το κατορθώσει! επαναλάμβανε, ενώ το άμαξ της νεαρής γυναίκας απομακρυνόταν κυλιχώντας στο σιωπηλό δρόμο.

Από εκείνη την ημέρα, προς μεγάλη κατάπληξη του κ. ντε Σανοζάν, ο οποίος δεν μπορούσε να εξηγήσει την απότομη αυτή μεταμόρφωση, η δειλή Νικόλ είχε γίνει ένα πλάσμα που τον προκαλούσε και τον εξερέθιζε διαρκώς.

Αμέσως η Νικόλ έτρεξε προς την πόρτα και την άνοιξε...

άνθρωπος που δεν μπορεί να φτάσει σε τέτοιες ακρότητες...

Αμέσως η Νικόλ, γελώντας νευρικά, του είπε:

— Νομίζετε λοιπόν πως αν τον προκαλέσω, δεν μπορεί να γίνει κι' αυτό;

— Όχι, θέλει μια γυναίκα το κατορθώσει, κυρία, της είπε ο δικηγόρος. Και με σεβασμό την ωδήγησε ως την έξοδο του γραφείου του, ακούγοντας ν' αντηχή από μακριά τα βήματα του που περνούσαν γρήγορα...

Το μόνο που συλλογιζόταν ή φτωχή γυναίκα ήταν να διαλύσει το γάμο που τη συνέδεε με τον κ. ντε Σανοζάν, ν' ανακτήσει την ελευθερία, και να ξαναρχίσει την καλή ζωή της άμφορνης κόρης κοντά στους γονείς της...

TOY RENÉ MAIZEROTY

πονεθή και να του γαρινιάσει. Μόλις δέ εκείνος, ερεθισμένος από τις προκλήσεις της, άρχισε να παραφέρεται, η Νικόλ έπαιρνε την άφραση θυμωτός και του έλεγε:

— Έ, λοιπόν, άς χωρίσουμε, αφού δεν μπορούμε να ζήσουμε μαζί!... Τέλος, μια μέρα, σ' έναν καυγά τους, η νέα γυναίκα, ερεθισμένη από την υπολογισμένη αδιαφορία του συζύγου της, ο οποίος έκθεσε τα φύλλα ενός βιβλίου, χωρίς να της απαντήσει στις προκλήσεις της, άρχισε να φωνάζει με διαπεραστική φωνή. Τότε ο κ. ντε Σανοζάν, ακούγοντας τα ψιθυρίσματα των υπηρέτων στον αντίπαλο, τη διέκοψε και της είπε με σκληρή φωνή:

— Σεργάστε, αγαπητή φίλη, ότι οι υπηρέτες μας μάς ακούνε και δεν βρισκόμαστε εύχρηστο να γινώσκουμε αντικείμενο των σχολίων των υπηρέτων μας...

— Τόσο το καλύτερο! είπε η Νικόλ. Θα μάθουν τουλάχιστον ποιος είναι ο κύριός τους και με ποιόν τρόπο σ' εχρύνω εγώ...

— Εκείνος τότε τη διέκοψε για δεύτερη φορά κατάχλωμος και, ενώ τα χέρια του σάλευαν νευρικά, της είπε:

— Σας παρακαλώ και πάλι να σωπάσετε...

— Δεν θα σωπάσω... Αυτό το σπίτι είναι δικό μου, γιατί προέχεται από την προίκα μου...

Τη στιγμή εκείνη ο κ. ντε Σανοζάν σηκώθηκε και την έπληγισε.

— Θα σωπάσετε, ναι ή όχι; της είπε αυστηρά:

Τότε η Νικόλ με φωνή σταθερή του απάντησε:

— Μά νομίζετε πως με φοβίζετε, ήλθνε;

Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση της. Τό χέρι του συζύγου της έπεσε βαρύ επάνω στο άχρονόρινο πρόσωπό της...

Αμέσως η Νικόλ έτρεξε προς την πόρτα και την άνοιξε... Υπολόγισε πως θα εύρισκε εκεί τους υπηρέτες, τους οποίους θα χρησιμοποιούσε για να μαρτυρήσουν στο δικαστήριο ότι ο σύζυγός της την είχε ραπίσει... Μά κανείς δεν βρισκόταν πειρά στον αντίπαλο... Οι υπηρέτες, μη θέλοντας ν' αναμειχθούν στα οικογενειακά των κυριών τους, είχαν φροντίσει από πριν ν' απομακρυνθούν.

Η Νικόλ, απογοητευμένη, κλονίστηκε για μια στιγμή... Βλαστήει όμως, πνιγνώντας το πείσμα της, έρμισε ακράτητη εναντίον του συζύγου της και τον ερεπάζει κι' αυτή με το λεπτό χεράκι της...

— Ορίστε, κύριε, του είπε, έριστε ο μπάτσος σας... Αλλοίμονο, δεν μπόρεσε να τον χρησιμοποιήσει αλλοίως.

— Ορίστε, κύριε, του είπε, έριστε ο μπάτσος σας... Αλλοίμονο, δεν μπόρεσε να τον χρησιμοποιήσει αλλοίως.

— Ορίστε, κύριε, του είπε, έριστε ο μπάτσος σας... Αλλοίμονο, δεν μπόρεσε να τον χρησιμοποιήσει αλλοίως.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο).

Μείνατε ήσυχοι γι' αυτό. Δεν υπάρχει όμως κανένας τρόπος να διαφύγετε το θάνατο;

— Για να προετοιμάσει κανείς τη δραπέτευση του από τη Βασιλίκη, χρειάζεται μέρες δολοφονίας. Ένώ εμένα μονάχα λίγες ώρες μου μένουν να ζήσω...

— Δεν ένοω να δραπέτευετε, κύριε. Σας έρωτώ, αν μπορείτε να βρήτε μια δικαιολογία στο έγκλημά σας.

— Το έγκλημά μου! Έχω ο Γάστων καταπληκτός από έναν τέτοιο χαρακτηρισμό εκ μέρους του συνεόχου του.

— Μάλιστα, γιατί αυτό το όνομα δίνει η σημερινή κοινωνία στο κίνημά σας. Αδύρο όμως μπορεί να χαρακτηριστεί από τους μεταγενεστέρους ως μια πράξη ηρωισμού και αυτοθυσίας.

— Το έγκλημά μου μπορώ να το δικαιολογήσω μονάχα με την ακόλουθη ιδέα: «Ότι θεωρώ το θάνατο του αντιβασιλέως απαραίτητο για την τύχη της Γαλλίας!...»

Τα λόγια αυτά του ιππότη έκαναν βαθεία εντύπωση στον αντιβασιλέα, που παρουσιάζονταν μπρός του ως δούκας. Γύρισε λοιπόν και του είπε:

— Αν και είμαι πολιτικός εχθρός του αντιβασιλείου, εν τούτοις δεν μπορώ παρά να δηλώσω ότι είστε αγαθώτατος άνθρωπος. Λέγουν μάλιστα πως έχει τόσο καλή καρδιά, ώστε κατά το διάστημα της αντιβασιλείας του δεν έγινε καμμία θανατική εκτέλεση.

— Σεργάστε τον κόμητα ντ' Ορν που ύπαστη βασιανιστήρια του τροχού στην πλατεία της Γρένης;

— Ναι, μά εκείνος ήταν δολοφόνος.

— Μήπως κι' εγώ δεν εδικάστηκα ως δολοφόνος;

— Με τη διαφορά όμως ότι εκείνος εδολοφόνησε για να κλέψει, ενώ εσείς...

— Δεν θέλω να ζητήσω τίποτα από τον αντιβασιλέα, διότι με κάποια νευρικήτητα ο Γάστων.

— Δεν πρόκειται να ζητήσετε εσείς προσωπικούς, κύριε, αλλά οι φίλοι σας, απάντησε ο δούξ με ήπιον τόνο. Αν αυτοί το παρουσιάζουν μια δικαιολογία σοβαρή, φαντάζομαι ότι δεν θα δυσκολευόταν να τους ευχαριστήσει.

— Δεν έχω καμμία δικαιολογία, ε-ξοχώτατε.

— Αυτό που λέτε, κύριε, είναι αδύνατο. Φανταίνεται ότι κάποιο μίσος έχετε εναντίον του. Καθώς έμαθα από τον Λά Ζονικέρ, στον οποίο είχατε ανακρινόμενοι, καθώς μου είπε, το μυστικό σας, το βαστάτε ακόμα κάποια εξ αίτιας κάποιας οικογενειακής έχθρας. Δεν μου εξηγείτε σάς παρακαλώ την αιτία αυτής της έχθρας;

— Είπε περιττό να το κάμω, ε-ξοχώτατε, γιατί δεν σας ενδιαφέρει καθόλου...

— Μά που το ξέρετε αυτό; Όπως και νάναι, θέλω ν' ακούσω.

— Ο αντιβασιλέας εσκότωσε τον αδελφό μου!... είπε ο Γάστων.

— Τι λέτε εκεί, κύριε! Αυτό είναι αδύνατο! φώναξε ο δούξ.

— Μάλιστα, ε-ξοχώτατε. Τον εσκότωσε!...

— Μιλώστε, σάς παρακαλώ, διαφωτιστέ με σχετικά. Δεν βλέπετε πως άνοητος είμαι;...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

— Λοιπόν, αφού θέλετε να μάθετε, ακούστε με. Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου πέθαναν ενώ εγώ βρισκόμουν στην κοινία. Ο μόνος ποσάτσης που μου έμεινε ήταν ο αδελφός μου, μεγαλύτερος από μένα κατά δέκα πέντε χρόνια. Αυτός λοιπόν αγαπούσε κάποια νέα, η οποία είχε ανατραφεί σ' ένα μοναστήρι, σύμφωνα με τη διαταγή του αντιβασιλέως...

— Θυμάστε σε ποιο μοναστήρι;

— Όχι. Ξέρω μονάχα ότι το μοναστήρι αυτό ήταν στο Παρίσι.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

με την ελπίδα πως θα την εύρισκε μια μέρα. Βλέποντας όμως ότι όλοι του οι κόποι πήγαιναν χαμένοι, απελπίστηκε, κι' από την απελπισία του σκοτώθηκε θεληματικά στη μάχη της Ρουβίλλε.

— Και πως ονομαζόταν αυτή η νέα; ρώτησε ο δούξ με ζωηρότητα.

— Κανένας δεν έμαθε ως τα σήμερα, ε-ξοχώτατε, τ' όνομά της, κι' αν το άναφέρω, θα φανεί ότι περιφρονώ τη μητέρα της...

— Εκείνη θάνα! ψιθύρισε γιγ' ο δούξ. Η μητέρα της 'Ελένης.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

— Ο δούξ εψιθύρισε μερικές λέξεις.

δεν εγνώρισα. Μια μέρα ξάφνα έμεινα μόνος μου στον κόσμο κι' από τότε άρχισα να μεγαλώνω με τη φλόγα της εκδικήσεως μέσα μου. Κάθε μέρα άκουνα γύρω μου τους άλλους να μού υπενθυμίζουν το θάνατο του αδελφού μου και τον αίτιο της καταστροφής του. Σε κάμποσον καιρό ο δούξ της Ορλεάνης έγινε αντιβασιλέας της Γαλλίας. Έκείνη την εποχή ακριβώς υποφασίστηκε κι' η συνανοσία της Ιρετάνης, στην οποία έσπευσα να λάβω μέρος μεταξύ των πρώτων. Τα παρακάτω σας είνε γνωστά, ε-ξοχώτατε, και δεν χρειάζεται να τα ε-παναλάβω. Βλέπετε λοιπόν ότι είχα δικηρο που σας έλεγα στην αρχή πως η ύπθεσις αυτή δεν σάς ενδιαφέρει καθόλου;

— Α, όσο γι' αυτό, πείτε ε-ξω, κύριε, φώναξε ο δούξ. Είναι αλήθεια όμως ότι ο αντιβασιλέας έκαμε πολλές τέτοιες ερωτικές τρέλλες...

— Ύστερα απ' αυτά καταλαβαίνετε ότι δεν έχω το δικαίωμα να ζητήσω τίποτα από τον αντιβασιλέα, ε-ίπε ο Γάστων ήσυχα.

— Φυσικά, κύριε, απάντησε ο δούξ. Έκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε ο ύπολογαγός.

— Λοιπόν τί απόγινε; τον ρώτησε ο δούξ.

— Ο κύριος διοικητής των φυλακών έλαβε από τον κύριο διευθυντή της αστυνομίας την εντολή να επιτρέψει την είσοδο στη δεσποινίδα 'Ε-λένη ντε Σαβερνή. Θέλετε να τη φέ-ρω εδώ;

— Ε-ξοχώτατε... φώναξε ο Γά-στων ρίχνοντας ίκετευτικά βλέμματα στο δούκα.

— Καλά, απάντησε εκείνος, ε-ξω καταλαβαίνω. Θα σάς άφίσω μόνους. 'Ο πόνος κι' η αγάπη δεν έχουν ανάγκη από μάρτυρας. Σε λίγο όμως θα ξαναρθώ να παραλάβω τη δεσποινίδα...

— Μονάχα μισή ώρα θα μείνει, ε-ίπε ο ύπολογαγός.

— Σας άφνω λοιπόν, ε-ίπε ο δούξ, κι' αφού έχαιρετσε το Γάστων α-νεχώρησε.

Ο ύπολογαγός, αφού παρατήρησε στις αίθουσες κι' εβεδοόθηκε ότι οι στρατιώτες βρισκόταν στις θέσεις των, έβγινε κι' αυτός απόπισμα του, αφήνοντας το Γάστων μονάχο.

Ύστερα από λίγες στιγμές η πόρτα άνοιξε ξανά και μπήκε η 'Ελένη. Ήταν χλωμή κι' έτρεπε. Μόλις αντίκρουσε το Γάστων, άρπασε μια κραυγή λαχτάρας και έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Αγκαλιάστηκαν με παραφορά σάν νάχαν ελόκληρη χρόνια να ιδωθούν.

— Σε ξαναβλέπω επί τέλους! φώναξε η 'Ελένη με μάτια δακρυρμένα.

— Ναι, αγαπημένη μου! απάντησε κι' ο Γάστων συγκινημένος.

— Έβω στη φυλακή έμως, πρόσθεσε η 'Ελένη κατόχωντας γύρω της άνωστα, δεν μπορώ να σού μιλήσω ελεύθερα. Φοβάμαι μήπως μ' ακού-σουν...

— Πρέπει νάμιαστε κι' ευχαριστη-μένοι, 'Ελένη, γι' τη χάρη που έκα-ναν ελαιορετικά για μάς. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κανέναν κατάδικο δεν έ-περιόπη ε-ξω μέσα ποτέ να σφίξη στην αγκαλιά του ένα αγαπημένο του πρόσωπο.

— Πρέπει νάμιαστε κι' ευχαριστη-μένοι, 'Ελένη, γι' τη χάρη που έκα-ναν ελαιορετικά για μάς. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κανέναν κατάδικο δεν έ-περιόπη ε-ξω μέσα ποτέ να σφίξη στην αγκαλιά του ένα αγαπημένο του πρόσωπο.

— Πρέπει νάμιαστε κι' ευχαριστη-μένοι, 'Ελένη, γι' τη χάρη που έκα-ναν ελαιορετικά για μάς. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κανέναν κατάδικο δεν έ-περιόπη ε-ξω μέσα ποτέ να σφίξη στην αγκαλιά του ένα αγαπημένο του πρόσωπο.

— Πρέπει νάμιαστε κι' ευχαριστη-μένοι, 'Ελένη, γι' τη χάρη που έκα-ναν ελαιορετικά για μάς. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κανέναν κατάδικο δεν έ-περιόπη ε-ξω μέσα ποτέ να σφίξη στην αγκαλιά του ένα αγαπημένο του πρόσωπο.

— Πρέπει νάμιαστε κι' ευχαριστη-μένοι, 'Ελένη, γι' τη χάρη που έκα-ναν ελαιορετικά για μάς. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κανέναν κατάδικο δεν έ-περιόπη ε-ξω μέσα ποτέ να σφίξη στην αγκαλιά του ένα αγαπημένο του πρόσωπο.

— Πρέπει νάμιαστε κι' ευχαριστη-μένοι, 'Ελένη, γι' τη χάρη που έκα-ναν ελαιορετικά για μάς. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κανέναν κατάδικο δεν έ-περιόπη ε-ξω μέσα ποτέ να σφίξη στην αγκαλιά του ένα αγαπημένο του πρόσωπο

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13

Το ίδιο βράδυ του γάμου των, ο Μανρίκιος κι' η Μαγδαληνή έφταναν στο Παρίσι, όπου είχαν αποφασίσει, θ' απονούσαν τον μέλιτο του γάμου τους. Διευθύνθηκαν στο «Ξενοδοχείο του Λουβρου», όπου ένα δωμάτιο πολυτελείας, επιπλωμένο με κομψότητα, τους είχε κρατηθεί.

— Οδηγήστε τον κύριο και την κυρία στο νούμερο 13, είπε ο διευθυντής του ξενοδοχείου σ' έναν υπάλληλο, όταν του εξήγησαν το δωμάτιό τους.

— Μαγδαληνή, είπε η Μαγδαληνή σ' αυτό το σύζυγό της. Θέλω έν' άλλο δωμάτιο. Αυτός ο αριθμός 13 θα μάς φέρει δυστυχία...

— Ω, μικρή προληπτική! της απάντησε εκείνος. Μη φοβάσαι... Έλα...

— Όχι, όχι, Μανρίκιος... Φοβάμαι! Δέν θα μπορούσατε να μάς δώσετε έν' άλλο δωμάτιο; είτε τότε ο Μανρίκιος στο διευθυντή. Αυτός ο αριθμός δεκατρία είχε γιορτασθείς...

— Αποποιώμαι πολύ, κύριε, μ' αυτό είναι το μόνο διαθέσιμο δωμάτιο... Έτσι, παρ' όλους τους φόβους της νέας γυναίκας, οι νεόνυμφοι αναγκάστηκαν να διευθυνθούν στο δωμάτιο που τους είχαν κρατήσει. Ο υπάλληλος που τους συνόδευσε ως αυτό, αφού επισημασθείς τις αποσκευές τους, έλαβε διάφορες διαταγές τους, απεστάλη.

Ο Μανρίκιος τότε κλείδωσε την πόρτα.

— Επί τέλους, είμαστε μόνοι, φώναξε βιάζοντας ένα στεναγμό ανακούφισης. Μπορώ τώρα να σε φιλήσω! Δέν έλθετε, αγαπημένη μου γυναίκα...

— Μαγδαληνή μου... τραύλισε εκείνη, αφήνοντας να γείρει μ' ένα κίνημα γεμάτο εγκατάλειψη το χαριτωμένο της ξανθό κεφάλι στον ώμο του συζύγου της.

Τότε εκείνος, τρέμοντας από τον έρωτα, την έπληξε μέσα στην αγκαλιά του... Φιλιά ατέλειωτα, αντήχωνταν τότε, λόγια χωρίς έννοια, κομμένα στη μέση, μέσα στα όποια ξεχώριζε κανείς μόνο το: «Σ' αγαπώ...».

Την άλλη μέρα, η Μαγδαληνή θέλησε να επισκεφθεί από νωρίς το Παρίσι, το οποίο είχε διεισθευθεί τόσες φορές με τη φαντασία της. Ο Μανρίκιος, θέλοντας να της φανεί ευχάριστος, την έπληξε να κάνουν ένα γύρο στο δάσος της Βουλώνης. Η λίμνη, ο καταρράκτης, το δάσος το ίδιο με τα δένδρα του, τα άνθη του και τη χλόη του, οι λίπεις που άγγιζαν το άμαξι τους με τ' αλόγά τους, όλα αυτά τα καινούργια πράγματα γι' αυτήν τη διασκέδασαν πολύ. Αφού περπάτησαν πολύ, κατέβηκαν τη λεωφόρο «Ηλυσίων Πεδίων» συζητώντας. Μιλούσαν για τα σχέδιά τους.

Η Μαγδαληνή ήθελε ν' αγοράσουν την ημέρα εκείνη κιόλας επιπλα για το σπίτι τους κι' ένα κόσμημα που τ' είχαν διαλέξει μαζί. Εκείνος πάλι της έμπιστευόταν τις φιλοδοξίες του.

— Γυναίκα μου, της έλεγε, δέν μπορώ να μείνω πειά στην Τράπεζα... Δέν κερδίζω αρκετά...

— Τί θέλεις να κάνεις; τον διέκρινε αυτή ανήσυχη. Μην κάνεις καμιά ανοησία...

— Νά η πρόθεσίς μου: Ο θείος σου, όπως με βεβαίωσε η μητέρα σου, της έχει υποσχεθεί πως, μόλις παντρευτείς, θα σου δώσει ως δώρο δυό εκατομμύρια φράγκα... Έ, λοιπόν... μ' αυτό το ποσό θ' ανοίξουμε μια Τράπεζα στην Ορλεάνη... Έχουμε πολλούς γνωστούς εκεί και αυτοί θ' αποτελέσουν τους πρώτους πελάτες μας...

— Έσύ, τραπέζις!... Αυτό με τρομάζει!... Και αν δέν πετύχαινες;...

— Μη φοβάσαι... Είμαι βέβαιος ότι θα πετύχω... Έτσι θα γίνουμε γρήγορα πλούσιοι και θαρούμε να κατοικήσουμε στο Παρίσι, που το βοήθει τόσο όμορφο...

— Νά κατοικήσουμε στο Παρίσι!... Άγ! ναι, μικρό μου Μανρίκιος!... Θα ήμουν πολύ ευχαριστημένη!...

— Αναγκάστηκαν να διακόψουν στο σημείο αυτό τη συνομιλία τους, γιατί είχαν φτάσει στο ξενοδοχείο τους.

— Ανέβα μόνι σου έπάνω, της είπε ο Μανρίκιος. Έγώ θα πάω να ιδώ μερικά φίλους μου...

— Α! μ' αφήνεις κιόλας!... μου μου ήρσε η Μαγδαληνή η δυσσαρεστημένη.

— Λίγα λεπτά μόνον...

— Έτσι η Μαγδαληνή διέσχισε μόνι τη μεγάλη οδό του ξενοδοχείου, στενοχωρημένη από τα βλέμματα που της έριχναν οι κύριοι στο πέρασμά της.

Μόλις έφτασε στο δωμάτιό της, άρχισε να γύνεται, γιατί έσκόπευε να ξεπλυνθεί και να ξεκουραστεί λίγο...

Έξαφνα ένας έλαφος ήχος στην πόρτα την έκανε να στραφεί πίσω και είδε άμεσως πως είχαν ρίξει μια επιστολή κάτω απ' τη χαλαμάδα.

— Θάνα από τη μητέρα μου, σκέφτηκε, και το γκαρσόνι δέν ήδελσε να μ' ανησυχήσει...

Και, κάνοντας μερικά βήματα η Μαγδαληνή, έπληξε το γράμμα... Μά, προς μεγάλη της κατάπληξη, είδε πως δέν είχε διευθινθεί.

— Από πού μπορεί να έρχεται αυτό; σκέφτηκε.

Και, γρήγορα - γρήγορα, ξεσχίσε το φάκελλο. Μια έλαφρά μωφωδιά ξεχύ-

θηκε άμεσως και, ξαφνιασμένη η Μαγδαληνή, διάβασε τα εξής:

— Κυρία,

Είσαθε θεία, γοητευτική, έξαισία.

Ποτέ δέν είδα άλλη γυναίκα που να έχει πόδι σαν το δικό σας... Σας εί-

δα την ώρα που ανεβαίνατε τη σκά-

λα και με γοητεύσατε... Ξέρω ότι είσαθε παντρεμένη και ότι ο σύζυ-

γός σας σας επιβλέπει άγρυπνα...

Μά αυτή τη στιγμή βρίσκεται έξω από το ξενοδοχείο... Έ, λοιπόν...

φανήτε καλή, πραγματοποιήστε τους πόθους μου κι' έλάτε να μείνετε με-

σ στιγμή στην κάμαρή μου. Σας περιμένω...

Ο λατρευτός σας

Λο υ ο θ ι κ ο ς

Υ. Ρ. Μένω στο δωμάτιο 71.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, η Μαγδαληνή άκουσε ένα κλειδί να περνά στην κλειδωνιά της πόρτας. Περίτρο-

νη, νομίζοντας ότι ο τοιμηρός θαμ-

στής της, αφού την περίμενε του κά-

νου, έρχόταν να την συναντήσει, έ-

τρεξε να κλειστή στο δωμάτιο της

τοιαύτης της, διπλοκλειδωνόντας το.

Εντόχος ήταν ο σύζυγός της. Ώστό-

σο η Μαγδαληνή του άνοιξε μόνο α-

φού βεβαιώθηκε από την κλειδαρότυ-

πα πως ήταν αυτός.

Ο Μανρίκιος, βλέποντας την τρομαγμένη της έκφραση, της εί-

πε:

— Τί έπαθες;

— Ω! πόσο φοβήθηκα την ώρα που έλειπες.

Μανρίκιος...

— Γιατί;

— Νά, διάβα-

σε...

Και τού έδωσε

να διαβάσει το γράμμα.

— Άμέσως αυτός, αφού το διάβασε,

μανιασμένος έπληξε το καπέλλο του και

βγήκε έξω.

— Μανρίκιος, πού πιάς; φώναξε τρο-

μαγμένη η γυναίκα του. Μείνε!... Σε

έκτετα!

— Πάω να βρω τον κύριο του 71...

Η Μαγδαληνή, τρομαγμένη, άφωνη,

κατάχλωμη, σωριάστηκε σε μια πολυ-

θρόνα...

Ο Μανρίκιος, φτάνοντας στο 71,

χτύπησε την πόρτα και, χωρίς να περι-

μένη, άνοιξε και βρέθηκε μπρός σ'

έναν χοντρό φαλακρό κύριο, με στρογ-

γυλά μάτια, με φουσκωμένα μάγουλα,

που ξεριζόταν μπρός στον καθρέφτη,

και ο οποίος φάνηκε πολύ ξαφνιασμέ-

νος από την ορμητική αυτή είσοδο.

— Κύριε, τού είπε ο Μανρίκιος, έ-

σείς μένετε στον αριθμό 71;

— Μάλιστα, κύριε...

— Απευθύνετε στη σύζυγό μου μια

επιστολή πρόστυχη κι' εξευτελιστική...

— ; ; ;

— Ω!... μην κάνετε τον ξαφνια-

σμένο... γέρο ξεκαλισμένο!...

— Κύριε!...

— Μη μου άγριέσετε, φώναξε ο

Μανρίκιος έξω φρονών, γιατί μόλις

κρατιέμαι να σας στρίψω το λαιμό!...

— Ω! έκανε ο χοντρός κύριος, τρα-

βώντας πίσω περίτρομος.

— Είχατε την τόλμη, άναίσχυντε,

να γράφατε στη σύζυγό μου και να

της δώσετε ραντεβού στο δωμάτιό

σας...

— Ό ήλικιωμένος κύριος, χωρίς ν' ά-

παντήση, είχε άρχισει να σημαίνει το

κουδούνι, φωνάζοντας στους υπηρέτες:

— Βγάλτε έξω αυτόν τον τρελλό!...

— Τρελλό! μούγκρισε ο Μανρίκιος.

Μέ λες τρελλό!...

Και άσυγκράτητος πειά ο έξερεθ-

ισμένος στέγνωσε, ώριμισε κατά του ά-

ντιπάλου του και τού κατέφερε ένα ή-

χηρότατο ράπισμα, φωνάζοντάς του:

— Είσα ένας παλιάνθρωπος και

θα σου κόψω το χέρι για να μη γρά-

φης άλλοτε τέτοιες επιστολές στις γυ-

ναίκες...

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... άρχισε

να φωνάζει τότε ο δυστυχισμένος γέ-

ρος.

Εκείνη τη στιγμή, ο διευθυντής του

ξενοδοχείου και πολλοί ένοικοι μπήκαν

μέσ' στο δωμάτιο, άκούγοντας το θό-

νυδο.

— Συλλάβετε αυτόν τον παράφρονα

που ήθελε να μου κόψει το χέρι! φώ-

ναξε ο γέρος κύριος.

Όλοι ώριμσαν τότε έναντιόν του

Μανριζίου.

— Κύριος, άφήστε με, σας παρακα-

λώ! είπε εκείνος. Ποθα να τιμωρήσω

αυτό το ήποκειμένο, γιατί είχε την

τόλμη να γράφει στη σύζυγό μου ένα

προσβλητικό γράμμα!...

— Δέν ελε άλήθεια! διαμαρτυρήθη-

κε ο χοντρός κύριος.

— Ψέτη!... φώναξε ο Μανρίκιος.

Τολμάς λοιπόν και άρνείσαι;... Νά

το!... Έχει και την ύπογραφή σου:

Λουδοβίκος...

— Δέν λέγομαι Λουδοβίκος... Πά-

σχετε από μανία καταδιώξεως...

— Είσατε μάγιστρος, κύριος, ότι αυτός

ο γέρο ξεκούτης ξεκαλονθεί για μέ

προσβάλει!...

— Συγγνώμη, κύριοι, τους διέκοψε

ο ξενοδόχος. Λουδοβίκος ήταν το όνο-

μα τού ένοικιαστού που καθόταν σ' αυ-

τό το δωμάτιο πρό τού κυρίου...

— Μά αυτή η επιστολή έφτασε πρό

δυό ώρων στη γυναίκα μου, είτε ο

Μανρίκιος.

— Μά κι' εγώ μόλις πρό μιάς ώρας

έγκαταστάθηκα σ' αυτό το δωμάτιο...

Ο Μανρίκιος, βλέποντας την πλάνη

του, άρχισε να ζητάει συγγνώμη από

το χοντρό κύριο.

— Δέν σας συγχωρώ, κύριε, απάν-

τησε εκείνος. Έμεινα τριάντα χρόνια

στην Αμερική και ποτέ δέν μου συ-

νέθη ένα τέτοιο πράγμα... Όλοι με

έκτιμούσαν έμένα, τον χ. Πιντάρο.

— Πώς; φώναξε ο Μανρίκιος κα-

τάληκτος. Είσατε ο χ. Πιντάρο;...

— Γιατί; Δέν σας άρέσει τ' όνομά

μου;

— Τί λέτε, θείε μου; Αγαπητέ μου

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

Η ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η κουζίνα των άνακτόρων του Ουίνδσορ Τά «μακιρίων» της και τ' επιπλά της. Η κουζίνα των Τσαρών της Ρωσίας. 1.600.000

χρυσά φράγκα για τη διαρρύθμιση μιάς κουζίνας. Μισθώδες μισθοί μαγειρών. Ιστορικά σκεύη. Η πλουσιότερη κουζίνα του κόσμου. Στα άνακτορα του Σαχη. Πιάτα και πιατέλλες έλέγχρους. Η κουζίνα των Αμερικανών διακατομμυριούχων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένώ στα κοινά άστικά σπίτια η κουζίνα και η επίπλωσίς της έχει σχετικώς τη μικρότερη άξία απ' όλα τ' άλλα δωμάτια του σπιτιού, αντίθετως η κουζίνας των μεγιστάνων και των πολυκατομμυριούχων της γής έχουν τέτοια πολυτέλεια, η όποια πολλές φορές υπερβαίνει και το θρυλικό άκομα πλούτο που μάς περιγράφουν τα παραμύθια της Χαλίμας. Έτσι μόνο τα «μακιρίων», τα χάλκινα δηλαδή σκεύη της βασιλικής κουζίνας των άνακτόρων του Ουίνδσορ στην Αγγλία έχουν άξια πενήντα χιλιάδων χρυσών φράγκων, δηλαδή έπτακοσίων πενήντα χιλιάδων δραχμών! Τά σκευμένα πάλι και έπαργουρα σκεύη της κουζίνας αυτής έχουν άξια έκαστον πενήντα χιλιάδων φράγκων, δηλαδή δύο εκατομμυρίων διακοσίων πενήντα χιλιάδων δραχμών! Ο βασίλειος της Αγγλίας Γεώργιος Δ' είχε έξοδους για την τελειοποίησι των εγκαταστάσεων της κουζίνας αυτής 250.000 χρυσά φράγκα, τ' ά επιπλά της, που είνε σχεδόν όλα δρύινα, έχουν σήμερον πολλή μεγαλύτερη αγοραστική άξια από την αρχική τους, γιατί έχουν άποκτήσει και ιστορική άξια.

Άσυγκριτως πλουσιότερη ήταν η κουζίνα των Τσαρών της Ρωσίας. Για να λάβετε μια ιδέα του μυθώδους πλούτου που έπικρατούσε σ' αυτή, αρκεί ν' αναφέρουμε ότι ο τελευταίος Τσάρος, ο άτυχοις Νικόλαος Β', άπέσπας μόλις ανέβηκε στο θρόνο, έδωσε, για να διαρρυθμισθή και να πλουτισθή η κουζίνα των χαμερμένων άνακτόρων της Πετροπόλεως, 1.600.000 χρυσά φράγκα. Ένα ποσό δηλαδή πραγματικώς ιλιγγιώδες. Όλοι οι τεντζερέδες και γενικώς τ' σκεύη της κουζίνας αυτής ήταν από χρυσό ασήμι! Μεταξύ αυτών υπήρχαν και σκευάτα τηγάνια, που το καθένα τους κόστιζε 1000 φράγκα! Τά κουτάκια, όπου ήταν φυλαγμένα τ' ά διάφορα μακιρικά, πιπέρι, κανέλλα κ.τ.λ., ήταν από καθαρό χρυσό και έπάνω σ' αυτά ήταν χαραγμένα ο αυτοκρατορικός θυρεός. Η φουφού και ο φούρος για τ' ά ψήτά, ήταν από μαύρο μαρμαρο και ασήμι.

Τά έξοδα για την έσωτερική μονάχα ανακίναισι της Τσαρικής κουζίνας έπέρασαν τις 600.000 φράγκα, γιατί τόσο οι τοίχοι της όσο και τ' ά πάτωμά της ήταν από έλεκταό μαρμαρο μαρμαρο. Μέσα στα άλλα σκεύη της κουζίνας υπήρχαν και τρεις χιλιάδες ά σκευμένα κουταλάκια και μιά χρυσή πιατέλλα του ψητού. Αυτά είχαν και μεγάλη ιστορική άξια, γιατί έχρησι-

μοποιούντο από την εποχή της Τσαρίνας Αικατερίνης Β'. Ο μισθός του άρχιμαγειρού άνήρχετο σε 160.000 χρυσά φράγκα το χρόνο, δηλαδή, ετούτης αούτος θνητός έπαυσε διακόσιες χιλιάδες δραχμές μισθό κατά μήνα! Οι μισθοί πάλι των έξη βοηθών του ήταν από είκοσι μέχρι τριάντα χιλιάδων φράγκων το χρόνο. Κι' αούτοι τεντζερέδες της είνε γανωμένοι με χρυσάκι, τ' ά πιάτα και η πιατέλλα, που έχρησιμοποίησε ο Σαχη στο λεσ, που χρησιμοποιεί ο Σαχη στο τραπέζι του, είνε όλα από συμπαγές χρυσάκι και στολισμένα με πολυτίμους λίθους! Η άξια της κουζίνας αυτής και των διαφόρων σκευών της υπολογίζεται πως υπερβαίνει τις 20.000.000 φράγκα!

Με τις ήγερμονικές αυτές κουζίνες δέν μπορούν φυσικά να παραβληθούν παρά μονάχα η κουζίνας των Αμερικανών διακατομμυριούχων. Η εγκατάστασις της κουζίνας τού Βάντερπιλτ στη Νέα Υόρκη έστοίχισε δυό εκατομμύρια χρυσά φράγκα. Το ήμισυ σχεδόν από τ' όποιο αυτό χρησιμοποίησαν μονάχα για τ' ά διάφορα μακιρικά της σκευή. Την πολυτέλεια όμως της κουζίνας τού Βάντερπιλτ ξεπέρασε ένας άλλος δολλοριούχος, ο Τζόν Αστουρ από την Καλλιφόρνια. Ο Αστουρ έχρησε ένα μεγαλοπρεπές σκευά σπιτί κοντά στη Φιλαδέλφεια και έξοδους για την κουζίνα μόνον και για τ' ά καλλάρι του σπιτιού αούτο 6.000.000 χρυσά φράγκα!

ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

Κατά τον βίον του ο άνθρωπος καλώς ή κακώς συλλέγει μόνον γνώσεις και όχι πεποιθήσεις. Κάθε πεποιθήσις που σχηματίζεται είνε και ένα νέον έμπόδιον διά την προόδόν του.

Τ' ά μεγαλύτερον και συνηθέστερον έλάττωμα των νέων είνε ότι ένθ' είνε προωρισμένοι διά τ' ά μέλλον, ψηφίζονται από ανθρώπους λαμβάνοντας όπ' όψιν μόνον τ' ά παρόν.

Πολλάκις υπεχώρησα εις τον βίον μου διά να γελώσω ελευθέρως εις βάρος του προχωρήσαντος ήλιθίου. Τ' ά μόνον ζώον ο είνε ο χείρος. Τρώγει ό ήλιος π' άσαν άκαθάρσιον και στο τέλος προς εμωρίαν του τόν... τρώγει ο άνθρωπος!

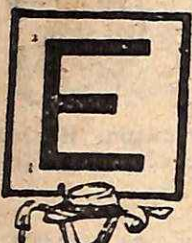
Δ. Γ. Κ.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

ΤΣΟΥ-ΣΙ, Η ΣΕΜΠΡΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Μία σατανική γυναίκα που βαρβαρώνει την απέραντη Αυτοκρατορία της Κίνας. Ο Αυτοκράτωρ του Ουράνιου Κράτους Σιέν Φέγκ. Ο στρατηγός Λάν Κουέι και η κόρη του 'Ορχιδέα. Μηχανορραγίες και δορυφορικές στην Κινεζική Αύλη. Η τρομερή στρατιά των ευνούχων. Λι-Λιέν-Γιγκ, ο καταχθόνιος άνθρωπος κτλ. κτλ.

ΕΙΝΕ γνωστόν ότι, πριν από τα 1912, η Κίνα αποτελούσε μια κολλοειδή αυτοκρατορία στην Ασία, το Ουράνιο Κράτος, όπως την ελεγαν, και ήταν αναλογη στην έκτασι και τετραπλάσια κατά το πληθυσμό με την άχνη προπολεμική Γαλλική Ρωσία. Ήσαν όμως που δεν είχε και τόσο γνωστόν, εινε η δραματική πράγματι συνθήκες, υπό τις οποίες κατοργεσε η απέραντη εκείνη αυτοκρατορία, καθώς και ο σατανικός ρόλο που έπαιξε σ' αυτή τα τελευταία χρόνια προ της καταρρεύσεώς της μια γυναίκα, η περίφημη Τσου-Σι, την οποία οι ιστορικοί ονομάζουν «Σεμπραμις της Κίνας».

Την ιστορία λοιπόν της γυναίκας αυτής θα διηγηθούμε σήμερα στους αναγνώστας μας, όπως μας την εκθέτει στα απομνημονεύματά της μια πριγκίπισσα της Μαντζουρίας, η Δέρ-Λιγκ, που άνηκε άλλοτε στην Κινεζική αυτοκρατορική Αύλη και που ζή τώρα στην Αμερική.

Στην εποχή που η Τσου-Σι ήταν νεαρωτάτη ακόμα, δηλαδή κατά το 1865, αυτοκράτωρ του Ουράνιου Κράτους ήταν ο Σιέν-Φέγκ. Η αυτοκρατορική γυναίκα του λεγόταν Τσου-Αν, η οποία ήταν πολύ νέα ακόμα, μάλιστα ο Σιέν-Φέγκ είχε περάσει πια τα πενήντα.

Ο Σιέν-Φέγκ ήταν ένας ισχυρός, μα και αγαθός μοναρχης και οι υπήκοοι του έμεναν οποσδήποτε ευχαριστημένοι μαζί του. Μά τα χρόνια πενούσαν και ο Κινέζος αυτοκράτωρ, έβλεπε με θλίψη του πως δεν είχε καταφέρει ακόμα να δώσει στο θρόνο, τη Κίνα έναν διάδοχο.

Την ίδια εκείνη εποχή είχε εμφανιστή στην Κινεζική Αύλη η όμορφη, τού 'Ορχιδέα, κόρη ενός στρατηγού, του Λάν-Κουέι, που κατήγχετο από μια παλιά αριστοκρατική οικογένεια των Μαντζού. Ο Σιέν-Φέγκ την είδε μια μέρα και έμεινε καταγορητευμένος με την ομορφιά της. Και άμέσως σκέφτηκε να εφαρμόσει ένα σχέδιο που μελετούσε από καιρό. Σύμφωνα με τα έθιμα της Κίνας, ο αυτοκράτωρ μπορούσε να δώσει νόμιμο διάδοχο στο θρόνο του, όχι μόνο με την αυτοκρατορική σύζυγό του, αλλά και με μια άλλη δεύτερη γυναίκα του, αρκεί μόνον η γυναίκα αυτή να κατήγχετο από πολύ αριστοκρατική οικογένεια. Η 'Ορχιδέα ήταν, όπως είπαμε, αριστοκράτισ και μπορούσε περίφημα να δώσει στο Σιέν-Φέγκ τον πούτη διάδοχο.

Έτσι η 'Ορχιδέα έγινε δεύτερη γυναίκα του Σιέν-Φέγκ και έπειτα από ένα χρόνο χάρισε στον αυτοκράτορα ένα γιο.

Η χαρά του Σιέν-Φέγκ ήταν εξαίσια, μεγάλη με το εξαιρετικό αυ-

τό γεγονός. Η 'Ορχιδέα ονομάστηκε Τσου-Σι, που σημαίνει βασίλισσα, και ο αυτοκράτωρ την περιέβαλε με μεγάλες τιμές. Η Τσου-Σι όμως ήταν τρομερά φιλόδοξη και άρχισε σιγά-σιγά να υποσκελίζει την αυτοκράτειρα Τσου-Αν. Όλες της η φιλοδοξίες είχαν ζυγίσει με μιας και μέσα στη φαντασία της είχαν γεννηθί τα λαμπρότερα όνειρα για το μέλλον. Ο Σιέν-Φέγκ δεν θα ζούσε πολύ. Μετά το θάνατό του, αυτοκράτωρ θα γινόταν ο ανήλικος παιδί της, ενώ αυτή θα ήταν η πραγματική και ουσιαστική αυτοκράτειρα του Ουράνιου Κράτους!

Από τότε η Τσου-Σι άρχισε να εξουσιάζει την τρομακτικές μηχανορραγίες και δορυφορικές για να πραγματοποιήσει τα όνειρά της. Τα φιλόδοξα σχέδιά της έπαιρναν σάρκα και όστά με θυσίες και με θύματα. Που δόσαν γινόνταν περισσότερα. Μά αυτό δεν την ενδιέφερε καθόλου την Κινέζα Σεμπραμις. Εχε κιόλας δημιουργήσει το πρώτο της θύμα, την ίδια την καρδιά της...

Προτού ακόμα η Τσου-Σι γίνει δεύτερη γυναίκα του αυτοκράτορος, άναμπε με βίλη τη δύναμη της νεανικής της ψυχής έναν νεαρό αξιωματούχο της αυτοκρατορικής φρουράς, που λεγόταν Ουγκ-Λοβ. Ο νέος την αγαπούσε κι' αυτός και μαζί έπλυναν τα ώραιότερα όνειρα της αγάπης. Όλα όμως αυτά τα όνειρα τα κατέστρεψε η φιλοδοξία της περιεργής εκείνης γυναίκας. Από τη στιγμή που ο αυτοκράτωρ την επρόσφερε, εγκατέλειψε απότομα το φίλο της. Τον οποίο δεν θυμήθηκε παρά πολύ αργότερα. Γιατί, αργότερα, τον πήρε κοντά της και του έδωσε πολλά αξιώματα, μα ωστόσο πάντοτε φέρθηκε απέναντί του ως μια βασίλισσα προς έναν υπήκοό της.

Η Τσου-Σι, για να μπορούσε να εφαρμόσει τα σχέδιά της, είχε ανάγκη από ένα σύμμαχο. Γιατί είχε σ' αντίπερθε της ο Λοράνερντ έλθρ. Η 'Ορχιδέα ήταν, όπως είπαμε, αριστοκράτισ και μπορούσε περίφημα να δώσει στο Σιέν-Φέγκ τον πούτη διάδοχο.

Έτσι η 'Ορχιδέα έγινε δεύτερη γυναίκα του Σιέν-Φέγκ και έπειτα από ένα χρόνο χάρισε στον αυτοκράτορα ένα γιο.

Αν, της νόμιμης γυναίκας του Σιέν-Φέγκ και αυτοκράτειρας της Κίνας, με το μέρος της οποίας είχε ταχθεί και ο πρίγκιψ Γι, αδελφός του αυτοκράτορος. Εύτυχως όμως, η Τσου-Σι βρήκε το σύμμαχο που αναζητούσε. Ήταν ένας νεαρός Κινέζος, ο Λι-Λιέν-Γιγκ, ως αρχηγός των ευνούχων του αυτοκρατορικού παλατιού.

Ο Λι-Λιέν-Γιγκ κατήγχετο από τα κατώτερα λαϊκά στρώματα της Βορείου Κίνας. Πριν γίνει ευνούχος ήταν ένας αλήτης, ο οποίος μια μέρα έφτασε πεινασμένος και ρακένυτος στο Πεκίνο. Εκεί άκουσε να μιλάνε για τους ευνούχους του αυτοκρατορικού ούλου.

Πρέπει να σι-μειωθεί ότι την εποχή εκείνη οι ευνούχοι αποτελούσαν μια σημαντική πολιτική δύναμη στην Κίνα και οι αξιωματούχοι της δεν διέφεραν κατά τίποτα από τους επιστήμιους αυλικούς.

Αρχιευνούχος του βασιλικού ανακτόρου ήταν τότε ο 'Αν-Τέχ-Χάι, ένας γηραιός και παλινός ευνούχος. 'Απ' εδω κι' απ' εκεί, ο αλήτης Λι-Λιέν-Γιγκ ανέκαλυψε πως ήταν μακρινός συγγενής του αρχιευνούχου και αυτό τον έκανε να πλάσει έναν σωρό όνειρα μέσα στη σκέψη του.

Δεν έχασε λοιπόν καιρό. Μόλις πήρε την απόφαση, πήγε και παρουσιάστηκε στον 'Αν-Τέχ-Χάι, ο οποίος τον κατέταξε άμέσως στους ευνούχους του παλατιού. Ο Λι-Λιέν-Γιγκ ήταν ένας άσχημάνθρωπος, αποτρόπαιος στην όψη, κατακίτρινος, φοβερά κοντόθωρος, με το επάνω χείλος κρεμασμένο, και με απότομους και βάρβαρους τρόπους.

Μόλις μπήκε στο ανάκτορο, άρχισε άμέσως τις ραδιουργίες. Κατάρρωσε να υποσκελίσει όλους τους ανωτέρους του, τον ένα έπειτα από τον άλλον, και να καταλάβει διαδοχικά πολλά αξιώματα στο σώμα των ευνούχων. Ήταν από τις κακοεργίες εκείνες φύσεις, που θαρρείς και γιννιούνται για

τη δυστυχία της ανθρωπότητας. Και όμως αυτό τον τέρας είχε προτέρισμα: Τη θαυμασία φωνή του. Τραγουδούσε έξοχα, και αυτό ήταν η άφορμή που τον επρόσφερε η Τσου-Σι.

Τότε μια σκέψη έκυριεσε τον ευνούχο: Να καλλιεργήσει την ευνουχία που είχε αρχίσει να αισθάνεται γι' αυτόν ο αυτοκράτορας, να επωφεληθί απ' αυτήν και να διαλεχθί τον αρχιευνούχο 'Αν-Τέχ-Χάι. Μέσα στην αιμοδότη ψυχή του κρυβόντουσαν η μεγαλειότητα και η φιλοδοξία. Μά και η Τσου-Σι, από την άλλη μεριά, δεν άργησε να καταλάβη πόσο χρήσιμος μπορούσε να φανή στα σχέδιά της ο άνθρωπος εκείνος με την άγρια αποφασιστικότητα...

Έτσι ο Λι-Λιέν-Γιγκ δεν άργησε να επιτύχει στους σκοπούς του, γιατί η Τσου-Σι τον βοήθησε πολύ. Η ραδιουργίες και των δύο τους έπεισαν τον αυτοκράτορα ότι ο παλινός αρχιευνούχος του δεν ήταν άξιος της μεγάλης εμπιστοσύνης του. Και τότε ο 'Αν-Τέχ-Χάι καθιερώθηκε.

Διάδοχος του 'Αν-Τέχ-Χάι έγινε, όπως ήταν φυσικό, ο Λι-Λιέν-Γιγκ. Το πρώτο που φρόντισε τότε να κάνει, ήταν να στείλν νά δολοφονήσουν τον προκατόχό του. Πραγματικά, οι ευνούχοι που έστειλε, σκότωσαν το γηραιό έκπτωτο αρχιευνούχο και του έφεραν, όταν γύρισαν, το κεφάλι του.

Η δεύτερη σκέψη του Λι-Λιέν-Γιγκ ήταν να πλουτίσει, να γίνει πάμπλουτος! Δεν άργησε να το επιτύχει κι' αυτό. Ο αρχιευνούχος ήταν στο Ουράνιο Κράτος ένας από τους μεγαλύτερους άρχοντας και η λαφυραγωγία των άρχόντων εις βάρος του πρώτου λαού το πιο συνηθισμένο πράγμα. Έτσι σε λίγον καιρό ο αλήτης αυτός έγινε ένας από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους της Κίνας!

Φυσικά, ήταν, όπως είπαμε, το δεξί χέρι της Τσου-Σι, στα μεγάλα σχέδιά της. Μόνον αργότερα, έπειτα από δέκα χρόνια, έπεσε στη δυσμενεία της. Μά μέσα στα δέκα αυτά χρόνια, στην αυτοκρατορική Αύλη του Πεκίνου έγιναν τόσες δολοφονίες, και τόσες μηχανορραγίες, που δεν μπορούμε να τα αφηγηθούμε εδώ. Θα τα περιγράψουμε στο ερχόμενο φύλλο μας, σύμφωνα με τις αφηγήσεις των πιο αυθεντικών Κινέζων χρονικογράφων και κυρίως της πριγκίπισσας Δέρ-Λιγκ, για την οποία μιλήσαμε στην αρχή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις απολύτως ικανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά και εφημερίδας, από πενηντοετίας. Γράφατε μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Δίνα 7, 'Αθήνας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Συγκινημένη έγω, μη μπορώντας να μιλήσω από την παραχή μου, σήκωσα τα χέρια μου στα κλαμμένα μάτια και του ζήτησα βοήθεια, την οποία ο Γουσταύος έσπευσε άμέσως να μου υποσχεθί με εκφραστικές χειρονομίες. Όταν απομακρύνθηκε πια, σήκωσα από κάτω την πέτρα κι' είδα ότι το χαρτί, στο οποίο ήταν τυλιγμένη, ήταν μία επιστολή. Την πήρα στα τρεμάμενα δάχτυλά μου κι' άρχισα να τη διαβάω. Νά τί μου έγραφε ο άνθρωπος που μου πήρε την καρδιά και την τιμή:

«Ακριβή μου 'Αλίκη, Σήμερα το βράδυ, τα μεσάνυχτα ακριβώς, σε περιμένω στη μικρή πόρτα της εισόδου του δάσους. Πρόπει ναρθής εξαπαντος, λατρευτή μου φίλη, γιατί οι απάνθρωποι κηδεμόνες σου προσπαθούν να με κάνουν ν' αλλάξω απόφασι για το γάμο μας και να ξελειψω από την καρδιά μου το φλογερό αίσημά μου.

'Αλίκη, έγω ο Γουσταύος, σ' εφορκίζω στην αγάπη μας να υπακούσης στην παράκλησί μου αυτή και ναρθής χωρίς άλλο. Σήμερα το πρωί ήρθαν στο σπίτι μου οι Δουκάστελ, οι οποίοι έπρεσαν στα πόδια μου γονατιστοί και μου έδωσαν υποσχέσεις άπειρες για να με καταφέρουν να παντρευτώ την 'Αντωνίνα, που, καθώς μου είπαν, υποφέρει θανάσιμα.

Έντός των άλλων, μου υπεσχέθησαν όλη τους την περιουσία, αν θελήσω να γίνω γαμπρός τους. Φαντάζεσαι όμως ποτέ, 'Αλίκη μου, ότι θα μπορούσα εγώ να απαρνηθώ και να λησμονήσω εκείνη που λατρεύω περισσότερο κι' από το φώς των ματιών μου; Ναι, σε λατρεύω, 'Αλίκη, και μονάχα για σένα θέλω να ζήσω για να σε κάνω ευτυχισμένη και να σου χαρίσω όλα τα αγαθά της έμυελου ζωής. Την 'Αντωνίνα την αποστρέφωμαι, τη μισώ, την περιφρονώ κι' αδιαφορώ για τη μεγάλη της προίκα. Η μόνη μου ευθυμία εινε ν' αφιερώσω όλόκληρη την υπαρχί μου σε σένα και να σε καταστήσω την ευτυχέστερη σύζυγο του κόσμου. Η αγάπη σου προς έμε και η υποχρέωσίς σου προς τον πατέρα του παιδιού μας μου παρέχουν τη διαβεβαίωσι ότι θα εκπληρώσης ακριβώς τη θερμή παράκλησί μου.

Ο πιστός σου αντερούλης Γουσταύος».

Το γράμμα του Γουσταύου με κατασυνκίνησε. Το πίστεψα, παρασύρθηκα, τυφλώθηκα...

«Ο! Θα τρέξω να τον βρω, δεν θα τοις άφωσ να με καταστρέψουν! Φώναξα με αγανάκτησι, ενώ αισθανόμουν να με καταλαμβάνει ένα μίσος απερίγραπτο κατά των Δουκάστελ. Τί απλοϊκή που ήμου κι' έδινα πίστι στα λόγια του πιο ποταπού, του πιο αίσχρου, του πιο ανήθικου άν-

θρώπου!...

«Ω, άνδρες, ούτε απ' αγάπη έρεστε, ούτε από δάκρυα! Το μόνο που γνωρίζετε εινε να πηγαίνετε από μια γυναίκα στην άλλη σαν πεταλούδες και να φεύγετε, χωρίς να γυρίζετε να δήτε πίσω σας... Είστε έλοι σας θηρία, κάτι παραπάνω από θηρία!... Τα θηρία έχουν μερικές άρετές, ενώ έσείς μονάχα την αηδία μου έμπνετε με τη διεφθαρμένη ψυχή σας!... Την υπόλοιπη μέρα την έπέρασα στο κρεβάτι, χωρίς να ιδώ κανέναν άλλον εκτός από τη θαλαμηπόλο μου που μου έφερε τροφή και με ρώτησε,

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

—Θεέ μου! Τί φρίκη! Μά η υπέροχη της 'Αντωνίνας μου υποσχόταν ότι θα μου παράσχη απέναντί σου την προστασία της...

—'Η ίδια η 'Αντωνίνα ήρθε και με παρακάλεσε να την παντρευτώ, γιατί άλλοις θα παθάνη από τον πόνο της, καθώς μου είπε...

—Μπά!Και σ' τί της απάντησες; —'Οτι μονάχα την 'Αλίκη θα στεφανώθω, καθώς μου επιβάλλει το αί-

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

—Θεέ μου! Τί φρίκη! Μά η υπέροχη της 'Αντωνίνας μου υποσχόταν ότι θα μου παράσχη απέναντί σου την προστασία της...

—'Η ίδια η 'Αντωνίνα ήρθε και με παρακάλεσε να την παντρευτώ, γιατί άλλοις θα παθάνη από τον πόνο της, καθώς μου είπε...

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

—Θεέ μου! Τί φρίκη! Μά η υπέροχη της 'Αντωνίνας μου υποσχόταν ότι θα μου παράσχη απέναντί σου την προστασία της...

—'Η ίδια η 'Αντωνίνα ήρθε και με παρακάλεσε να την παντρευτώ, γιατί άλλοις θα παθάνη από τον πόνο της, καθώς μου είπε...

—Μπά!Και σ' τί της απάντησες; —'Οτι μονάχα την 'Αλίκη θα στεφανώθω, καθώς μου επιβάλλει το αί-

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

—Θεέ μου! Τί φρίκη! Μά η υπέροχη της 'Αντωνίνας μου υποσχόταν ότι θα μου παράσχη απέναντί σου την προστασία της...

—'Η ίδια η 'Αντωνίνα ήρθε και με παρακάλεσε να την παντρευτώ, γιατί άλλοις θα παθάνη από τον πόνο της, καθώς μου είπε...

—Μπά!Και σ' τί της απάντησες; —'Οτι μονάχα την 'Αλίκη θα στεφανώθω, καθώς μου επιβάλλει το αί-

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

Μούφερε τροφή και με ρώτησε με καλοσύνη πως είμαι...

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

—Θεέ μου! Τί φρίκη! Μά η υπέροχη της 'Αντωνίνας μου υποσχόταν ότι θα μου παράσχη απέναντί σου την προστασία της...

—'Η ίδια η 'Αντωνίνα ήρθε και με παρακάλεσε να την παντρευτώ, γιατί άλλοις θα παθάνη από τον πόνο της, καθώς μου είπε...

—Μπά!Και σ' τί της απάντησες; —'Οτι μονάχα την 'Αλίκη θα στεφανώθω, καθώς μου επιβάλλει το αί-

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

—Θεέ μου! Τί φρίκη! Μά η υπέροχη της 'Αντωνίνας μου υποσχόταν ότι θα μου παράσχη απέναντί σου την προστασία της...

—'Η ίδια η 'Αντωνίνα ήρθε και με παρακάλεσε να την παντρευτώ, γιατί άλλοις θα παθάνη από τον πόνο της, καθώς μου είπε...

—Μπά!Και σ' τί της απάντησες; —'Οτι μονάχα την 'Αλίκη θα στεφανώθω, καθώς μου επιβάλλει το αί-

μας, έξερουν την κατάστασί σου και έχουν την απαίτησι, οι άντρες, να πάψω να σ' αγαπώ και να πάρω την κόρη τους!...

(Ακολουθεί).

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ

Οι αρχαίοι αγατούσαν περισσότερο τα ζώα από τους σημερινούς ανθρώπους. Ο σκύλος του Όδυσσέως. Τι γράφει ο Ξενοφών για τα άλλα ζώα. Ο μεγαλειώδης ζωόφιλος της αρχαιότητας. Ο σκύλος του Ρωμαίου Κάλβου. Το σκυλί του Πύρρου. Πώς ένα σκυλί ανέκαλυψε τους κλέφτες του ναού του Ασκληπιού. Ζώα που καίγονταν με τους κυρίους των κ.λπ.

Μολονότι οι σύγχρονοι άνθρωποι, ως προς τα ανθρωπιστικά αισθήματα και τα ζητήματα της κοινωνικής προνοίας, είναι πολύ πιο πολιτισμένοι από τους προγόνους μας, ως προς την αγάπη στα ζώα βρισκόμαστε σε πολύ κατώτερο σημείο απ' αυτούς.

Οι αρχαίοι ήταν εξαιρετικά ζωόφιλοι. Αυτό δε φαίνεται από την αγάπη με την οποία οι συγγραφείς της αρχαιότητας γράφουν για τα ζώα, δοσάκις γίνεται λόγος γι' αυτά. Και πρώτος ο Όμηρος στην «Όδυσσεια» του περιγράφει μ' εξαιρετική συμπάθεια το σκύλο του Όδυσσέως. Είναι δε εξαιρετικά συγκινητική η σκηνή, κατά την οποία ο Όδυσσεύς, ξαναγυρίζοντας στην πατρίδα του, ύστερα από είκοσι χρόνια, γερασμένος κι αγνώριστος, αναγνωρίζεται από το γέρο-σκύλο του, ο οποίος του κουνάει με χαρά την ουρά του, επειδή δεν έχει πια τη δύναμη να τρέξει κοντά του και να του κάνει τις χαρές για την επιστροφή του.

Και πολλοί άλλοι Έλληνες συγγραφείς, εκτός από τον Όμηρο, έχουν γράψει με συμπάθεια κι αγάπη για τα ζώα. Ο Ξενοφών μάλιστα έχει γράψει ολόκληρο βιβλίο για τα ζώα, στο οποίο, άμα το διαβάσει κανείς, βλέπει την αγάπη που έτρεφε προς αυτά.

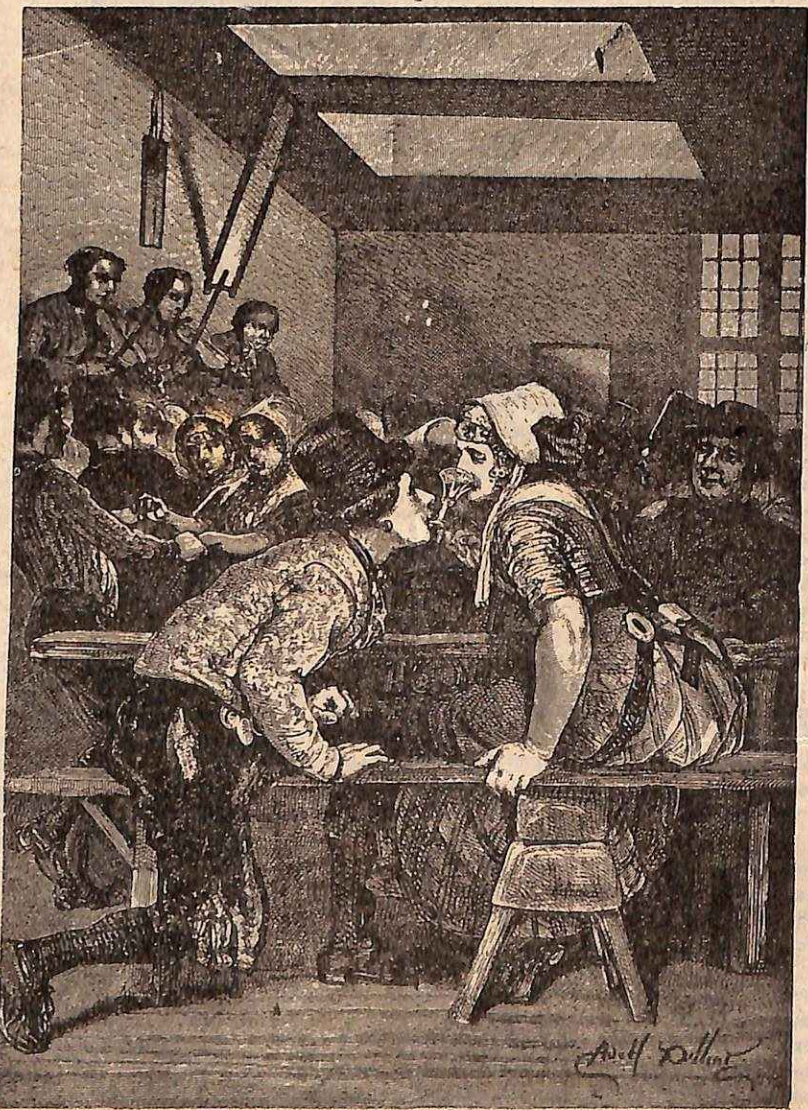
«Συνήθιζετε — γράφει — να επενέετε τα έλογα, χωρίς να τους βάλετε χαλινό, και να φέρεσθε προς αυτά με καλοσύνη, ώστε να κερδιστείτε την εμπιστοσύνη τους, γιατί έτσι μόνο θα τα κάνετε να επιζητούν την πραγματική επιθυμία τη συντροφιά σας. Μάθετέ τους, με ήμερο τρόπο, να μη φοβούνται τους δυνατούς και παράξετους κρότους, τις συγκινητικές των ανθρώπων, το ζωηρό φως και τα μεγάλα αντικείμενα».

Μεταξύ των άλλων, ο Ξενοφών κατακρίνει και την χρήση του μαστιγίου όταν πρόκειται να διδάξει κανείς ωριμμένες κινήσεις σ' ένα έλογο. «Ο,τι το μάθετε — γράφει — με τη βία, το διδάσκειται και το εκτελεί τυφλά και η εντύπωση την οποία προκαλεί κατόπιν στους άλλους που το βλέπουν δεν είναι καλύτερη από την εντύπωση που μας κάνει μια χορεύτρια, ή οποία διδάχτηκε το χορό με το καμπαρί και με τη φοβέρα».

Ο μεγαλειώδης όμως ζωόφιλος από τους αρχαίους συγγραφείς είναι, δίχως άλλο, ο Πλούταρχος, ο οποίος, αποκλειστικώς για τα ζώα, έχει γράψει δυο πραγματείες. Τη μία την «Περί της λογικής των ζώων» και την άλλη «Περί της θαλάσσης» και την οποία ο δεύτερος αυτός σύγγραμμά του, ο Πλούταρχος αναφέρει πως οι Πυθαγόρειοι έφεροντο προς τα ζώα με μεγάλη καλοσύνη για να τους αναπτύξουν. Κατακρίνει δε τα παιδιά για τη δάσυν, χτυπούν τα ζώα με πέτρες και έβλα και τα βασανίζουν με κάθε τρόπο.

Αναφέρει επίσης πολλά παραδείγματα, ματα για σκύλους, οι οποίοι ήταν με- χρι θανάτου άφοιτοι στους κυρίους των. Έτσι, π. χ., μαθαίνουμε πως ο σκύλος του Ρωμαίου Κάλβου, όταν ο κύριός του σκοτώθηκε σε μια μάχη, κατά την εποχή των εμφυλίων πολέμων, στάθηκε ακίνητος δίπλα στο πτώμα του και δεν άφησε να κανένα πρόσωπο να τον ελκύσει να τον κούνει το κεφάλι. Μόνο όταν σκοτώσαν και το σκύλο, μπόρεσαν οι στρατιώτες να εκτελέσουν το έργο τους.

Από τον Πλούταρχο επίσης μαθαίνουμε το ανέκδοτο του Πύρρου, του βασιλέως της Ηπείρου, με το σκύλο του. Το σκυλί αυτό ο Πύρρος το είχε βοηθ να φυλάει ένα πτώμα. Το πήρε μαζί του και το έκανε άχρηστο σύμβολο του. Ύστερα από καιρό, μια μέρα, ενώ ο Πύρρος έπιθετο στους στρατούς του, το σκυλί έβγαζε φρυγανιά από κοντά του και χύμηνε, ούρλιαζοντας, έναντι των στρατιωτών που περνούσαν εκείνη τη στιγμή. Ήσαν

Σ' ΕΝΑ ΑΛΓΙ-ΚΟ ΚΡΑΣΟΠΟΥΛΕΙΟ. — Ένα παλιό κρασί στο- με με σέμα...

Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

μεγαλειότερο βαθμό απ' αυτόν. Για ν' αποδείξει μάλιστα ο Πλούταρχος τη νομιμοσύνη των ζώων, αναφέρει πως ένας σκύλος στη Ρώμη απέμεινε κατά αξιοθαύμαστο τρόπο τις κινήσεις του ήθους του Μαρκέλλου.

Ο ίδιος ο Πλούταρχος, στον «Κάτωμα», γράφει ότι δεν πρέπει να πετούμε στους δρόμους, σαν κουρελίσματα, ρούχα ή σαν παλιά παπούτσια, τα ζώα μας, όταν γεράσουν και δεν μας χρειάζονται, ενώ καθ' όλη τους τη ζωή μας έχουν εξυπηρετήσει στις ανάγκες μας κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ένας δίκαιος και πολιτισμένος άνθρωπος πρέπει να τρέφει και να περιποιείται τα ζώα του και τα σκυλιά του, ακόμη και όταν γεράσουν και παύσουν να του είναι χρήσιμα...

Στην «Ηθική» του ο Πλούταρχος κάνει πάλι λόγο για τα σκυλιά και αναφέρει πως ο φιλόσοφος Πυθαγόρας αγόραζε τα σκυλιά από τους κυνηγούς και τα ελευθέρωνε, όπως επίσης επιτιμώσε τους φαρμάδες να πιάνουν τα ψάρια και τους άλλους ανθρώπους να σφάζουν τα ήμερα ζώα.

Εκτός όμως από τον Πλούταρχο και άλλοι πολλοί από τους αρχαίους ήταν μεγάλοι ζωόφιλοι. Ο Ξάνθιος, όταν ο αγαπημένος σκύλος του ακολούθησε κολιμπώντας το πλοίο που τον μετέφερε στη Σαλαμίνα για να πολεμήσει, πήρε το πιστό ζώο που είχε πεθάνει από την εξάντληση και το έθαψε στο ακρωτήριο της Σαλαμίνας, που από τότε ονομάζεται «Κινός άκρος».

Ο Αθηναίος, στο «Συμπόσιο των Σοφών», γράφει:

«Ο σκύλος είναι θαυμαστό ζώο για την ικανότητα που έχει να διακρίνει με την όσφρηση κάθε τι που ανήκει στην οικογένειά του κυρίου του. Μοναδικός είναι ο τρόπος με τον οποίον συνδέεται με τον άνθρωπο και φυλάει τα σπίτια εκείνων που είναι καλοί μαζί του».

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Το κυριότερο θεραπευτικό μέσον που χρησιμοποιούσαν για κάθε σχεδόν αρρώστια στο παρελθόν, ήταν, ως γνωστόν, η φλεβοτομία. Μόλις αδιαθετούσε ένας άνθρωπος, ο γιατρός φρόντιζε να «πουλάει αίμα», ανοίγοντάς του μια φλέβα. Η συνήθεια όμως αυτή είχε γίνει άφορητη και δημιουργηθούν πολλά χαριτωμένα ανέκδοτα.

Ο Μισέλ ντε Μαρόλ, π. χ., τον οποίον οι ιστορικοί αναφέρουν ως υπόδειγμα καλληγαριά του μεσαιώνος, δεν έδεχτο να υποστεί τη φλεβοτομία παρά μόνον... όρθιος και κρατώντας στο χέρι το σπαθί του γυμνό, γιατί, ένας πολεμιστής, καθώς έλεγαν, δεν επιτρέπεται να... χύνει το αίμα του παρά με τα δάχτυλά του στο χέρι...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 15^{ΟΣ} ΚΑΙ Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ

Ένας στενός φίλος του Βασιλέως. Τα κυνηγετικά σκυλιά του δούκα. Το άρρωστο σκυλάκι που πρέπει να πάει στον κτηνίατρο. Όπου ή φιλενάδα του υπηρέτη παίρνει τη θέση του σκυλιού. Ο πλανέδιος έμπορος του χαρμηνιού. Υβρείς κατά του Βασιλέως. Η καλοσύνη του Λουδοβίκου ΙΕ' κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεταξύ των ευγενών, τους οποίους ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΕ' τιμούσε με την ιδιότητα του φίλου, συγκαταλέγονται και ο Άγγλος δούξ ντε Φρίτζ-Τζέιμς, απόγονος του βασιλέως Ίακώβου Β' της Αγγλίας. Ο Φρίτζ-Τζέιμς ήταν διάσημος κυνηγός και είχε τα ωραιότερα κυνηγετικά σκυλιά της εποχής του. Γι' αυτό ο Λουδοβίκος ΙΕ', που αγαπούσε επίσης πολύ το κυνήγι, όσάκις έπρόκειτο να κυνηγήσει, έπαιρνε μαζί του τα σκυλιά του δούκα, τα οποία ήξερε ένα-ένα με τ' όνομά τους.

Κάποτε, ένα από τα καλύτερα σκυλιά του δούκα έφυγε ν' αρρωστήσει. Ο Φρίτζ-Τζέιμς έκλεψε άμέσως τον υπηρέτη του και τον διέταξε να οδηγήσει το άρρωστο σκυλί στον διάσημο κτηνίατρο της εποχής, δόκτορα Λυοννέ. Έπειδή όμως ο δούξ έμενε στην εξοχή, ο δόκτωρ στο Παρίσι, είπε στον υπηρέτη του, για να μη κουρασθεί το άρρωστο ζώο, να το μεταφέρει στο Παρίσι με ένα από τ' αμάξια του...

Ο υπηρέτης του δούκα όμως είχε μια χαριτωμένη φιλενάδα. Κι' επειδή ο καιρός ήταν θαυμάσιος, έθεώρησε καλόν να πάρει μαζί του, μέσα σ' αμάξι, τη φίλη του, το δέ σκυλί, το... έδεσε πίσω από τ' αμάξι, αναγκάζοντάς το έτσι ν' ακολουθήσει πεζή!...

Στο δρόμο όμως τ' αμάξι διεστραμμένο με το βασιλέα, ο οποίος επέσπερξε έριπες στην ώρα εκείνη από το κυνήγι. Ο βασιλεύς έριξε μια ματιά μέσ' σ' αμάξι και έμεινε κατάπληκτος μπρος στην ωμορφιά της φίλης του υπηρέτη. Καθώς δε έσφυσε σ' αλόγιστο, για να τη δει καλύτερα, είδε το δυστυχισμένο το σκυλί, το οποίο έτρεχε λαχανιασμένο πίσω απ' τ' αμάξι.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, μόλις ο βασιλεύς συνάντησε τον δούκα, τον έρωτησε:

— Δεν μου λένε, κ. δούξ, ο Ταγκό, το θαυμάσιο αυτό σκυλί σας, είναι άρρωστο; Το συνάντησα σήμερα το πρωί δεμένο πίσω από ένα αμάξι, με το οικόσημό σας, στο δρόμο του Παρισιού. Ο υπηρέτης σας, μάλιστα, συνοδεύοντάς από μια χαριτωμένη γυναίκα. Τον έζηλεψα, με τον Θεό, για την τύχη του!...

— Θα μου επιτρέψετε, Μεγαλειότηα, να σας ερωτήσω μήπως σας άπατά ή μήνη σας. Θυμάσαστε καλά πως το σκυλί μου δεν βρισκόταν μέσα σ' αμάξι, αλλά ακολουθούσε από πίσω;...

— Ήταν δεμένο, σας είπα, από πίσω! Και στη θέση του, μέσα σ' αμάξι, βρισκόταν ένα όμορφο κορίτσι, που άξιζει έσο δεν άξιζον όλα τα σκυλιά του κόσμου!...

Μόλις έγινε στο μέγαρό του, ο δούξ έκλεψε τον υπηρέτη του.

— Έπληγες το σκυλί στον κτηνίατρο, στο Παρίσι; τον ρώτησε.

— Ο Χορς του Σπαθιού

— Μάλιστα, κύριε.

— Το είχας τοποθετήσει μέσα σ' αμάξι, όπως σου είχα παραγγείλει;

— Βεβαίωτα! απάντησε ο υπηρέτης.

— Παληάνθρωπε! φώναξε τότε έ- ζω φρενών ο δούξ. Τολμάς να διαψέυ- σης το βασιλέα! Μάθε λοιπόν πως ο βασιλεύς σε συνάντησε, γυρίζοντας από το κυνήγι. Μέσα σ' αμάξι είχα- σς τη φίλη σου κι' ο Ταγκό ακολουθού- σε δεμένος από πίσω! Άδριο, θα φύ- γης από το σπίτι μου! Σε διώχνω!

Ο δυστυχισμένος υπηρέτης έφυγε πράγματι από το σπίτι του δούκα.

Έπειδή δε ο δούξ δεν του έδωσε «πιστοποιητικό καλής διαγωγής», δεν μπόρεσε να βρή πουθενά άλλο σπίτι.

Στο τέλος, κατάντησε έμπορος χα- ρμηνιού σ' ένα προάστειο του Πα- ρισιού.

Μια μέρα, ο βασιλεύς έφυγε να σ' ένα αμάξι μαζί με μια όμορφη κοπέλα... Μα ναι... Αυτός θα ή- ταν... Και τότε άρχισε να τ' άνοη έ- λαινε! Φλόγες!...

Ο βασιλεύς τήλασε. Δεν μπορούσε να ένοήση για ποιο λόγο ένας ταπει- νός έμπορος του ποταμιού τολμούσε να του άπαιθνή τέτοιους ύβρεις. Δεν είπαε ωστόσο τίποτε και εξακολούθησε το δρόμο του. Σ' όλο το δρόμο όμως συλλογιόταν το παράξενο επεισόδιο που του είχε συμβεί προηγουμέ- νως. Έξαρνα, σαν άστραπή, έπέρασε από το μυαλό του ή φροσιγνωμία του υπηρέτη του Φρίτζ-Τζέιμς, τον οποίον είχε συναντήσει κάποτε μέσα

— Καθόλου! Άφου δεν τον προ- σλάβω τότε εγώ στην υπηρεσία των άνα- κτόρων.

— Έτσι και συνέβη. Ο βασιλεύς έ- κάλεσε το φτωχό διάβολο και τον διώρισε θαλαμηπόλο του. Την πρώτη δε φορά που τον συνάντησε στο πα- λάτι με τη νέα του στολή, τον έ- πλησιασε και του είπα:

— Βλέπεις λοιπόν πως οι φλόγες και οι κουτοπονηλίες δεν είναι πάν- τα κακοί άνθρωποι... Φρόντισε όμως στο μέλλον, να μη ξαναρχίσης τα έ- ρια, γιατί τότε, πιθανόν, να αναγκα- σθής να μετανοήσης σ' αλήθεια!...

ΤΑ ΔΙΑΤΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Τί είναι ηλικία;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Σκόπελος επί του

έπιού θεάεται ή φιλαλήθεια της

γυναίκας.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Ποιά άγάπη είναι ή

θεομυστήρι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Η άντέχουσα στην

ψυχρότητα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Τί φοβερώτερον;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Τό πρώτο τό φο-

βούνται οι γενναίοι, το δεύτερο τό

φοβούνται οι δειλοί.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Ποιά είναι το πιο

εύχρηστο μαρτύριο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Τό να παρατεί-

νεται ή προσδοκία βεβαίας άπαλά-

σεως.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Από τί γνωρίζεται

έξυπνος άνθρωπος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Από όσα λέει και

από όσα δεν λέει.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

Ο ΚΑΚΟΣ ΖΟΥΑΒΟΣ

ΠΕΡΟ σιδηρου-
γός Λορού, από
τὸ Σαιντ-Μαρ-ὸ
Μίν, δὲν ἦταν κα-
θόλου ευχαριστη-
μένος ἐκεῖνο τὸ
βράδυ.

Συνήθιζε κάθε
βράδυ, μόλις ἔδωκε ἀπ' τὸ μαγαζί
του, νὰ κάθεται σ' ἕνα πάγκο μπρὸς
στὴν πόρτα του καὶ ν' ἀπολαμβάνει
αὐτὴ τὴ γλυκεῖα κούρασι, πού δίνει
ἡ δουλειὰ μιάς ὁλόκληρης μέρας.

Μά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ καλὸς ἄν-
θρωπος ἔμεινε στὸ μαγαζί του ὡς τὴν
ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ μὲ στενοχωρία
μάλιστὰ πῆγε στὸ σπίτι του νὰ φάει.
Ἡ γοργὰ του, βλέποντάς τον ἔτσι, ἔ-
λεγε μέσα της:

— Τί νὰ τοῦ συνέβη τάχα... Ὁ-
καθε ἴσως ἀπὸ τὸ σύνταγμα κανένα
ἄσχημο νέο καὶ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὸ
πῇ... Μπορεῖ νὰ εἶνε ἄρρωστο τὸ
παιδί μας...

Μὰ δὲν τοῖμοῦσε νὰ τὸν ρωτήσῃ
καὶ ἐφρόντιζε νὰ καθυστερήσῃ τὰ τρία
μικρὰ παιδιά της πού φλυαροῦσαν καὶ
γελοῦσαν στὸ τραπέζι.

Στὸ τέλος ὁ σιδηρουγὸς ἔσπρωξε
τὸ πιάτο του θυμωμένος καὶ φώναξε:

— «Α! τοὺς παλινδρόμους!...
«Α! τοὺς ἀλιτηρίους!...»

— Μὲ ποιὸς τάχεις, Λορού; τὸν
ρώτησε τότε δειλὰ ἡ γυναίκα του.

Τότε ὁ γέρος, ξεσπᾶνοντας, ἄρχισε
νὰ λέγει:

— Τάχα μὲ πέντ' ἔξη παλινδρόμους
δικὰ μας, πού τὰ βλέπω ἀπὸ τὸ πρωῒ
νὰ γυρίζουν στὴν πόλι μας φορτωμένα
τὴ στολὴ τοῦ Γάλλου στρατιώτη καὶ
ἀγκυλισμένοι μὲ τοὺς Γερμανούς...

Εἶνε ἀπ' αὐτοὺς πού ἀπολύθηκαν ἀπὸ
τὸ Γαλλικὸ στρατό, γιὰτὶ γίνονταν
Γερμανοὶ ὄπληκοι. Κάθε μέρα ἔρχον-
ται καὶ καινούργιοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς
παλινδρόμους πού ἀρνήθηκαν τὴ
Γαλλία μας γιὰ νὰ γίνουν ὄπληκοι
τῶν τυρᾶνων, θέλοντας νὰ γλυτώσουν
τὴ στρατιωτικὴ τους θητεία... Αὐ-
τοὶ δὲν εἶνε Ἀλσασι!... Οἱ προ-
δότες!...

Ἡ κυρὰ Λορού προσπάθησε νὰ τοὺς
δικαιολογήσῃ.

— Τί θέλεις νὰ κάνουν τὰ φτωχὰ
παιδιά; εἶπε στὸν ἄντρα της. Εἶνε
τόσο μακριὰ τὸ Ἀλγέριο τῆς Ἀφρι-
κῆς, ὅπου τοὺς στέλνουν οἱ Γάλλοι
γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν... Εἶνε τόσο ἄ-
σχημα ἐκεῖ κάτω... Ἐπειτα εἶν' ἡ
κόμα τόσο μεγάλη ἡ ἐπιθυμία τους νὰ
ζυγαυρισθῇ στὴν πατρίδα τους νὰ
γλυτώσουν ἀπὸ τὸ στρατό.

Μὰ ὁ σιδηρουγὸς κατάφερε δυνα-
τὰ τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καὶ φώ-
ναξε:

— Σώπα, γυναίκα!... Ἐσεῖς ἡ γυ-
ναῖκες δὲν καταλαβαίνετε τίποτε...
«Εἰ! λοιπὸν ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ἔναι, γιὰ
τὴ δυστυχία του, καὶ ὁ
δικός μας ὁ Χριστιανὸς
ἔκανε μιά τέτοια ἀτιμία
καὶ γίνονταν Γερμανὸς γιὰ
ν' ἀπολυθῇ ἀπ' τὸ στρα-
τό, σοῦ λέω καὶ σὲ βε-
βαιῶνω πῶς θὰ τὸν ἐ-
σκότωναν ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ

τὸ σπαθί μου, ἐγὼ ὁ Ζωρὴ Λορού, πού
ὑπηρετοῦσα ἐφτά χρόνια στοὺς κυνη-
γούς τῆς Γαλλίας.

Καὶ τρομερὸς ὁ σιδηρουγὸς μισο-
σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἔδειξε
τὴ μακριὰ του σπάθα τῶν κυνηγῶν,
πού κρεμόταν πάνω ἀπ' τὴν εἰκόνα
τοῦ γιοῦ του, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε
τότε ὡς ζουάβος στὴν Ἀλγερία. Μά,
βλέποντάς τὸ παιδί του, ἄρχισε νὰ
γελά καὶ εἶπε:

— Εἰμὲν βλάκας πού συλλογίζομαι
τέτοια πράγματα... Πῶς εἶνε δυνατό
τὸ γιοῦ μου νὰ γίνῃ Γερμανός, αὐτός
πού τὸ ἔδειξε στὸν πόλεμο...

Καὶ ἀναγκάωντας τὸ κῆρ, τὸν ὁ κα-
λὸς ἄνθρωπος ἀποτελείως εὐθυμὰ τὸ
φαί του καὶ τραβήξε γιὰ τὸ καρενάρι
«Ἡ πόλις τοῦ Στρατσόβουργου», ὅπου

ἔβλεπε ξαναγορῆσαι καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς
ἄλλους στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ γίνῃ
Γερμανός, καὶ μὴ ὥρα τώρα ἔφερε
κρυφὰ γύρω τὸ σπίτι του, περιμένον-
τας τὴν ὥρα πού θάφτανε ὁ πατέρας
του γιὰ νὰ μῇ μέσα.

Ἡ μητέρα του ἤθελε νὰ τὸν μαλ-
λώσῃ, μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος... Εἶ-
χε τὸςον καιρὸ νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τὸν φι-
λήσῃ!... Ἐξ ἄλλου ἐκεῖνος τῆς δι-
καίολογείτο τόσο ὥρα... Τῆς ἔ-
λεγε πῶς στενοχωριόταν στὸ Ἀλγέ-
ριο, πῶς τοὺς νουσταλγοῦσε, πῶς ἡ
πειθαρχία ἦταν μεγάλη καὶ πῶς οἱ συ-
νδεδειγμένοι του τὸν εἶχαν βγάλει
«Πρώτος», ἐπειδὴ εἶχε τραχεῖα προ-
πορὰ... Καὶ ἡ φτωχὴ γυναίκα τὰ
πίστευε όλα αὐτά... Τῆς ἔφτανε νὰ
τὸν κυττάξῃ, γιὰ νὰ τὸν πιστέψῃ...

— Λορού, Λορού, μὴν τὸν σκοτώνεις!
Ἐγὼ τοῦ ἔγραψα νὰ ζυγαυρισθῇ...
Τοῦ ἔγραψα πῶς εἶχες τὴν ἀνάγκη
τοῦ στολμαζοῦ σου...

Καὶ, γαντζωμένη ἀπάνω του, ἡ δυ-
στυχημένη γυναίκα, ὁλόκυε καὶ
θρηνοῦσε...

Ἀκούοντάς την, ὁ σιδηρουγὸς
στάθηκε καὶ εἶπε, κυττάζοντάς την
στὰ μάτια:

— «ὦ! ὥστε ἐσὺ μοῦ τὸν ἔφερες
πίσω!... Τότε καλά... Ἀς πᾶν
νὰ κοιμηθῇ... Ὁ δὲ αὐρὸ τί θὰ
κάνω...»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Χρι-
στιανὸς ξυπνώντας ἀπὸ ἕνα βαρὺ ὕ-
πνο, γεμάτο τρομεροὺς ἐφιάλτες, ξα-
ναβρέθηκε μέσα στὴν παιδικὴ του
κάμαρη... Κάτω, ἀπὸ τὸ σιδηρου-
γεῖο τοῦ πατέρα του ἀνέβαινε ὁ ἡ-
χος τῶν σφυριῶν... Ἡ μητέρα του
βοισκόταν στὸ προσκέφαλό του...

Δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει οὔτε μὴ στιγ-
μὴ τὴ νύχτα, τόσο ἡ ὀργὴ τοῦ ἀντρός
τῆς τὴ φοβόριζε. Μὰ οὔτε καὶ ὁ γέρος
εἶχε κοιμηθῇ. Ὡς τὸ πρωῒ, ἔκοβε
βόλπες μέσα στὸ σπίτι, κλαίγοντας,
ἀναστενάζοντας, ἀνοίγοντας καὶ κλεί-
νοντας τὰ ντουλάπια...

Ἐξάφνα μητέρα καὶ γιοῦς, τὸν εἶ-
δαν, ξαφνιασμένοι, νὰ μπαινὴ μέσα
στὴν κάμαρη, ντυμένοι ὡς ἦσαν
νὰ πᾶν ταξιδί, μὲ φηλὲς γκέτες, μὲ
πλατύγυρο καπέλλο καὶ μ' ἕνα γερό
καὶ μεγάλο ραβδί στὰ χεῖρά του...

Τραβήξε κατ' αὐτεῖαν στὸ κρεββά-
τι καὶ φώναξε στὸ γιοῦ του:

— Ἐμπρός!... Σήκω!...

Ὁ νέος, κάπως υπερδρασμένος, θέ-
λησε νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ τοῦ ζουά-
βου.

— «Ὀχι αὐτά!... τοῦ εἶπε ὁ πα-
τέρας του αὐστηρά.

— Μὰ δὲν εἶχε ἄλλα, εἶπε τότε ἡ
μητέρα του φοβισμένη.

— Ἀς φορέσῃ τὰ δικὰ μου, ἀπάν-
τησε ὁ γέρος. Ἐγὼ δὲν τὰ χρειάζο-
μαι πιά...

Ἐνῶ ὁ Χριστιανὸς ντυνόταν, ὁ πα-
τέρας του δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὴ
στολὴ τοῦ ζουάβου, τὴν ἔκανε ἕνα
δέμα καὶ τὸ πέρασε στὸ χεῖρ του.

— Τώρα ἂς κατεβῶμε! εἶπε.

Κατέβηκαν καὶ οἱ
τρεῖς κάτω στὸ σιδη-
ρουγεῖο ἀμικητοῦ. Ἐ-
κεῖ ὅλοι δούλευαν μὲ ζή-
λο. Βλέποντας τὸ μαχα-
ζὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο συλ-
λογιζόταν τόσο ἐκεῖ κα-

— Παιδί, ὅλ' αὐτὰ εἶνε δικὰ σου!... Ἐγὼ φεύγω!...

ἔπινα κάθε βράδυ τὸν καφέ του.

Ἐπειὴ ἡ γυναίκα του ἔμεινε μόνη.

Ἀπὸ ἀποκοιμήσε τὰ παιδιά της, πῆ-
γε καὶ κάθισε καὶ αὐτὴ μπρὸς στὴν
πόρτα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ περιβολιοῦ.

Κυττάζοντας τὴν κίνησι τοῦ δρόμου.

Ἐξάφνα πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι
της. Ἡ μικρὴ πόρτα τοῦ βάλθους, αὐ-
τὴ πού ἔβγαζε πρὸς τὰ χωράφια, ἦ-
ταν ἀνοιχτὴ καὶ μὴ σκία προχωροῦ-
σε, ὡς ἀν κλέφτης, πλάι στὸν τοῖχο.

Τραβώντας πρὸς αὐτήν... Ἦταν ἔ-
τοιμη νὰ φωνάξῃ, ὅταν ἡ σκία, πλη-
σιάζοντάς την, τῆς ψιθύρισε:

— Καλησπέρα, μωρό!...

Καὶ εἶδε μπροστά της τὸ Χριστιανό,
τὸ γιοῦ της!... Φοροῦσε τὴ στολὴ
τοῦ Γάλλου ζουάβου, μὰ χωρὶς
διάσημα καὶ ἐπωμίδες καὶ φαίνονταν
πολὺ ταραγμένος καὶ ντροπισμένος.

Καὶ τὸν ἔσπρωξε πίσω ἀπ' τὸ με-
γάλο τζάκι καὶ τρέμοντας περίμενε
τὸν ἄντρα της νὰ μῇ μέσα. Μά, γιὰ

τὴ δυστυχία τους, ὁ Χριστιανὸς ξέ-
χασε τὸ πλῆκτί του ἀπάνω στὸ τρα-
πέζι καὶ, μόλις ὁ σιδηρουγὸς μπῆκε
μέσα, τὸ πρῶτο πράγμα πού ἀντίκρι-
σε, ἦταν αὐτό. Εἶδε καὶ τὴ χλωμάδα
τῆς γυναίκας του, τὴ στενοχωρία
της καὶ κατάλαβε:

— Ὁ Χριστιανὸς εἶν' ἐδῶ!... φώ-
ναξε μὲ φωνὴν τρομερὴ καὶ ξεπερμῶ-
ντας τὸ σπαθί του μὲ μιά τρελλὴ κί-
νησι, ὥρμησε πρὸς τὸ τζάκι, ὅπου ἦ-
ταν κρυμμένος ὁ γιοῦς του, κατὰ χλω-
μος καὶ τρέμοντας ὅλος.

Μόλις ὅμως ἔκανε νὰ τὸν ἀρπάξῃ,
ἡ γυναίκα του μπῆκε μπροστά του, ἱ-
κετεύοντάς τον:

— Λορού, Λορού, μὴν τὸν σκοτώνεις!
Ἐγὼ τοῦ ἔγραψα νὰ ζυγαυρισθῇ...
Τοῦ ἔγραψα πῶς εἶχες τὴν ἀνάγκη
τοῦ στολμαζοῦ σου...

Καὶ, γαντζωμένη ἀπάνω του, ἡ δυ-
στυχημένη γυναίκα, ὁλόκυε καὶ
θρηνοῦσε...

Ἀκούοντάς την, ὁ σιδηρουγὸς
στάθηκε καὶ εἶπε, κυττάζοντάς την
στὰ μάτια:

— «ὦ! ὥστε ἐσὺ μοῦ τὸν ἔφερες
πίσω!... Τότε καλά... Ἀς πᾶν
νὰ κοιμηθῇ... Ὁ δὲ αὐρὸ τί θὰ
κάνω...»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Χρι-
στιανὸς ξυπνώντας ἀπὸ ἕνα βαρὺ ὕ-
πνο, γεμάτο τρομεροὺς ἐφιάλτες, ξα-
ναβρέθηκε μέσα στὴν παιδικὴ του
κάμαρη... Κάτω, ἀπὸ τὸ σιδηρου-
γεῖο τοῦ πατέρα του ἀνέβαινε ὁ ἡ-
χος τῶν σφυριῶν... Ἡ μητέρα του
βοισκόταν στὸ προσκέφαλό του...

Δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει οὔτε μὴ στιγ-
μὴ τὴ νύχτα, τόσο ἡ ὀργὴ τοῦ ἀντρός
τῆς τὴ φοβόριζε. Μὰ οὔτε καὶ ὁ γέρος
εἶχε κοιμηθῇ. Ὡς τὸ πρωῒ, ἔκοβε
βόλπες μέσα στὸ σπίτι, κλαίγοντας,
ἀναστενάζοντας, ἀνοίγοντας καὶ κλεί-
νοντας τὰ ντουλάπια...

Ἐξάφνα μητέρα καὶ γιοῦς, τὸν εἶ-
δαν, ξαφνιασμένοι, νὰ μπαινὴ μέσα
στὴν κάμαρη, ντυμένοι ὡς ἦσαν
νὰ πᾶν ταξιδί, μὲ φηλὲς γκέτες, μὲ
πλατύγυρο καπέλλο καὶ μ' ἕνα γερό
καὶ μεγάλο ραβδί στὰ χεῖρά του...

Τραβήξε κατ' αὐτεῖαν στὸ κρεββά-
τι καὶ φώναξε στὸ γιοῦ του:

— Ἐμπρός!... Σήκω!...

Ὁ νέος, κάπως υπερδρασμένος, θέ-
λησε νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ τοῦ ζουά-
βου.

— «Ὀχι αὐτά!... τοῦ εἶπε ὁ πα-
τέρας του αὐστηρά.

— Μὰ δὲν εἶχε ἄλλα, εἶπε τότε ἡ
μητέρα του φοβισμένη.

— Ἀς φορέσῃ τὰ δικὰ μου, ἀπάν-
τησε ὁ γέρος. Ἐγὼ δὲν τὰ χρειάζο-
μαι πιά...

Ἐνῶ ὁ Χριστιανὸς ντυνόταν, ὁ πα-
τέρας του δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὴ
στολὴ τοῦ ζουάβου, τὴν ἔκανε ἕνα
δέμα καὶ τὸ πέρασε στὸ χεῖρ του.

— Τώρα ἂς κατεβῶμε! εἶπε.

Κατέβηκαν καὶ οἱ
τρεῖς κάτω στὸ σιδη-
ρουγεῖο ἀμικητοῦ. Ἐ-
κεῖ ὅλοι δούλευαν μὲ ζή-
λο. Βλέποντας τὸ μαχα-
ζὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο συλ-
λογιζόταν τόσο ἐκεῖ κα-

τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Χρι-
στιανὸς ξυπνώντας ἀπὸ ἕνα βαρὺ ὕ-
πνο, γεμάτο τρομεροὺς ἐφιάλτες, ξα-
ναβρέθηκε μέσα στὴν παιδικὴ του
κάμαρη... Κάτω, ἀπὸ τὸ σιδηρου-
γεῖο τοῦ πατέρα του ἀνέβαινε ὁ ἡ-
χος τῶν σφυριῶν... Ἡ μητέρα του
βοισκόταν στὸ προσκέφαλό του...

Δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει οὔτε μὴ στιγ-
μὴ τὴ νύχτα, τόσο ἡ ὀργὴ τοῦ ἀντρός
τῆς τὴ φοβόριζε. Μὰ οὔτε καὶ ὁ γέρος
εἶχε κοιμηθῇ. Ὡς τὸ πρωῒ, ἔκοβε
βόλπες μέσα στὸ σπίτι, κλαίγοντας,
ἀναστενάζοντας, ἀνοίγοντας καὶ κλεί-
νοντας τὰ ντουλάπια...

Ἐξάφνα μητέρα καὶ γιοῦς, τὸν εἶ-
δαν, ξαφνιασμένοι, νὰ μπαινὴ μέσα
στὴν κάμαρη, ντυμένοι ὡς ἦσαν
νὰ πᾶν ταξιδί, μὲ φηλὲς γκέτες, μὲ
πλατύγυρο καπέλλο καὶ μ' ἕνα γερό
καὶ μεγάλο ραβδί στὰ χεῖρά του...

Τραβήξε κατ' αὐτεῖαν στὸ κρεββά-
τι καὶ φώναξε στὸ γιοῦ του:

— Ἐμπρός!... Σήκω!...

Ὁ νέος, κάπως υπερδρασμένος, θέ-
λησε νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ τοῦ ζουά-
βου.

— «Ὀχι αὐτά!... τοῦ εἶπε ὁ πα-
τέρας του αὐστηρά.

— Μὰ δὲν εἶχε ἄλλα, εἶπε τότε ἡ
μητέρα του φοβισμένη.

— Ἀς φορέσῃ τὰ δικὰ μου, ἀπάν-
τησε ὁ γέρος. Ἐγὼ δὲν τὰ χρειάζο-
μαι πιά...

Ἐνῶ ὁ Χριστιανὸς ντυνόταν, ὁ πα-
τέρας του δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὴ
στολὴ τοῦ ζουάβου, τὴν ἔκανε ἕνα
δέμα καὶ τὸ πέρασε στὸ χεῖρ του.

— Τώρα ἂς κατεβῶμε! εἶπε.

Κατέβηκαν καὶ οἱ
τρεῖς κάτω στὸ σιδη-
ρουγεῖο ἀμικητοῦ. Ἐ-
κεῖ ὅλοι δούλευαν μὲ ζή-
λο. Βλέποντας τὸ μαχα-
ζὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο συλ-
λογιζόταν τόσο ἐκεῖ κα-

τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Χρι-
στιανὸς ξυπνώντας ἀπὸ ἕνα βαρὺ ὕ-
πνο, γεμάτο τρομεροὺς ἐφιάλτες, ξα-
ναβρέθηκε μέσα στὴν παιδικὴ του
κάμαρη... Κάτω, ἀπὸ τὸ σιδηρου-
γεῖο τοῦ πατέρα του ἀνέβαινε ὁ ἡ-
χος τῶν σφυριῶν... Ἡ μητέρα του
βοισκόταν στὸ προσκέφαλό του...

Δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει οὔτε μὴ στιγ-
μὴ τὴ νύχτα, τόσο ἡ ὀργὴ τοῦ ἀντρός
τῆς τὴ φοβόριζε. Μὰ οὔτε καὶ ὁ γέρος
εἶχε κοιμηθῇ. Ὡς τὸ πρωῒ, ἔκοβε
βόλπες μέσα στὸ σπίτι, κλαίγοντας,
ἀναστενάζοντας, ἀνοίγοντας καὶ κλεί-
νοντας τὰ ντουλάπια...

Ἐξάφνα μητέρα καὶ γιοῦς, τὸν εἶ-
δαν, ξαφνιασμένοι, νὰ μπαινὴ μέσα
στὴν κάμαρη, ντυμένοι ὡς ἦσαν
νὰ πᾶν ταξιδί, μὲ φηλὲς γκέτες, μὲ
πλατύγυρο καπέλλο καὶ μ' ἕνα γερό
καὶ μεγάλο ραβδί στὰ χεῖρά του...

Τραβήξε κατ' αὐτεῖαν στὸ κρεββά-
τι καὶ φώναξε στὸ γιοῦ του:

— Ἐμπρός!... Σήκω!...

Ὁ νέος, κάπως υπερδρασμένος, θέ-
λησε νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ τοῦ ζουά-
βου.

— «Ὀχι αὐτά!... τοῦ εἶπε ὁ πα-
τέρας του αὐστηρά.

— Μὰ δὲν εἶχε ἄλλα, εἶπε τότε ἡ
μητέρα του φοβισμένη.

— Ἀς φορέσῃ τὰ δικὰ μου, ἀπάν-
τησε ὁ γέρος. Ἐγὼ δὲν τὰ χρειάζο-
μαι πιά...

Ἐνῶ ὁ Χριστιανὸς ντυνόταν, ὁ πα-
τέρας του δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὴ
στολὴ τοῦ ζουάβου, τὴν ἔκανε ἕνα
δέμα καὶ τὸ πέρασε στὸ χεῖρ του.

— Τώρα ἂς κατεβῶμε! εἶπε.

Κατέβηκαν καὶ οἱ
τρεῖς κάτω στὸ σιδη-
ρουγεῖο ἀμικητοῦ. Ἐ-
κεῖ ὅλοι δούλευαν μὲ ζή-
λο. Βλέποντας τὸ μαχα-
ζὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο συλ-
λογιζόταν τόσο ἐκεῖ κα-

τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Χρι-
στιανὸς ξυπνώντας ἀπὸ ἕνα βαρὺ ὕ-
πνο, γεμάτο τρομεροὺς ἐφιάλτες, ξα-
ναβρέθηκε μέσα στὴν παιδικὴ του
κάμαρη... Κάτω, ἀπὸ τὸ σιδηρου-
γεῖο τοῦ πατέρα του ἀνέβαινε ὁ ἡ-
χος τῶν σφυριῶν... Ἡ μητέρα του
βοισκόταν στὸ προσκέφαλό του...

Δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει οὔτε μὴ στιγ-
μὴ τὴ νύχτα, τόσο ἡ ὀργὴ τοῦ ἀντρός
τῆς τὴ φοβόριζε. Μὰ οὔτε καὶ ὁ γέρος
εἶχε κοιμηθῇ. Ὡς τὸ πρωῒ, ἔκοβε
βόλπες μέσα στὸ σπίτι, κλαίγοντας,
ἀναστενάζοντας, ἀνοίγοντας καὶ κλεί-
νοντας τὰ ντουλάπια...

Ἐξάφνα μητέρα καὶ γιοῦς, τὸν εἶ-
δαν, ξαφνιασμένοι, νὰ μπαινὴ μέσα
στὴν κάμαρη, ντυμένοι ὡς ἦσαν
νὰ πᾶν ταξιδί, μὲ φηλὲς γκέτες, μὲ
πλατύγυρο καπέλλο καὶ μ' ἕνα γερό
καὶ μεγάλο ραβδί στὰ χεῖρά του...

Τραβήξε κατ' αὐτεῖαν στὸ κρεββά-
τι καὶ φώναξε στὸ γιοῦ του:

— Ἐμπρός!... Σήκω!...

Ὁ νέος, κάπως υπερδρασμένος, θέ-
λησε νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ τοῦ ζουά-
βου.

— «Ὀχι αὐτά!... τοῦ εἶπε ὁ πα-
τέρας του αὐστηρά.

— Μὰ δὲν εἶχε ἄλλα, εἶπε τότε ἡ
μητέρα του φοβισμένη.

— Ἀς φορέσῃ τὰ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES GUILLAUMOT

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΑΡΡΑ

I

Πώς ο Ζάν Μαέ είχε γνωρίσει τη Ζερβαί;

Ό! Ήταν μια πολύ απλή ιστορία κι όλος ο κόσμος στο Μόν-Σαιν-Μισέλ την ήξερε.

Ήσαν γνωριστή το βράδυ κάποιου Ψυχασάββατου, ενώ ένα πλήθος από γυναίκες και άντρες προσευχόταν στην εκκλησία του χωριού για τους δυστυχισμένους ψαράδες που είχαν χαθεί στα πέλαγα και τους είχε καταπιεί η θάλασσα.

Ακουμπισμένοι σε μια κολώνα της εκκλησίας, ο Ζάν Μαέ, που ήταν συγχρόνως ψαράς, οδηγός και ναυτιολόγος, ένας άρρωστος άντρας που είχε ριφοκινδυνώσει εκατό φορές τη ζωή του για τους άλλους, στεκόταν όρθιος με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, που ήταν γεμάτο μετάλια, μη δίνοντας καμιά προσοχή σε ότι γινόταν γύρω του, με τα μάτια κροφωμένα στη Ζερβαί, στην πιο γλυκιά και πιο όμορφη κοπέλλα του χωριού, που ήταν εκεί, δυο βήματα μακριά του κι' έμοιαζε σαν παρθένια κάτ' απ' τη χρυσή λάμψη των λαμπάδων.

Υστερ' από τρεις μήνες παντρεμένοι και ο Ζάν οδηγούσε τη γρήνη του μητέρα, ή όποια κατοικούσε κοντά στο Άδραν, στην ακρογιαλιά, σε ένα όμορφο σπίτι με άσπρους τοίχους.

Επειδή ήταν πολύ μεγαλύτερος απ' τη γυναίκα του, ο Μαέ στην αρχή έπρεπε να αναλογισθείς τι συνέπειες μπορούσε να έλξη η δυσαναλογία αυτή της ηλικίας των. Μα είχε γρήγορα καθιερυνθεί, ακούγοντας τη γλυκιά φωνή της Ζερβαίς να του επαναλαμβάνει ότι θα τον αγαπάει αιώνα. Από τον καιρό μάλιστα που εκείνη του χάρισε ένα παιδί, κάθε φόρος του έφυγε και ζούσε τρισευτυχισμένος κοντά της.

II

Μια νύχτα, καθώς ο Μαέ γυρνούσε από την ακρογιαλιά, όπου είχε πάει να εΐξη τα δίχτυα του, λίγο νωρίτερα από τη συνήθισμένη του ώρα, ζωντανά στο σπίτι του, στάθηκε ξαφνιασμένος βλέποντας τη σκιά ενός άντρου που πηδούσε το φράχτη του περιβόλιού του και που η Ζερβαίς τον συνάδευε. 'Ο άντρας αυτός, δεινός βούτηξε στο δάσος, πλησίασε πάνω στο φράχτη, μέσ' απ' τον οποίο στεκόταν η Ζερβαίς, και τα χείλη τους έφθισαν μέσα στο σκοτάδι.

Ο Μαέ, τρεμοντας όλος, κυτούσε στέφνη στα μάτια του, κομμένους πάνω από ένα μικρό ύψωμα. 'Υπόλοιποι λυγμοί έσκάναν το στήθος του. 'Ενοιωσε πως κάτι συντηρόταν μέσα του. Δάκρυα λίσσας, ντροπής και συντημένης περηφάνειας κυλούσαν στα μάγουλά του, τα ρυτιδωμένα απ' το θαλασσινό αέρα.

Ο άγνωστος εν τή μεταξύ είχα

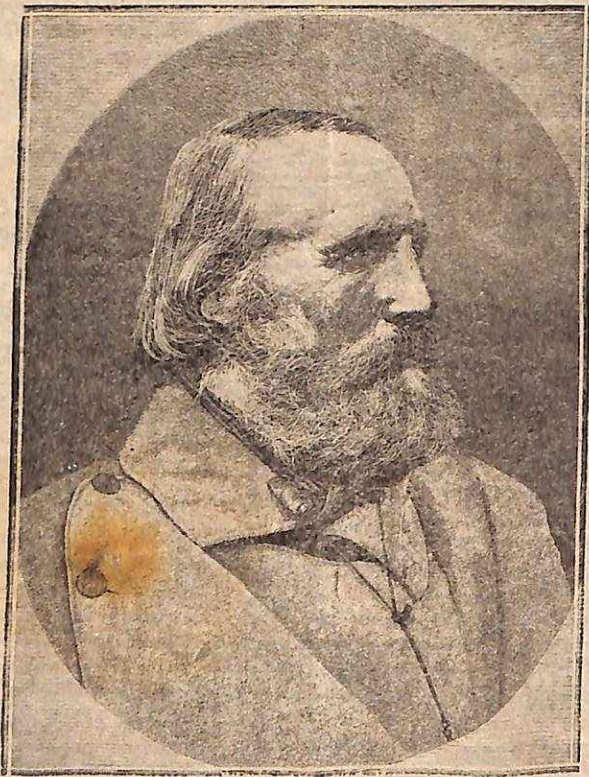
απομακρυνθή και πέρασε κοντά από το Μαέ, χωρίς να τον ιδεί... Μα αυτός τον αναγνώρισε. Ήταν ο Μπλούς, ο τελωνοφύλακας, ένας παλιός υπαξιωματικός, ώμορφο παλληκάρι με ξανθό μουστάκι. Ήταν φίλος του Μαέ και πήγαινε συχνά στο σπίτι του να του κρατάει συντροφιά.

III

Ο Ζάν έπνιξε μέσα του την ντροπή του...

Όύτε μια άσπραφή στα μάτια του, ούτε μια ρυτίδα στο πρόσωπό του, φανέρωσε στους δυο ενόχους ότι ήξερε το μυστικό τους. Και επί πολύ καιρό συλλογιζόταν πως να εκδικη-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο Γαριβάλδης

Ο! Ήθελε να βρή μια εκδίκηση τρομερή. Και τη βρήκε.

Από την ημέρα εκείνη μια τρομακτική γαλήνη γύριξε μέσα του. Κατόρθωνε μάλιστα να συγκρατήσει τη νευρική του αναταραχή που έννοιωσε σε όλο του το κορμί κάθε φορά που αναγκαζόταν να σφίγγει με το ροζάριο χέρι του το χέρι του τελωνοφύλακα και να τον αποκαλή: «Καλέ μου φίλε Μπλούς!»

Μεθαύριο, του είπα ένα βράδυ, είπε Ψυχασάββατο. Συνηθίζουμε κάθε χρόνο τέτοια μέρα, η Ζερβαίς κι' εγώ

να πηγαίνουμε να τρώμε τηγανίτες στο χωριό, στο σπίτι των γονιών της. Το κάνουμε αυτό, γιατί τέτοια μέρα συνηθίζουμε... Θέλετε να έρθει και σ' αυτό μαζί;

Ο τελωνοφύλακας, πρην απαντήσας, έριξε ένα κροφό βλέμμα προς τη νέα γυναίκα. Εκείνη τον ενοχλούσε με τα μεγάλα γαλάζια μάτια της κι' έτσι δέχτηκε.

IV

Η νύχτα έπεφτε σιγά-σιγά. Παγωμένη, καταγυριά σκέπαζε όλοένα την απεραντή άμμουδιά. Η Ζερβαίς κι' ο Μπλούς βάδιζαν σιωπηλοί με βήμα γοργό, οδηγούμενοι από το Μαέ,

και φώναζε στο Μαέ:

— Ζάν, άκου... Θάλασε κανείς πως το κύμα ανεβαίνει... Πού βρισκόμαστε;

Ο Μαέ άρχισε να γελάει κουνώντας το κεφάλι του και συνέχισε το δρόμο του.

Ο Μπλούς κι' η Ζερβαίς τον ακολουθούσαν από κοντά, γιατί ήξεραν ότι ένα παραπάτημα σ' αυτούς τους τρομερούς άμους ήταν ο θάνατος.

Άραφια τα μαλλιά τους άνορθώθηκαν από φόβο. Άκούσαν την καμπάνα του χωριού που χτυπούσε πένθιμα μακριά, πολύ μακριά... Κατάλαβαν τότε ότι δεν διευδύνονταν πια πρὸς αυτό... Κόπταζαν γύρω και είδαν πως ή άμμος, άπέραντη, τους έβρισε από παντού... Και πίσω τους, δεξιά, άριστερά, ένας θόρυβος ύπόκωφος άκούγόταν, που ζύγωνε, που μεγάλωνε όλοένα...

Ήταν η θάλασσα...

Σε λίγα λεπτά το έδαφος που θα πετούσαν θα βρισκόταν μέσα στη θάλασσα...

Συγχρόνως τους φάνηκε ότι γύρω τους ή άμμος κυμάτιζε κι' έφουγε κάτ' απ' τα πόδια τους... Το στενό έδαφος είχε μεταβληθεί τώρα σε γλίστρες... Πατούσαν σε λάσπη μέσ' στην όποια βούλιαζαν σιγά-σιγά.

Ζάν! φώναζε τότε η Ζερβαίς περίτρομη, βοήθεια!

Μα ένα στριγγό γέλιο ήταν ή απάντησής του. Ο Ζάν βρισκόταν εκεί, μπροστά τους και μπορούσε ίσως να τους σώσει ακόμα, μα αυτός τους έκινε άκίνητος.

Τότε ή δυστυχισμένη γυναίκα κατάλαβε άξαφνα ότι ο ψαράς, τή ήξερε όλα. Κατάλαβε ότι τους είχε οδηγήσει ως εκεί για να τους ιδεί να περπατούν, ότι τους είχε καταδικάσει σ' ένα θάνατο φριχτό, να πνιγούν, να ταυρούν ζωντανά μέσ' στην άμμο...

Κι' ο Μπλούς επίσης είχε καταλάβει... Μια κραυγή τρομερή έξερξε το στήθος του κι' αντήχησε στον αέρα... Μα κανείς δεν απάντησε στην πρόσκλησή του αυτή... Θέλησε να βιάσει, να ξαναγυρίσει πίσω, μα ή του άδύνατο...

— Ζάν! φώναζε τότε. Σώσε αυτήν τολλάριστον! Αδύνη μόνον!

Μα ο Μαέ ούτε σάλευσε απ' τη θέση του και φανόταν σαν να είχε μεταβληθεί σε άγκυρα... Τι να συλλογιζόταν τάχα με το βλέμμα χαμένο πέρα; Μήπως ξανάβλεπε μέσ' στις καταστροφές τη Ζερβαίς όπως την πρωτοείχε άντικρύσει στην εκκλησία; Μήπως ένοιάζετο τη μορφή της, κάτω απ' τη χρυσή λάμψη των λαμπάδων;

Εν τή μεταξύ ή καμπάνα χτυπούσε πάντα, πέρα, μακριά... Και σ' αυτά των έτοιμοι να περπατήσουν δια και μουσικές άνηχηόσαν... Μα όχι...

Ήταν το κύμα που ξεγυρόνταν μουνγρίζοντας άδυσώπητο, πάνω στις άμμουδιές...

Τώρα πια ήσαν όριστικά χαμένοι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΛΜΤΕΝ

Ο Μάλμστεν όνειρεύτηκε πως ή καρδιά της πολυκατημένης του πονούσε. Κράζει τους δυο του δούλους και τους λέει:

— Τρέξτε και σπλώστε το ψαρι όλογο μου. Θέλω να πάω να ιδώ πως έ'νε ή πολυκατημένη μου...

Καβαλλικεύει τ' όλογο του, περνάει απ' το δάσος και συναπαντάει δυο μικρές κοπέλλες.

Η μία, που φορούσε άσπρο φόρεμα, του είπα:

— Ο Θεός να σε φυλάει, άρχοντα Μάλμστεν. Πόση λύπη θα δοκιμάσεις σε λίγο!

— Ποιος ήταν άρρωστος και ποιος επέθανε; ρώτησε ο Μάλμστεν.

— Κανένας άλλος δεν ήταν άρρωστος και κανένας άλλος δεν επέθανε εκτός απ' το Μάλμστεν την άραβωνιστική...

Ο άρχοντας προχωρεί προς το χωριό και στο δρόμο απαντάει την πεντακάμηνη που την πήγαιναν να τη θάψουν.

Κατεβαίνει γρήγορα από τ' όλογο του και στέκεται κοντά στον τάφο.

Βγάζει από τα δάχτυλά του πέντε χρυσά δαχτυλίδια και τα χαρίζει σ' εκείνους που θάσκαζαν το μνήμα και σ' εκείνους που θα χτυπούσαν τις καμπάνες.

— Σκάψτε μνήμα πλατύ και βαθύ, τους είπα, για να χωρούμε κι' οι δυο μέσ' σ' αυτό.

Ο Μάλμστεν κοκκινίζει και γλωμιάζει. Χτυπιέται στο πλυσό με το μαχαίρι και πέφτει κάτω σπασταρώντας για να πάη μαζί με την πολυκατημένη του...

Ήσαν γαλήνη ως τα γόνατα στην άμμο... Το χάκνο στριφογύριζαν έξω από τα χέρια τους... Βούλιαζαν, βούλιαζαν όλοένα... Κανείς δεν μπορούσε να τους σώσει τώρα...

Σε λίγο το στήθος τους είχε σκεπαστή... Πνιγόντουσαν... 'Υψωναν τα χέρια τους προς τον ούρανο...

Μια προσευχή ανέβαινε στα χείλη τους, μια κραυγή, ένα όνομα...

— Έπειτα τίποτε... 'Όλα είχαν τελειώσει πια... Η άμμος τους είχε θάψει...

Ο Ζάν σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είχε κάνει ούτ' ένα βήμα... Τώρα ήταν ή σειρά του, γιατί ούτε κι' αυτός μπορούσε πια να φύγει...

Μα αλλωστε συλλογιζόταν ένα τέτοιο πράγμα... Η θάλασσα είχε πλημμυρίσει πια όλο, φράζοντας κάθε πέ- ρασμα... Τα κύματα έρχόντουσαν το ένα πίσω από το άλλο...

Και ο ψαράς άφησε να τον παρασύρουν, χωρίς ν' αγωνιστή, χωρίς να παλέψει, αφού έριξε μια τελευταία ματιά προς ένα σημείο αθέατο της ακρογιαλιάς, όπου, αυτή την ώρα, κομόταν το παιδί του, ναυοειμένο από κανένα τραγούδι της γιαγιάς του.

GEORGES GUILLAUMOT

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Σ' ένα μικρό καφε- νείο στη Μασσαλία:

— Ένας νέος μπαίνει άξαφνα μέσα και φωνάζει: λαχανισμένος

σε κάποιον κύριο που κάθεται ήσυχα και πίνει τον καφέ του.

— Γρήγορα, κύριε Μάριε!... Έ- λάσε γρήγορα! Ένα μεγάλο δυστύχημα σ'άς συνέβη...

— Η δυστυχισμένη σας γυναίκα έπεσε από τη σκάλα κι' έσπασε το κεφάλι της!... Γρήγορα! Γρήγορα!...

Ο Μάριος, στην άγγελία της τρομερής αυτής είδησεως, πετιέται μ' ένα πήδημα. Μ' ένα άλλο πήδημα διασχίζει το καφενείο και τρέχει...

Το πλήθος παραμερίζει μπροστά του και διαρκώς άκούει όλους να λένε:

— Μια γυναίκα έπεσε από μια σκάλα και σκοτώθηκε.

Μα έξαφνα ο Μάριος στέκεται, ενώ το πρόσωπό του λυάπει από χαρά.

— Τι ήλιος που είμαι, λέει. Άκούς εκεί να τραιάω και να ιδρώσω τρέχοντας. Πως την έπαθα!...

Σκάλα δεν υπάρχει στο σπίτι μας... Κι' ούτε μπορεί να έπεσε ή γυναίκα μου, γιατί δεν είμαι παντρεμένος...

— Άλλά, Θεέ μου, πόσο ροδάρηκα!... Και, ήσυχος πια, ξαναγυρίζει στο καφενείο...

Κατά τη διάρκεια μιας περιόδου του στα Βαλκάνια, ένας Εθνομιστής δημοσιογράφος, είχε προσκληθεί σε μια έσπερίδα που έδινε ο βασιλεύς του κράτους X.

Μέσα στα άπέρανα σαλόνια του άνακτόρου που βρισκόταν στη μέση ενός βοιωτικού χωριού που πόκαζε για ποταμούσσα, οι προσκεκλημένοι κυκλοφορούσαν, οι κύριοι με φράκα κι' ή κυρίες με εξώμους εσθίτες.

Έξαφνα ο δημοσιογράφος αντιλαμβάνεται ότι το ρολόι του έχει έξαφανιστή απ' την τσέπη του. Πλησιάζει άσέως τον πρωθυπουργό και του λέει:

— Μου έκαψαν το ρολόι μου... Δεν θά ήθελα να στενοχωρήσω την έξοχότητά σας για ένα τέτοιο μικρο- ήχημα, μα, έξοχτε, ήταν οκαινογενικό μου καμώλιο...

— Ποιόν υποψιάζεστε πως το πήρε; ρωτάει ο πρωθυπουργός.

— Να σας πω, δεν είμαι βέβαιος, άλλ' υποθέτω πως μου το πήρε αυτός ο κύριος εκεί κάτω, που παίζει χαρτιά, γιατί όλο κοντά μου βρισκόταν...

— Είλεν ο άρχηγός της λογοφυλακής, λέει ο πρωθυπουργός. Πάω να του πάρω το ρολόι σας...

— Έπειτα από δέκα λεπτά ο πρωθυπουργός ξαναγυρίζει και λέει στο δημοσιογράφο:

— Όρίστε το ρολόι σας, αγαπητέ κύριε... Συγχαρώσε μάς γι' αυτό το μικροεπεισόδιο...

— Μα πως το ζητήσατε από τον άρχηγό της λογοφυλακής; ρωτάει κα- τήληκτος ο δημοσιογράφος...

— Δεν του το ζήτησα καθόλου... Άπλούστατα, του το πήρα όπως το είχα πάρει από σας, χωρίς ν' αντι- ληφθώ τίποτε!...

— Το δοκίμασα.

Ο Άδραμ και ο Λεβί βγαίνουν έπειτα από λίγη ώρα μαζί από το Ειρηνοδικείο. Ο Λεβί κουνάει είρω- νικά το κεφάλι του.

— Όχι, μόνο, λέει ο Άδραμ στον όμορβητό του, αρνείσαι να μου επι- σπληνίσου με κι' άρτη με να μπώ μέσα... Πέρασα πολύ άσχημη ζωή στον κάτω κόσμο...

— Και τί έκανες στον κάτω κό- σμο;

— Παντρεύτηκα...

— Καλά, και τί άλλο;

— Πέρασα πολύ δυστυχισμένη ζωή με τη γυναίκα μου...

— Κι' έπειτα;

Φωτογραφία σας δεν μπορεί να γίνει καλύτερη... Μόλις τη βάλω στο νερό για να φτιαχιστή στραβώνε- τε τά... μούτρα σας!

Θεατρώνης στο σύγ- γραφέα.—Τά βλέπετε τώρα; Το έργο απέτυχε και ο κόσμος ζητάει να επιστρέψουμε τα χέρματα.

Ο σύγγραφέας.—Αδύνα- τον!... Όλοι τους είναι τσαμπουζή- δες...

Θεατρώνης.—Τότε θα ζη- τούν... άποζημιώσει για την ψυχική όδυνή που έννοιωσαν παρακολουθών- τας το έργο σας!

Συγγραφέας στο νχο- ρικό.—Πως σας φαίνεται ή τρα- γωδία μου;

Κριτικός.—Βλέπετε κανέναν να φράξη μια μουσική γι' αυτήν;

Συγγραφέας.—Και ύστερα;

Κριτικός.—Ε; 'Υστερα...

Ρωτάει κι' ένα... λιμπετόν για τη μουσική!

Στο δικαστήριο: Δικαστής.—Κατηγορούμενε, πρέπει ν' άποσύρεις τις λέξεις αγκα- μήλας, αγάδαρος, ακτήνας, που ά- πηθύνουν στο μηρυτή...

Κατηγορούμενος.—Ευ- χαρίστω, κύριε δικαστή, και λυπού- μαι που δεν έβγαλ' άποσύρω περισ- σότερα.

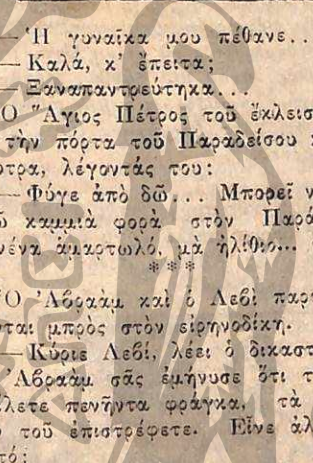
Ο Άδραμ και ο Λεβί παρουσιά- ζονται μπρος στον ειρηνοδίκη.

— Κύριε Λεβί, λέει ο δικαστής, ο κ. Άδραμ σ'άς άμνησε ότι του ό- φείλετε πέντηντα φράγκα, τα όποια δεν του επιστρέψατε. Είναι αλήθεια αυτό;

Ο Μπάσος.—'Αλλοτε ή φωνή μου ήταν τόσο δυνατή, ώστε όταν τραγουδούσα, λυγίε ο τοίχος του δω- ματίου μου.

— Μα θα μπορούσε έτσι να συμβη κανένα δυστύχημα.

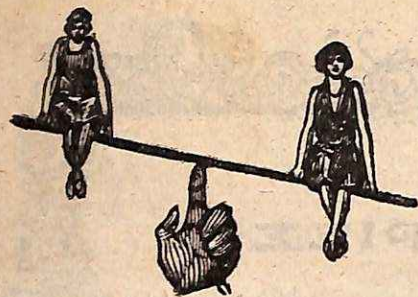
Ο Μπάσος.—'Όχι, γιατί και στο διπλό δωμάτιο καθόταν ένας μπάσος.

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΞΑΝΘΕΣ Ή ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ;

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΟΙ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

συνήα εινε ζήτημα τύχης. "Οταν αγαπά κανείς μια ξανθή, νομίζει πως προτιμά τις ξανθές, και όταν αγαπά μια μελαχροινή νομίζει πως αγαπά τις μελαχροινές... Και έτσι γράφεται η... ιστορία!...

Ο γνωστός μας μυθιστοριογράφος και βιογράφος Αντρέ Μωρουά, απαντά ως εξής:

"Για τις ξανθές και τις μελαχροινές θα σάς απαντήσω όχι εξ ιδίας πείρας, αλλά με την πείρα ενός ποιητού, του οποίου έγραφα τελευταία τη βιογραφία, με την πείρα του Βύρωνα. Ο Βύρων λοιπόν έλεγε πάντοτε ότι δεν αγαπούσε παρά τις ά-

Η γυναίκες σήμερα γίνονται ξανθές ή μελαχροινές σύμφωνα με τα γούστα τους. Πολλές φορές μάλιστα γίνονται και τα δυο συγχρόνως. Γι' αυτό και οι έξυπνοι άνδρες δεν υποβάλλουν ποτέ στον εαυτό τους μια τέτοια ερώτηση!...

Ο γνωστός συγγραφέας Πιερ Μιλ επεκτείνεται στην απάντησή του και γράφει τα εξής:

"Ξανθές ή μελαχροινές... Στα μάτια μου αυτό δεν έχει καμιά σημασία... Και να γιατί:

Εγώ ενδιαφέρομαι περισσότερο για το χαρακτήρα και την αντίληψή μιας γυναίκας, παρά για την όμορφιά της... Αυτό συμβαίνει σπανίως

χουν στις ίδιες αναλογίες τα ίδια χαρακτηριστικά.

Ο μοντέρνος θεατρικός συγγραφέας Στέβ Πασσέρ απαντά ως εξής:

"Η προτιμήσή μου εινε στις μελαχροινές, ή όποιες έχουν το μεγάλο πλεονέκτημα ότι μπορούν και βάφονται, ενώ ή γνήσιες ξανθές δεν μπορούν να το κάνουν αυτό..."

Τέλος ο ποιητής Αντρέ Ριβουάρ απαντά έμμετρω, ως εξής:

Είτε μελαχροινή ή ξανθιά ειν' ή γυναίκα που έχω μπρος μου, μέσα της κλείνει την όμορφιά και την αγάπη όλου του κόσμου...

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΖΩΝΤΟΡΦΑΝΟ ΚΟΡΑΣΙ

Στ' άγιο σπίτι, που μόλις γεννημένο τ' άθωο παιδί της άμαρτίας φοιλήζει, έφτάχρονο κοράσι ασθενισμένο λιώνει ως κερί στο τέλος του πλησιάει.

Για νόθο κάποιον πλάσμα όνειρομένο έδω κι' εκεί μ' άνησυχία κυτάζει και; — «Πεθαίνω, τό αισθάνομαι, πεθαίνω, λέει του παπα που αγάλια τό διαβάει.

»Στό λαμό μου ό σταυρός πάλι άς γυρίσει, ως κρεμασμένος ήτανε τό βράδυ, που κάποιον μέσα έδω μ' έχουν άφήσει.

»Μ' έκείνο τ' άγιο αλάθευτο σημάδι, — τί λές, παπά; — δέ θέλει με γνωρίσει, όταν έρθη κι' ή μάνα μου στόν άδη;»

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

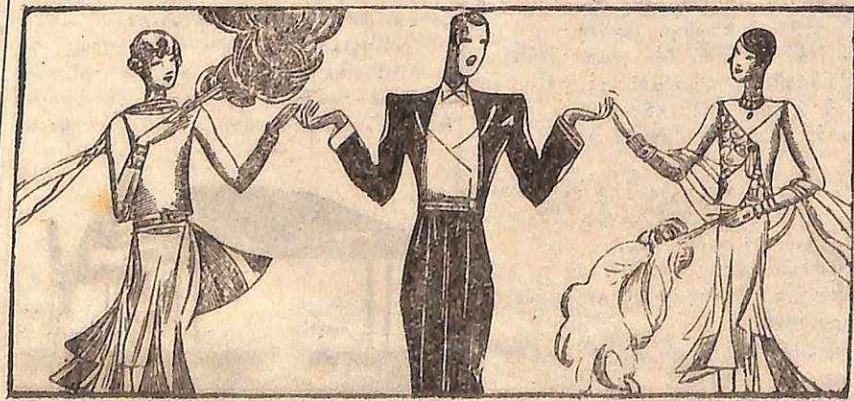
ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΑΣΑΖ

Το μαζάζ του προσώπου δεν πρέπει να γίνεται όπως ήρπote, γιατί έτσι μπορεί, αντί να ωφελήσει, να βλάψη τό δέγμα. Τό καλύτερο μασάζ γίνεται ως εξής:

Αρχίζετε με την άκρη των δακτύλων και των δυο χειρών σας και φθάνετε έως τους κροτάφους. Κατόπιν αρχίζετε από την βάση της μύτης, κάτω, και φθάνετε ως τ' αυτιά. Έπειτα αρχίζετε από τη μέση των χειλέων, επάνω, και φθάνετε πάλιν ως τ' αυτιά.

Και, τέλος, αρχίζετε από την μέση του πηγουνιού, κάτω, με τέμνα πάντοτε τ' αυτιά. Κάθε κίνησης πρέπει να γίνεται από πέντε φορές. Για να γλιστρούν δέ καλύτερα τα δάκτυλα, τ' αλείφετε με μια καλή κρέμα ή και με βαζελίνη αποστειρωμένη. Επίσης και τό βούτυρο του κακάου εινε πολύ κατάλληλο για μασάζ και ωφελεί τό δέγμα.

Τό γνωστό Γαλλικό περιοδικό «LECTURES POUR TOUS» είχε τελευταία την έμπνευση ν' απευθύνει στους γνωστότερους Γάλλους συγγραφείς τό ερώτημα: «Ποιές γυναίκες προτιμάτε, τις ξανθές ή τις μελαχροινές;»

Όλοι τους λοιπόν έσπευσαν ν' απαντήσουν σχετικώς και από τις απαντήσεις των, τις όποιες τό «LECTURES POUR TOUS» δημοσιεύει στο πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του, μεταφράζουμε έδω τις χαρακτηριστικώτερες.

Κι' εν πρώτοις ό γνωστότατος στις Αθηναίους και γενικώς στις Έλληνίδες μυθιστοριογράφος και ακαδημαϊκός Μαρσέλ Πρεβό, απαντά:

«Η Έβα ήταν ξανθή. Και εινε αποδεδειγμένο ότι, στο παρελθόν, ή ιδέας της γυναίκα για τους άνδρες ήταν ή ξανθή. Μα σήμερα ή μελαχροινές έπληραν την εκδίκησή τους, πείθοντας τον κόσμο ότι αυτές εινε πιο πικαντικές, πιο φλογερές, πιο πνευματώδεις...

»Ωστόσο εινε αξιο προσοχής σχετικώς, ότι πολλές μελαχροινές βάφονται και γίνονται ξανθές, ενώ σχεδόν καμιά ξανθή δεν βάφεται για να γίνει μελαχροινή...

Μετά τον Μαρσέλ Πρεβό, ό συγγραφέας Αλέξανδρος Άρντο απαντά ως εξής πνευματωδέστατα:

«Υπάρχουν ξανθές, μελαχροινές, ροζισσες, χρυσαυλλοσες... Μα ό πάχουν έπίσης και γυναίκες με... βαμμένα μαλλιά. Γι' αυτό, για να εινε σύνορος κανείς ότι δεν γελιέται, πρέπει να διαλέγη στην... τύχη!...

Ο γνωστός μυθιστοριογράφος Μωρίς Μπεντέλ, ό όποιος έντιμητή πέρσι με τό μεγάλο βραβείο Γκογκού, στέλνει την ακόλουθη απάντησή του:

«Η ξανθές εινε ή εικόνα του ήλιου, ή μελαχροινές πάλι ή εικόνα της νύχτας. Γι' αυτό οι άνδρες που έχουν φωτεινή ψυχή προτιμούν τις ξανθές, ενώ οι άνδρες που έχουν σκοτεινή καρδιά προτιμούν τις μελαχροινές... Μα όπάρχουν και... εξαίρεσεις του κανόνας...

Ο διάσημος ποιητής και συγγραφέας Φρανσίσ Καρκό, ό όμνητης της Μονιμάτοσης και των άτάκτων, λέει τα εξής στην απάντησή του:

«Στα έργα μου ως τώρα δεν έκανα τίποτε άλλο παρά να δυνώ τις ξανθές... Έν τούτοις παντρεθήκα μια μελαχροινή! Τό συμπέρασμα υποθέτετε να τό βγάλετε μόνοι σας!...

Όρατα και πολύ λογική εινε ή άπάντησις του γνωστού θεατρικού συγγραφέως Φρανσίσ ντε Κρουασσέ, ό ό όιος λέει:

«Δεν προτιμά κανείς πάντοτε έ-γώ που αγαπά. Η προτιμήσεις

μεταβάλλονται με την ηλικία, με την κατάσταση της ψυχής, με την κατάσταση της υγείας...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ L. DES MALIS

Η ΩΡΑΙΑ

ΑΓΓΕΛΑ

Την έλεγε η Άγγελα κι' ήταν στ' αλήθεια ωραία κι' αγαθή σαν άγγελος. Κάθε μέρα ή Άγγελα, άδιαφορώντας άν έβρεγε ή αν έκανε κρύο, μόλις σήμαινε μεσημέρι, πήγαινε στην πλατεία του Αγίου Μάρκου.

Εκεί έβγαζε από την τσέπη της ένα χάρτινο χωνί γεμάτο σπόρους και τους μοίραζε στα περιστέρια, τα όποια μόλις την έβλεπαν, την περικύκλωναν, πετώντας εύθυμα και χαρούμενα.

Μόλις άνοιγε τό χωνί, τα περιστέρια ώρμούσαν άπάνω της όλα μαζί και της τσιμπολογούσαν τό χέρι. Μερικά απ' αυτά, επειδή τα εμπόδιζαν τα άλλα και δεν μπορούσαν να φτάσουν κοντά της, στεκόταν παράμερα με την ουρά κατεβασμένη, κουνώντας σε κάθε βήμα τους τό κεφάλι μ' ένα ύφος άξιοπρεπείας.

Η κόρη τα καλούσε κι' αυτά κοντά της, τους χαιρούσε με καλοσύνη και τους άπλωνε δάκτυλινχα τό χέρι.

Τα πουλιά, μόλις άπόσταναν τους σπόρους, φτεροκοπούσαν χαρούμενα γύρω της, καθόνταν συχνά στον ώμο της και την τσιμπούσαν σαν νάβελαν να την ευχαριστήσουν. Άμα άδειαζε τό χωνί, ή Άγγελα μάζευε γύρω της όλα τα περιστέρια με μικρά πλατάσματα της γλώσσας κι' όσαν έβεβαιωνόταν πως κανένα δεν έλειπε, χτυπούσε τα χέρια της. Εκείνη τότε χωρίζονταν σ' όμίλους κι' αρχίζαν να ανεβοκατεβαίνουν με τη σειρά στον άερα. Πολλές φορές έσμιγαν όλα μαζί, σχημάτιζαν μια θαυμασία παράταξι κι' άζαφνα, σαν να ύπαικουαν στις διαταγές κανενός άρχηγού, φτερούγιζαν λίγα μέτρα πάνω απ' τό κεφάλι της νέας, χαράσσοντας διάφορα σχήματα γεωμετρικά.

Όλοι όσοι τύχαινε να περνούν εκείνη την ώρα από την πλατεία του Αγίου Μάρκου, στεκόταν άφρονιστά να την άπολαύσουν αυτό τό παρθένο θέαμα.

Μια μέρα έτυχε να περνά απ' εκεί κι' ένας πλούσιος έρασιτέχνης ζωγράφος από την Αμερική, στον όποιον επροξέντησαν καταπληκτική έντύπωση τα παιγνίδια της κόρης και των περιστέρων.

Την άλλη μέρα ξαναπήγε εκεί από περιέργεια κι' είδε την ίδια σκηνή. Αυτό έγινε και τις ακόλουθες ημέρες με τη συνθησμένη, όπως πάντα, άκρίβεια. Τέλος αποφάσισε να πλησιάσει τη νέα.

— Πώς σε λένε, παιδί μου; την ρώτησε.

— Άγγελα, κύριε. Και, μα τό αλγία, πρέπει να νάιν άγγελος κανείς για να αγαπά τό πουλιά, έτσι όπως εσύ, και ν' αγαπιέται απ' αυτά.

— Μ' αγαπούν, κύριε, επειδή τους φέρνω τροφή κάθε μέρα κι' όχι για τίποτε άλλο.

— Κι' άλλοι τους φέρνουν τροφή, αλλά δεν βρίσκουν την ύποδοχ ή δική σου. Θά ήθελα να ζωγραφίσω

μια εικόνα άπάνω σ' αυτό τό γοητευτικό θέαμα. Θέλεις να μου χρησιμεύσεις ως μοντέλλο;

— Μα δεν ξέρω να ποζάρω, κύριε. Δεν καταλαβαίνω έγώ από τέτοια...

— Αυτό τό μαθαίνεις εύκολα. Άλλωστε θά σε ανταμείψω γενναία για τό τό κόπο σου. Αν δεχτής την πρότασή μου, θά μου προσφέρεις μια σπουδαία υπηρεσία...

— Θα ζήτήσω απ' τη γιαγιά μου την άδεια, κύριε. Άν μου τό επιτρέψει, θά σάς απαντήσω αύριο.

Η γιαγιά, μόλις άκουσε ότι ή Άγγελα θά κέρδιζε σε διάστημα όλίγων έβδομάδων, όσα δεν θά μπορούσε να κερδίσει ούτε σε δυο χρόνια, δέχτηκε την πρόταση του Αμερικανού κι' έ-

σα στο ναό του Αγίου Μάρκου γινόταν ό γάμος τους.

Πριν περάσει ακόμα ένας χρόνος, ή Άγγελα, για την όποια ό σύζυγός της είχε πάρει ειδικούς καθηγητάς, είχε γίνει μια μεγάλη κυρία, που τίποτε παιδί δεν φανέρωνε την ταπεινή της καταγωγή. Όταν πέθανε ή γιαγιά της και δεν την κρατούσε πια κανένας δεσμός στη Βενετία, έφυγε μαζί με τον άντρα της για την Αμερική.

Δυο χρόνια είχαν περάσει από τότε που εγκατεστάθηκαν στη Νέα Υόρκη και κανένα παιδί δεν είχε φανη ακόμα για να ρίξη στην ψυχή του ένα καλό με δυο περιστέρια μέσα.

Η Άγγελα, μόλις τα είδε, έβγαλε μια χαρούμενη κραυγή και δεν ήξερε πώς να έκδηλώσει την ικανοποίησή της. Έπηρε στα χέρια της τα όμορφα εκείνα πουλιά, τα φίλησε, τα χάιδεψε, τους έμειλε στη μητρική της γλώσσα και τα τοποθέτησε με ξεχωριστές προφυλάξεις σε ιδιαίτερο τμήμα του πτηνοτροφείου της. Ένώ όμως ή κατάσταση της πήγαινε κάπως καλύτερα, ένα πρωί είδε άξαφνα τα περιστέρια περλίπτα και θλιμμένα. Άμέσως κατάλαβε την αίτια της στενοχωρίας των, τα πήρε στα χέρια της, τ' άσπασθηκε παράφορα και τ' άφησε έλεύθερα να φύγουν. Εκείνα πέταξαν άμέσως ψηλά και κίνησαν για την Ιταλία...

Όσοι από καιρό ένα απ' αυτά ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί του κι' άλλα πολλά. Έμειναν στο σπίτι της προστάτιδος των κάμποσες μέρες κι' έπειτα έφυγαν. Τό ίδιο έγινε και τον άλλο χρόνο. Σε κάθε ταξίδι τους μια άσταγμένη ευτυχίας ερωτίτις όλο και πιο άσθενικά τα λυπημένα μάτια της Άγγελας.

Όταν τα περιστέρια ξαναόρθαν τρίτη φορά να τη δουν, δεν την άρέσχαν. Η δυστυχισμένη γυναίκα έπείθετο από τον πόνο της νοσταλγίας. Κι' όμως τα αγαπημένα της περιστέρια του Αγίου Μάρκου είχαν χάσει ό,τι μπορούσαν για να τη σώσουν από τό μαρτύριο...

Προξέντατο μέγαρο κοντά στις όχθες του Ατλαντικού κι' ή νέα γυναίκα, καθισμένη βλν την ώρα στο παρθένο, έκτύταζε άφρονιμένα πέρα μακριά, στη θάλασσα...

— Τί συλλογίζεσαι, άγαπημένη μου; τη ρώτησε μια μέρα ό Χάρρυ.

— Την αλήσιμότη ή Βενετία μου, τη θαλασσινή Βενετία...

— Ε, αφού εινε άστα, πάμε στην πατρίδα σου...

— Ό, αγαπημένη μου, που έλασα τη νεότητά μου, για τη δική σου άγάπη;

— Χάρρυ! Η πατρίδα μου ε-

νε μακριά κι' ή δύναμής μου εινε πολύ λίγες...

Και μόλις έπρόφερε αυτά τα λόγια, σαν νάβελε να τ' επιβεβαιώσει, έπεσε κάτω λιπόθυμη. Ο γιατρός που την είδε, κόνιζε τό κεφάλι του κι' απαγόρευσε τό ταξίδι.

— Άχ! Πόσο ήθελα να ξαναδώ τα περιστέρια του Αγίου Μάρκου! έπεσε μέσα στο λήθαργό της ή άρρωστη.

Ο σύζυγός της, που έτυχε ν' άκούσει αυτά τα λόγια, έστειλε άμέσως τηλεγράφημα σε κάποιον φίλο του στη Βενετία, και, ύστερα από ένα μήνα, μια βραδυά, άπόθεσε στα πόδια της άγαπημένης του γυναίκας ακόμα για να ρίξη στην ψυχή του ένα καλό με δυο περιστέρια μέσα.

Η Άγγελα, μόλις τα είδε, έβγαλε μια χαρούμενη κραυγή και δεν ήξερε πώς να έκδηλώσει την ικανοποίησή της. Έπηρε στα χέρια της τα όμορφα εκείνα πουλιά, τα φίλησε, τα χάιδεψε, τους έμειλε στη μητρική της γλώσσα και τα τοποθέτησε με ξεχωριστές προφυλάξεις σε ιδιαίτερο τμήμα του πτηνοτροφείου της. Ένώ όμως ή κατάσταση της πήγαινε κάπως καλύτερα, ένα πρωί είδε άξαφνα τα περιστέρια περλίπτα και θλιμμένα. Άμέσως κατάλαβε την αίτια της στενοχωρίας των, τα πήρε στα χέρια της, τ' άσπασθηκε παράφορα και τ' άφησε έλεύθερα να φύγουν. Εκείνα πέταξαν άμέσως ψηλά και κίνησαν για την Ιταλία...

Όσοι από καιρό ένα απ' αυτά ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί του κι' άλλα πολλά. Έμειναν στο σπίτι της προστάτιδος των κάμποσες μέρες κι' έπειτα έφυγαν. Τό ίδιο έγινε και τον άλλο χρόνο. Σε κάθε ταξίδι τους μια άσταγμένη ευτυχίας ερωτίτις όλο και πιο άσθενικά τα λυπημένα μάτια της Άγγελας.

Όταν τα περιστέρια ξαναόρθαν τρίτη φορά να τη δουν, δεν την άρέσχαν. Η δυστυχισμένη γυναίκα έπείθετο από τον πόνο της νοσταλγίας. Κι' όμως τα αγαπημένα της περιστέρια του Αγίου Μάρκου είχαν χάσει ό,τι μπορούσαν για να τη σώσουν από τό μαρτύριο...

Προξέντατο μέγαρο κοντά στις όχθες του Ατλαντικού κι' ή νέα γυναίκα, καθισμένη βλν την ώρα στο παρθένο, έκτύταζε άφρονιμένα πέρα μακριά, στη θάλασσα...

— Τί συλλογίζεσαι, άγαπημένη μου; τη ρώτησε μια μέρα ό Χάρρυ.

— Την αλήσιμότη ή Βενετία μου, τη θαλασσινή Βενετία...

— Ε, αφού εινε άστα, πάμε στην πατρίδα σου...

— Ό, αγαπημένη μου, που έλασα τη νεότητά μου, για τη δική σου άγάπη;

— Χάρρυ! Η πατρίδα μου ε-

νε μακριά κι' ή δύναμής μου εινε πολύ λίγες...

Και μόλις έπρόφερε αυτά τα λόγια, σαν νάβελε να τ' επιβεβαιώσει, έπεσε κάτω λιπόθυμη. Ο γιατρός που την είδε, κόνιζε τό κεφάλι του κι' απαγόρευσε τό ταξίδι.

— Άχ! Πόσο ήθελα να ξαναδώ τα περιστέρια του Αγίου Μάρκου! έπεσε μέσα στο λήθαργό της ή άρρωστη.

Ο σύζυγός της, που έτυχε ν' άκούσει αυτά τα λόγια, έστειλε άμέσως τηλεγράφημα σε κάποιον φίλο του στη Βενετία, και, ύστερα από ένα μήνα, μια βραδυά, άπόθεσε στα πόδια της άγαπημένης του γυναίκας ακόμα για να ρίξη στην ψυχή του ένα καλό με δυο περιστέρια μέσα.

Η Άγγελα, μόλις τα είδε, έβγαλε μια χαρούμενη κραυγή και δεν ήξερε πώς να έκδηλώσει την ικανοποίησή της. Έπηρε στα χέρια της τα όμορφα εκείνα πουλιά, τα φίλησε, τα χάιδεψε, τους έμειλε στη μητρική της γλώσσα και τα τοποθέτησε με ξεχωριστές προφυλάξεις σε ιδιαίτερο τμήμα του πτηνοτροφείου της. Ένώ όμως ή κατάσταση της πήγαινε κάπως καλύτερα, ένα πρωί είδε άξαφνα τα περιστέρια περλίπτα και θλιμμένα. Άμέσως κατάλαβε την αίτια της στενοχωρίας των, τα πήρε στα χέρια της, τ' άσπασθηκε παράφορα και τ' άφησε έλεύθερα να φύγουν. Εκείνα πέταξαν άμέσως ψηλά και κίνησαν για την Ιταλία...

Όσοι από καιρό ένα απ' αυτά ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί του κι' άλλα πολλά. Έμειναν στο σπίτι της προστάτιδος των κάμποσες μέρες κι' έπειτα έφυγαν. Τό ίδιο έγινε και τον άλλο χρόνο. Σε κάθε ταξίδι τους μια άσταγμένη ευτυχίας ερωτίτις όλο και πιο άσθενικά τα λυπημένα μάτια της Άγγελας.

Όταν τα περιστέρια ξαναόρθαν τρίτη φορά να τη δουν, δεν την άρέσχαν. Η δυστυχισμένη γυναίκα έπείθετο από τον πόνο της νοσταλγίας. Κι' όμως τα αγαπημένα της περιστέρια του Αγίου Μάρκου είχαν χάσει ό,τι μπορούσαν για να τη σώσουν από τό μαρτύριο...

Προξέντατο μέγαρο κοντά στις όχθες του Ατλαντικού κι' ή νέα γυναίκα, καθισμένη βλν την ώρα στο παρθένο, έκτύταζε άφρονιμένα πέρα μακριά, στη θάλασσα...

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ - ΖΕΥΞΙΣ - ΑΠΕΛΛΗΣ

Πώς δημιουργήθηκε η ζωγραφική; Η παράδοσις του Ναρκίσσου που ερωτεύθηκε τον εαυτό του. Η κόρη του Σικυώ-
νος. Τα σταφύλια του Ζευξίδη και τα παραπέτασμα του Παρράσιου. Τα κορίτσια των Άγριγεντινών. Ο ζωγράφος
Πρωτογένης και ο Δημήτριος ο Πολιερχητής. Άπελλης και Πρωτογένης. Η τριπλή γραμμή του Άπελλη. Ο βα-
μασμός του Μεγάλου Αλεξάνδρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πώς δημιουργή-
θηκε η ζωγραφική;
Ποιά είναι η
ιστορία της; Νά
ένα ζήτημα που,
φυσικά, ενδιαφέρει
εξαιρετικά όσους
θέλουν να γνωρίσουν
κατά βάθος τα
ωραϊότερα δημιουργήματα
της ανθρω-
πίνης ιδιοφυΐας.

Από την ημέρα που ο άνθρωπος έ-
δε τη μορφή του ν' αναπαράγει, ά-
πάνω στην επιφάνεια του νερού, ή
στη σκιά του που, με τη σχηματίζαν ή
άκτινες του ήλιου, προσπαθούσε να
κάνει κάπως πιο διαρκή αυτήν την
εικόνα του εαυτού του. Η αρχαία
Ελληνική παράδοσις, σύμφωνα με
την οποία ο Νάρκισσος, ο ωραίος
νέος, ερωτεύθηκε τον ίδιο τον εαυτό
του, όταν μία μέρα είδε τη μορφή
του να καθρεφτίζεται στο νερό της
πηγής και πέθανε από το μαράζι,
γιατί μόλις απομακρυνόταν από την
πηγή, έχανε την αγαπημένη του εί-
κόνα, που ποτέ δεν μπορούσε να τη
φτάσει, είχε πολύ χαρακτηριστική απ'
αυτήν την άποψη.

Οι αρχαίοι Έλληνες ισχυρίζονται
ότι αυτοί επινόησαν τη ζωγραφική.
Αναφέρονται μάλιστα και μία σχετική
παράδοσις.

Σύμφωνα μ' αυτήν, μία ωραία κό-
ρη από την Σικυώνα, που αγαπούσε
με όλη τη δύναμη της ψυχής της έ-
να νέο συμπατριώτη της, έμαθε μία
μέρα με μεγάλη θλίψη ότι ο φίλος της
θα έφευγε, για να πάει στον πόλεμο.
Η κόρη έτρεξε άμέσως κοντά του
και αναλόγησε σε δάκρυα πέφτοντας
στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

Έπειτα όμως, όταν έφτασε η ώρα
του χωρισμού και είχε σκοτεινιάσει
η σκιά του φίλου της. Και τότε, για
να μη χάσει ποτέ από μπροστά της την
αγαπημένη αυτή μορφή, πήρε ένα
κομμάτι κάρβουνο και τράβηξε στον
τοίχο τις γραμμές της σκιάς του...
Αυτό ήταν και η αρχή της ζωγρα-
φικής.

Είπε αλήθεια ότι σήμερα οι έθνο-
λόγοι βρίσκουν αρχαιότατα μνημεία
μίας αρχέγονης ζωγραφικής στας Ίν-
δίας και στην Αίγυπτο. Ωστόσο, και
αν παραδεχόμαστε ότι οι αρχαίοι Έλ-
ληνες δεν βρήκαν αυτοί την τελειο-
ποίησαν. Δεν θα άσφαλτομε όμως
σήμερα με τους πολύ παλιούς Έλ-
ληνες ζωγράφους. Θάβουσε απ' α-
βύσσους πού γνωστούς και άγνω-
στους, στον Παρράσιο και τον Ζευ-
ξίδη. Πράγματι, αυτοί οι δύο, ήταν οι
αυτοί που ζωγράφισαν το «αχρυσό
αίωμα» του Περικλέους.

Η παράδοσις διηγείται ότι αυτοί
οι δύο ζωγράφοι ανταγωνίζονταν
φοβηρά ο ένας τον άλλον. Είπε δέ άρ-
μετά γνωστόν ένα σχετικό ανέκδοτο
τους: Ο Ζευξίς είχε ζωγραφίσει κά-
ποτα μερικά σταφύλια τόσο
φυσικά, τόσο ωραία και τόσο προκλη-

τικά, ώστε τα πουλιά γελάστηκαν
και άρχισαν να φτερουγίζουν γύρω
από την εικόνα του και να προσπα-
θούν να τσιμπήσουν τα ωραία αυτά
σταφύλια. Ο Παρράσιος όμως, αντί
χάος το θάρος του, με την επιτυχία
αυτή του αντίπαλου του. Ζωγράφισε
κι' αυτός ένα μεγάλο παραπέτασμα
με εξαιρετική φυσικότητα και έπειτα
κάλεσε τον ίδιο τον Ζευξί για να του
δείξει την εικόνα του. Ο Ζευξίς γε-
λάστηκε τότε κι' ο ίδιος με το παρα-
πέτασμα του Παρράσιου. Νόμισε δη-
λαδή πως πίσω από το παραπέτασμα
αυτό κρυβόταν το έργο που ήθελε να
του δείξει ο αντίπαλός του και δοκί-
μασε να το ανασηκώσει!...

— Ζευξί, του είπε τότε ο Παρρά-

σιος, πώς αλλοιότυπα δεν θα μπο-
ρούσαν να χαρίσουν στη θεά ένα αν-
τάξιο αφέρισμα, δέχτηκαν. Πήραν
λοιπόν το ζωγάφο στην πατρίδα τους
και του παρουσίασαν γυμνά όλα τα
κορίτσια τους. Ο Παρράσιος διάλεξε
πέντε απ' αυτά, τα οποία επέλεξαν
μπροστά του, πότε όλα μαζί και πότε
το καθένα χωριστά, και ο ζωγράφος
παίρνοντας απ' το καθένα, έτι ω-
ραιότερο έργο, να παρουσιάσει, κα-
τά τώρως να δημιουργήσει ένα πραγμα-
τικό άριστοέργημα.

Μά ο μεγαλύτερος ζωγράφος της
αρχαίας Ελλάδος ήταν ο Άπελλης.
Οι χρονοκογράφοι της εποχής διη-
γούνται ότι ζωγράφισε με τόσο ό-

νε τον Μεγάλο Αλεξάνδρου να κρα-
τάει τον κεραυνό, ο Αλεξάνδρος για
να τον άποκτήσει, τον πλήρωσε με
τόσο χρυσάφι, όσο χρειαζόταν για να
τη σκεπάσει ολόκληρη αυτήν την κο-
λοσιαία εικόνα!...

Στην ίδια εποχή ζούσε στη Ρόδο
κι' ένας άλλος περίφημος ζωγράφος,
που λεγόταν Πρωτογένης. Ο Πρωτο-
γένης αυτός έμεινε πολύ γνωστός
γιατί δεν ευχαρι-
στίσταν ποτέ με ό,τι ζωγράφιζε και
πάντα το διορθώνει και το ξαναδιο-
ρωνε. Έτσι έφτασε σε ήλικια πενήν-
τα χρονών! Στο τέλος όμως παρου-
σίασε μία εικόνα του που τη δούλευε
π' όλο αυτό το μακρό χρονικό διά-
στημα και που έκανε τόση εντύπω-
ση, ώστε ο Πρωτογένης έγινε περί-
φημος.

Διηγούνται μάλιστα πως, όταν ο
περίφημος Δημήτριος ο Πολιερχητής
πήγε και πολιόρκησε τη Ρόδο, δεν
την παρέδωσε στις φλόγες, μόνο και
μόνο για να μην καίει και η περίφη-
μη εκείνη εικόνα και προσέφυγε να
χάσει τη μάχη, παρά να διαγράψει ένα
τέτοιο άριστοέργημα!

Τώρα θα διηγηθούμε και ένα ανέκ-
δοτο του Άπελλη με τον Πρωτογένη.
Κάποτε ο Άπελλης, ακούγοντας
να μιλούσαν τόσο επαινετικά για τον
Πρωτογένη, αποφάσισε να πάει να τον
ιδεί στη Ρόδο. Πήρε λοιπόν ένα πλοίο
και έφτασε στη Ρόδο. Όταν όμως
πήγε στο σπίτι του Πρωτογένη ο ζω-
γράφος δεν ήταν εκεί. Βρισκόταν
μόνο μία γρή, που φύλαγε μία θόνη,
στην οποία ο Πρωτογένης λογάριζε
να ζωγραφίσει μία εικόνα του. Δεν
την είχε άρχεισει όμως ακόμα, και
η θόνη ήταν ολόκληρη.

Η γρή έειπε στον Άπελλη ότι ο
Πρωτογένης έλειπε και τον ρώτησε,
τι ήθελε να του πει όταν θα γύριζε.
Ο Άπελλης, αντί ν' απαντήσει, πη-
ρε έναν χρωστήρα, τον βούτηξε μέσα
στο χρώμα και τράβηξε μία λεπτοτά-
τη ολάνθια γραμμή πέρα και πέρα έ-
πάνω στην θόνη, τόσο ίσια, που θά-
λεγε κανείς πως την είχε τραβήξει
με το χάρακα. Και έπειτα είπε στη
γρή:

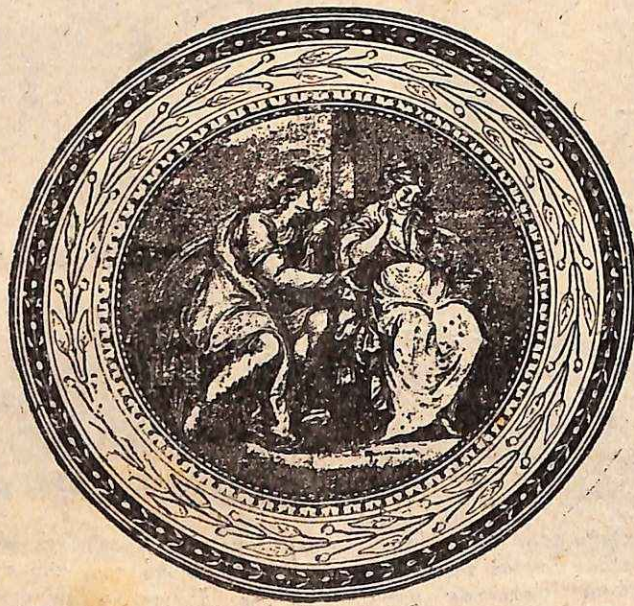
— Όταν γυρίσει ο Πρωτογένης,
δείξε του αυτό. Δε χρειάζεται να του
πες τίποτε άλλο.

Μά όταν ο Πρωτογένης γύρισε και
είδε τη γραμμή που είχε τραβήξει ο
Άπελλης έπάνω στην θόνη του, εί-
πε, προτού καν η γρή άποφάσει ν'
ανοίξει το στόμα της:

— Ο Άπελλης ήρθε εδώ!

Πήρε τότε, όπως διηγείται η παρά-
δοσις, τον ίδιο χρωστήρα και τράβηξε
έπάνω στη γραμμή του Άπελλη μία
άλλη γραμμή με διαφορετικό χρώμα
και τόσο λεπτή, ώστε από τις δύο
της πλευρές εξέιχε η παλιά γραμμή
του Άπελλη. Έπειτα είπε στη γρή,
όταν ο ξένος θα ξαναρχόταν, να του

Διηγούνται
επίσης ότι έ-
ναν τεράστιο
πίνακά του,
που παρίστα-

μοιότητα τους ανθρώπους, ώστε ένας
μάντις, στον οποίο ο Άπελλης πα-
ρουσίασε τις εικόνες του, μπόρεσε να
μαντεύσει τη μοίρα των ζωγραφισμέ-
νων αυτών ανθρώπων, σαν να είχε
μπροστά του τους ίδιους ολόζωντα-
νους!

Για τον Παρράσιο διηγούνται και
ένα άλλο ανέκδοτο: Μία αντιπροσωπεία
Άγριγεντινών έπήγε και τον παρε-
κάλεσε κάποτε να τους ζωγραφίσει
την «Ηρα», για να την αφιερώσουν
στο ναό που είχαν στην πατρίδα τους
προς τιμήν της. Ο Παρράσιος δέχτη-
κε μάλιστα με έναν όρο: Τους είπε πως
δεν ανέλαβαν να ζωγραφίσει μία
«Ηρα», κατώτερη στην ωμορφιά από
εκείνη που ήταν στον Όλυμπο. Και
γι' αυτό τους ζήτησε να του παρου-
σιάσουν όλα

τα κορίτσια
τους γυμνά,
για να διαλέ-
ξει το πρότυ-
πο του!

Οι Άγρι-
γεντινίαι δι-
στάσαν στην
αρχή. Έπει-
τα όμως, βλέ-

δείξει την θόνη και να του πει:

— Νά τι ζητάει!...

Ο Άπελλης έαναγκάστηκε πάλι να
κάνει το ίδιο, να την διατάξει ο
Πρωτογένης. Μά δεν θάφτηκε κα-
θόλου τον εαυτό του νικημένο. Πήρε
πάλι τον ίδιο χρωστήρα, τον βούτηξε
σ' ένα τρίτο χρώμα και τράβηξε μία
τρίτη γραμμή, έπάνω στη δεύτερη
γραμμή του Πρωτογένη, τόσο λεπτή
πάλι, ώστε να ήταν άδύνατο να τρα-
βηχτεί έπάνω της και τετάρτη
γραμμή!...

Όταν ο Πρωτογένης γύρισε και
είδε αυτό το θαύμα, παραδέχτηκε την
ήττα του και έτρεξε να βρει τον αντί-
παλό του και να του δώσει το χέρι!

Όσο για την θόνη αυτή, που δεν
είχε τίποτε άλλο εκτός από την τρι-
πλή εκείνη γραμμή, την παρέλαβε άρ-
γότερα στο ανάκτορό του ο Αύγου-
στος της Ρώμης και την έβαλε ά-
νάμεσα στις ωραιότερες εικόνες των
Ελλήνων ζωγράφων.

Ο Άπελλης είχε κι' έναν δευτέ-
ρο αντίπαλό του, ο οποίος λεγόταν
Άριστείδης. Αν ο Άπελλης ήταν ά-
συναγωνίστος στην ωριότητα των εί-
κόνων του, ο Άριστείδης ήταν πολύ
δυνατός στην έκφραση των προσώπων
που ζωγράφιζε. Πολλοί ωστόσο τον
κατηγορούσαν για τη σκληρότητα
των συνδυασμών των χρωμάτων του.

Αυτό όμως περριόταν από το ότι
προτιμούσε πάντοτε να άπεικονίζει
ψυχικές τρικυμίες και υπέρτατες ά-
γωνίες. Έπάνω σ' αυτό υπάρχει και
μία παράδοσις, η έξης:

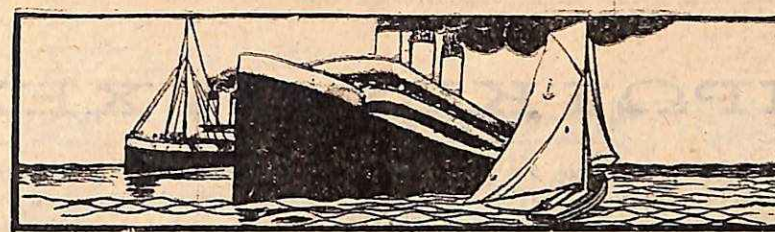
Ο ωραιότερος πίνακας του Άρι-
στείδη ήταν ένας που παρίστανε μία
πόλη, την οποία τα έθνηικά στρατεύ-
ματα κατέλαβαν εξ έφθου. Η κυ-
ριώτερη σύνθεσις αυτής της εικόνας
ήταν πάλι μία νεαρή μητέρα, βαρεία
πληγωμένη και έτοιμοθάνατη, έπάνω
στο στήθος της οποίας στρωμαζόνταν
το βυζαντινικό μικρό της. Η μητέρα
όμως ήταν πληγωμένη στα στήθη
και ο ζωγράφος είχε συγκεντρώσει
όλη την τέχνη του στο πρόσωπο της
γυναίκας αυτής που φάνετο με
τρομερή αγωνία, την αγωνία και τη
φρίκη, μήπως το μικρό της βουζέλι
αντί για το γάλα του στήθους της,
το ίδιο της το αίμα, που κυλούσε απ'
τη μεγάλη και βαθεία πληγή της!

Αυτό ήταν το άριστοέργημα του
Άριστείδη, το οποίο, έπειτα από την
κατάληψη των Θηβών—γιατί ο Άρι-
στείδης ήταν Θηβαίος—ο Μέγας Α-
λεξάνδρος μετέφερε στην πατρίδα του,
την αρχαία Πέλη, τα σημερινά Βο-
δανά.

Όπως βλέπετε, ο Άριστείδης είχε
κάνει μεγάλη εντύπωση στο Μεγάλο
Αλεξάνδρου. Γρήγορα όμως ο Άπελ-
λης κατάφερε να τον υποσκελίσει
στην εκτίμησή του και έγινε ο άγα-
πημένος του ζωγράφος και ο έπιτι-
θιος φίλος του μεγάλου κατακτητού.

Για την παροιμιώδη αυτή φιλία
και γενικά για τη ζωή και την τέχνη
του Άπελλη, θα μιλήσουμε εκτενέ-
στερα στο άλλο μας φύλλο.

Τα προηγούμενα φύλλα τη,
«Οικογενείας» τιμούνται προς 3
δραχ. έκαστον.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ

Οι γιατροί των Εύρωπαϊκών θεάτρων. Μία απόλαυσις που κα-
τατάει άγγάρεια. Ο γιατρός και ο νεαρός λογοτέχνης. Η
πρωταγωνίστρια καταλαμβάνεται από νευρική κρίσι. Μία ωραία
συνεννόησις. Πώς έπέτυχε το κόλπο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όλα σχεδόν τα μεγάλα Εύρωπαϊ-
κά θέατρα έχουν και το γιατρό τους,
ο οποίος είναι κάθε βράδυ υποχρεωμέ-
νος να παρακολουθεί τις παραστάσεις
των, μήπως τυχόν άρρωστη ή πά-
θη τίποτε, κατά τη διάρκεια των, κα-
νένας από τους ήθοποιους ή τους θεα-
τάς. Αυτό, φυσικά, είναι εύχρηστο,
όταν παίζεται κανένα νέο έργο. Άλλ'
άλλα κανείς βλέπει υποχρεωτικώς τρι-
άντα και πενήντα φορές το ίδιο έρ-
γο, στο τέλος βαρύνεται και προσπαθεί
με κάθε τρόπο να ξεφυγή απ' αυτήν
την άγγάρεια.

Μία φορά λοιπόν ο για-
τρός κάποιου Παρισινού
θεάτρου έφυγε να γνωρι-
σθή με ένα διάστημα τώρα,
άλλα νεαρώτατο και άφα-
νι τότε συγγραφέα, ο ο-
ποίος του έξευσησθένει
πόσο ζωηρή επιθυμία εί-
σθάνετο να ιδεί το έργο
που παίζετο τις ημέρες
εκείνες με μεγάλη επιτυ-
χία. Ο γιατρός, βαρε-
στημένος πια να βλέπει
διαρκώς το ίδιο έργο, προ-
θυμότητα του προσέφερε
το δικό του εισιτήριο. Έ-
τσι ο νεαρός λογοτέχνης,
κατενθουσιασμένος, έπληγε
νωρίς-νωρίς στο θέατρο
και κατέλαβε την προ-
σδιορισμένη για το γιατρό
θέσι. Ένώ όμως παίζεταν
ακόμη η πρώτη πράξις,

Αέσωσις μία άστραπή
τόν έπλητσε ένας ταξιδιός και του
είπε ότι πρέπει να πάει άμέσως στα
παρασκήνια, γιατί η πρωταγωνίστρια
είχε πάρει μία φοβερή νευρική κρίσι
και χρειαζόταν άμεση ιατρική βοή-
θεια.

Ο νεαρός συγγραφέας, μερδαμέ-
νος, μη ξέροντας τί να κάνει, άκο-
λόγησε τον ταξιδιό στα παρασκή-
νια. Στο καμαρίνι της πρωταγωνι-
στρίας, βρήκε το διευθυντή του θεά-
τρου με τα χαρακτηριστικά άλλοι-
μένα από την αγωνία και το φόβο
μήπως διακοπή ή παραστασις. Κοντά
και χρειαζόταν άμεση ιατρική βοή-
θεια.

Εκείνη συνήλθε τότε άμέσως και
ο συγγραφέας σπεύδοντας προς το δι-
ευθυντή είπες:

— Αφίστε τα καταστάσεις να συ-
νέλθουν... Άλλά άριζιτάλ-
λω πολύ αν θα συμβεί το
ίδιο, άμα της φορά τέτοια
για δεύτερη φορά τέτοια
κρίσις... Γι' αυτό θα σας
συμβούλα, κύριε διευθυ-
ντά, να δώσετε μερικά ή-
μερών άδειαν στην πρωτα-
γωνίστριά σας για να ά-
ναπαυθή... Έχει πάρει

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΕΚΥΛΟΣ

Στο Σικάγο ζή ένας σκύλος, ο ο-
ποίος, αν μπορούσε να μιλήσει, θα έ-
μολογούσε κι' αυτός, όπως όμολογούν
πολλοί διπλούς άκατομυριοχολοί, ότι
ο πλούτος δεν φέρνει ευτυχία.

Ο σκύλος αυτός άντικεινέ σ' ένα γε-
ροντοπαλιήκαρο από το Σικάγο, τον
κ. Γουότς. Ο κύριος του τον έβαζε
να κοιμάται έπάνω σε μεταξωτό μα-
ξιλάρι, να τρώει σ' άσημένια πιάτα
έως τις λιχουδιές που μπορούσαν να
εμφανιστούν τη σκυλίσια καρδιά. Κα-
θημερινώς δέ του έφερνε ένα γιατρό
για να τον εξετάσει και να πιστοποιή-
ση την καλή κατάστασις της υ-
γείας του.

Από όλα αυτά οι άναγνώστες μας
καταλαβαίνουν ότι ο κ. Γουότς δεν
ήταν μόνον εξαιρετικά ιδιόρρυθμος,
άλλα και πολύ πλούσιος.

Έγερτα από λίγον καιρό όμως πέ-
θανε και διὰ της διαθήκης του άφησε
ένα μερίδιο της περιουσίας του είδε-
κώς για το σκύλο του, όρίζοντας ότι
κι' τόκοι του κεφαλαίου αυτού, που
άνέρχονται σε 5,000 χρυσά φράγκα
τόν μνην, θα εισπράττωνται απ' αυ-
τόν που θ' ανέλαβαν να φροντίσει
το σκύλι του μέχρι της ημέρας του
θανάτου του!...

Δυστυχώς όμως στον καυμένο το
σκύλο που πολλοί θα ζήλευσαν την τύ-
χη του, ο θάνατος του κυρίου του έ-
ληξε την μεγάλη δυστυχία. Γιατί, μόλις
φέρε μεγάλη δυστυχία. Γιατί, μόλις
δημοσιεύθηκε η διαθήκη, διάφοροι έ-
ξυπνοι επίχειρηματίαι επεχείρησαν να
κλέβουν τον πολύτιμο σκύλο, έλπίζον-
τας πως θα έλάμβαναν ήμερονηκί ά-
μοιβή για την απόδοσί του!... Και
είπε έτσι:

— Το έλπίζω, είπες ο
συγγραφέας.

— Τότε θα σας πω ένα
πράγμα. Δεν έχω απολύ-
τως τίποτε. Αυτό θα το
ανακαλύψατε, άλλωστε,
και σεις σε λίγο. Άλλά
θέλω να πω μια άδεια
ολίγων ήμερών. Κάνετε
μην λοιπόν τη χάρη να συ-
στήσετε στο διευθυντή να
μην την δώσει.

Αέσωσις μία άστραπή
τόν έπλητσε ένας ταξιδιός και του
είπε ότι πρέπει να πάει άμέσως στα
παρασκήνια, γιατί η πρωταγωνίστρια
είχε πάρει μία φοβερή νευρική κρίσι
και χρειαζόταν άμεση ιατρική βοή-
θεια.

Εκείνη συνήλθε τότε άμέσως και
ο συγγραφέας σπεύδοντας προς το δι-
ευθυντή είπες:

— Αφίστε τα καταστάσεις να συ-
νέλθουν... Άλλά άριζιτάλ-
λω πολύ αν θα συμβεί το
ίδιο, άμα της φορά τέτοια
για δεύτερη φορά τέτοια
κρίσις... Γι' αυτό θα σας
συμβούλα, κύριε διευθυ-
ντά, να δώσετε μερικά ή-
μερών άδειαν στην πρωτα-
γωνίστριά σας για να ά-
ναπαυθή... Έχει πάρει

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

— Εγώ, γιατί να τρέμω;... του
άπάντησε ο γιατρός. Η έσχόνη σας
μάλιστα θαρρώ, θα έπρεπε να τρέμη...
... ..

— Έτσι και η πρωταγωνίστρια πήρε
την άδεια της και ο ψευτογιατρός γλό-
τωσε από τη δύσκολη περίστασις.

ΤΟ ΡΟΛΟΪ' ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ...

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η ΣΗΜΑΝΣΙΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Πώς εσημάδευαν τους εγκληματίες στο παρελθόν. 'Αποκοπή δακτύλων, χεριών, μύτης κλπ. Το σημάδεμα με το καμένο σίδερο. 'Η φωτογράφις των κακούργων. Τα ανθρωπομετρικά συστήματα. Τα μειονεκτήματά τους. 'Η δακτυλосκοπία έκτοπιζε την ανθρωπομετρία. Οι Κινέζοι ήξεραν την δακτυλосκοπία πριν από τους Ευρωπαίους. Πού βασίζεται η δακτυλосκοπία. 'Η περιβόητος υπόθεσις Κανέλλα—Μπρουνέρι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το μέτρημα του κεφαλιού ενός εγκληματίου

Ξαν τις φωτογραφίες των κακοποιών κατά την αλφαριθμητική σειρά του ονόματός των και τους υποδιαίρεσαν κατά κατηγορίας. 'Εβαλαν δηλαδή χώρα τους κοινοί λωποδύτες, τους διαρρήκτες, τους ληστές κλπ. 'Επειδή όμως και πάλι, στα μεγάλα αστυνομικά κέντρα, τα μέλη κάθε μιάς από τις... τιμητικές αυτές κατηγορίες ανέρχονται σε εκατοντάδες, γι' αυτό το υποδιαίρεσαν κατά το άναστημα και την ηλικία.

Απαδείχθη όμως σιγά-σιγά πως ούτε και η φωτογραφία ήταν αρκετή

μείνα, το ύψος του κεφαλιού, το πλάτος του προσώπου κλπ.) είναι τόσο διαφορετικές σε κάθε άνθρωπο, ώστε είναι απολύτως αδύνατον να βρεθεί κανείς δυο ανθρώπους που να έχουν εντελώς τις ίδιες αναλογίες.

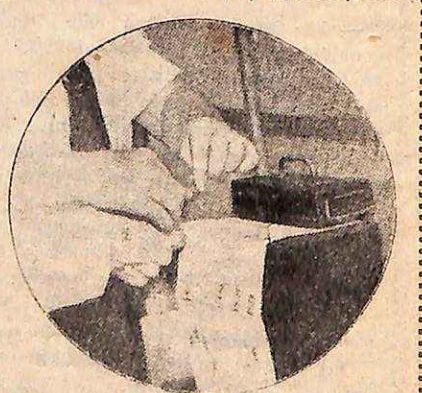
Το σύστημα αυτό, παρ' όλο που στηρίζεται σε επιστημονικές βάσεις, έχει όμως και τα μειονεκτήματά του. Πρώτα απ' όλα, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί σε πρόσωπα που είναι κάτω των είκοσι ετών. 'Υστερα, δεν μπορεί, για λόγους λεπτότητας, να εφαρμοσθεί σε όλες τις γυναίκες. 'Επειδή, κατά την καταμέτρησι, είναι

κακοποιού. Στα μικρότερα αστυνομικά τμήματα μετρούν μόνον το ύψος, το πλάτος των ανοικτών χεριών και το πλάτος του αριστερού αυτιού κάθε ατόμου. 'Ολες ή άλλες καταμετρήσεις έχουν καταργηθεί. Πρωτίστος δε παίρνουν τα δακτυλικά αποτυπώματα του κακοποιού.

'Ολοι σχεδόν ξέρουν τι είναι τα δακτυλικά αποτυπώματα. 'Εκείνο όμως που δεν ξέρουν όλοι είναι ότι η δακτυλосκοπία, πολλά χρόνια προτού εφαρμοσθεί στην Ευρώπη, ήταν ήδη εν χρήσει στην Κίνα. Στην Ευρώπη την εισήγαγαν οι 'Αγγλοι Χέρσελ και Φόλντε, από τους οποίους ο πρώτος έμελετρεσε το σύστημα αυτό στην Καλκούτα κατά το 1858 και ο δεύτερος στο Τόκιο το 1872. 'Οστόσο, μόνον όταν ο 'Αγγλος ανθρωπολόγος Γκάλτον έδωσε την επιστημονική εξήγησι της δακτυλосκοπίας κατά το 1892, μόνον τότε αποφασίσαι ο γενικός αστυνομικός διευθυντής της Καλκούτας Χένρι, να εφαρμόσει το σύστημα αυτό. Το πείραμά του εστέρθη από τέτοια επιτυχία, ώστε αμέσως το έφηρμεσε και στο Κάλκταν και όταν το 1901, διορίστηκε γενικός αρχηγός της 'Αγγλικής αστυνομίας, το έφηρμεσε και στην Σκότλαντ Γιάρντ. 'Η Βιέννη και η Βουδαπέστη ήταν η πρώτες αστυνομίες που ακολούθησαν το παράδειγμα του Λονδρέζου αστυνομικού και σε λίγο η δακτυλосκοπία εφαρμόσθη γενικά σε όλόκληρο τον κόσμο.

'Η δακτυλосκοπία βασίζεται στο επιστημονικό γεγονός ότι σε κάθε άνθρωπο η γραμμές των μήλων των δακτύλων του έχουν ένα διαφορετικό σχέδιο και ότι το σχέδιο αυτό μένει ανεπαλλήλωτο σε όλόκληρη τη ζωή του. Κανένας άνθρωπος, εν ούδεμι περιπτώσει, δεν μπορεί να έχει τις ίδιες γραμμές μ' έναν άλλον και ούτε μπορούν η δική του γραμμές να μεταβληθούν.

'Η συνέπειες της εφαρμογής του συστήματος αυτού, όπως είναι επόμενο, ήταν καταπληκτικές. Με αλάνητο βεβαιότητα μπορούσε στο εξής, όχι μόνον να πιστοποιηθεί η ταυτότης κά-

Πώς παίρνεται το αποτύπωμα του μεγάλου δακτύλου.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΜΕΤΡΙΑ. — Ένας κακοποιός στο ανθρωπομετρικό μηχάνημα

για να πιστοποιήσει την ταυτότητα ενός κακοποιού. Και τότε χρησιμοποιήσαν εν συνδυασμώ με τη φωτογραφία και μία άλλη μέθοδο: Την ανθρωπομετρία.

Την ανθρωπομετρία την επινόησε ο Γάλλος εγκληματολόγος Μπερτιγιόν, ο οποίος κατόρθωσε να την επιβάλλει όχι μόνον στη Γαλλική αστυνομία, αλλά και σε όλες σχεδόν τις αστυνομίες του κόσμου.

'Ο Μπερτιγιόν υποστηρίζει ότι ο σκελετός του ανθρώπου από το είκοσι έτος και επάνω πάει πει να αναπτύσσεται και ότι η αναλογία του σώματος (το ύψος του σώματος, το μήκος των χεριών όταν είναι τεντω-

πολύ εύκολο να γίνουν λάθη. Και ένας άλλος λόγος ακόμη είναι ότι σε όλα τα κράτη δεν ισχύουν τα ίδια μέτρα. 'Αλλού επικρατεί το μέτρο, αλλού ο πήχυς, αλλού η γιάρδα κλπ. Τέλος, η διάφορες ανθρωπομετρικές μηχανισματικές είναι εξαιρετικά πολυδάπανες και δεν μπορούν να υπάρχουν σε όλα τα αστυνομικά τμήματα.

'Ετσι, σιγά-σιγά, εφάνηκαν τα κακά της ανθρωπομετρίας, έως που παρουσιάστηκε η δακτυλосκοπία, που την εξέλεξε σχεδόν εντελώς. Τώρα μόνον στα μεγάλα αστυνομικά κέντρα γίνονται ανθρωπομετρικές παρατηρήσεις σε όλόκληρο το σώμα και καταγράφονται λεπτομερώς τα μέτρα κάθε

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΤΟΥ ALBERT LEROY

—Θα πάψης, επί τέλους, Κατερίνα, να γυροφέρνεις στο τραπέζι; Το κατάλαβες πως με παρασκόπιες; Ήρεις καλά ότι αυτή την ώρα δεν ανέχομαι να μ' ενοχλούν... 'Αφής με λοιπόν ήσυχο...

Κι' ο νέος γιατρός Νερν, ύστερα απ' αυτή την ελαφρή επίπληξι προς τη γοητή υπηρέτριά του, εξακολούθησε κάπο από το φως της λάμπας την ανάγνωσι του 'Αγγλικού επιστημονικού περιοδικού, σημειώνοντας εδώ κι εκεί με μολυβίδι μερικά σημεία που τον ενδιέφεραν.

'Η υπηρέτρια όμως, σαν να μην είχε ακούσει την παρατήρησι, εξακολούθησε να μένη στην ίδια θέσι, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο.

'Ο γιατρός έτοιμαζόταν να την επιπλήξει πάλι, αλλ' από το βλέμμα που της έριξε, είδε ότι τα μάτια της είχαν κλείσει από άδρακα.

—Μα τι έχεις και δεν μιλάς, καλή μου Κατερίνα; της είπε τότε με μαλακό τόνο. 'Ελα λοιπόν, πέρ μου γρήγορα τι θέλεις...

'Η υπηρέτρια ζύγισσε τότε πιο κοντά και του είπε κλαίοντας ότι ήθελε απ' αυτόν μια χάρι σπουδαία, πρωτόκουστη, απίστευτη. Κι' όταν εκείνος της απάντησε πως είναι έτοιμος να την ακούσει, του ανακοίνωσε με συστολή ότι η αδελφή της, η χήρα με τα τέσσερα παιδιά, ήταν έτοιμη να πάη, γιατί τα μικρά της θα μέναν με σκληρότητα, να μην μπορούσε να φρονήσει γιατρός. Γι' αυτό η Κατερίνα παρακαλούσε τώρα τον κύριό της να πάη να την ξεγεννήσει αυτός...

—Θεέ μου! του έλεγε με λυγμούς. Ξέρω πως αυτό που σάς ζητώ αυτή τη στιγμή είναι σχεδόν αδύνατο, γιατί έχετε τόσους αρρώστους να επισκευάζετε. 'Αλλά μονάχα εσείς μπορείτε να τη σώσετε την καυμένη την αδελφή μου... Χωρίς εσάς θα πεθάνει σίγουρα. Γι'α σκεφθήτε λιγάκι. Τι θα γίνουν εκείνα τα κακόμοιρα, ο φέρε τη γούνα μου κι' ετοιμάσε τ' άμα πατέρα;

'Ο γέρος γιατρός την άκουσε με κάποια φανερά δυσανεκσία κι' όταν τελείωσε, της είπε:

—Καλά, καλά, θα πάω. Μην κλαίς. Ήρεις καλά πως δεν άφησα κανέναν να πεθάνη, κι' όλα αυτά μπορούσες να μου τα πής χωρίς να στενοχωριζέσαι δίπλα μου μια ώρα. 'Ελα, φέρε τη γούνα μου κι' ετοιμάσε τ' άμα πατέρα.

—'Η φτωχή χήρα, πλαγιασμένη επάνω σε μια ελεεινή ψάλα, δάκλωνε τα χέρια της απ' τους πόνους. Τα τρία μεγαλύτερα παιδιά της βρισκόταν στο σπίτι της γειτονίσσας και το μικρότερο κομμάτι σε μιαν άκρη, επάνω σ' ένα άχυροστρώμα, με τ' ένα χέρι ακουμπισμένο στο μαγουλό του.

'Η Κατερίνα είχε ανάψει φωτιά στη θεομάστρα, από την οποία σκορπίστηκε μια γλυκεία ζεστασιά στο κρύο δωμάτιο, και πληγαινοσκόπων από το πέτσι στο στρώμα της έτοιμης γενίως. 'Ο γιατρός ήταν σκυμμένος

πάνω από κάτι βιβλία που τα κοιτούσε πάντα μαζί του. Μονάχα από καιρό σε καιρό, όταν έμεγαλυναν οι πόνοι της ετοιμόγεννης, πήγαινε κοντά της, την εξέταζε με προσοχή, της έλεγε μερικά λόγια παρηγορητικά και ξαναγύριζε στη θέσι του.

Τώρα όμως η ώρα του τοκετού έληγει. 'Ο Νερν άφησε τα βιβλία του και, με τη λάμπα στο χέρι, πήλινε την ετοιμόγεννη.

—Το παιδί, είπε σε λίγο, έρχεται ανάποδα και θάγατα κακά ξεπερνάματα, αν δεν μ' έφαινες εδώ, Κατερίνα. 'Οποιος άλλος κι' αν ήταν, θα τάχαγε...

Τέλος, ύστερα από δυο ώρες απειργασιών πόνων, η δυστυχισμένη γυναίκα με τη βοήθεια του γιατρού και τ' άλλων, να ξελευτερωθή.

—'Ορίστε, είπε χαμογελώντας ο γιατρός καθώς άπλωνε το μωρό στα χέρια της υπηρέτριάς του. 'Η ώρα είναι ξηρή. Μου μένει ακόμα μια ώρα να κοιμηθώ. 'Εσύ, Κατερίνα, να μείνεις εδώ...

'Η λεχώνα γύρισε προς το μέρος του τα μάτια της τα δακρυσμένα και κάτι θέλησε να πη.

—Σώπα εσύ, την επρόσταξε ο γιατρός.

Και, γυρνώντας προς την Κατερίνα, που τον συνόδευε ως την πόρτα, της έβαλε στο χέρι κάποια χρήματα και πρόσθεσε:

—Δός της αυτά, κι' αν δεν της φτάνουν, βλέποντας...

—'Ελα, γιατρέ, δεν θα ξεπληρώσεις, του φώναξε στο τέλος. 'Αρκετά έχω μες νάνι-νάνι. 'Εχεις μισή ώρα που με στήθασα...

—Καλά. 'Ας στείλεις κι' άλλη μια φορά, αν της άρεση. Εγώ είμαι κατακουρασμένος και θέλω να κοιμηθώ. Κι' όλες ή κόμησες του κόσμου αν προσέχεται...

Κι' ενώ ο γιατρός, συγχυσμένος, προσπαθούσε να δικαιολογηθεί, εκείνη

—'Εγώ σου, ένωτα σου, και ξε-ρω εγώ που την έφερασε τη νύχτα σου απόψε, πληρωμένη...

—Σε λίγο σου στείλω χίλια φράγκα να τα δώσεις στη χήρα και στα όρφανά της.

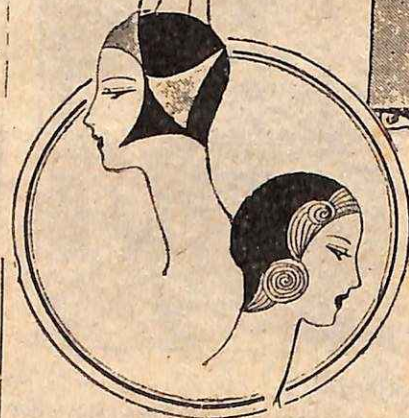
—'Ααμπερ Αβρογιά

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Επίσης επανωφόρια κατωμένα δλκλγ-
ρα από γούνα αλγθινή, ή γούνα ήμι-
τασίον, αποτελούμενα από διαφόρων
αεδιών ντεκούπ, και πρό πάντων
από μπάντες διαγώνιες. Έκτός αυ-
τών, θα φορεθούν και επανωφόρια με
σειρές από τριών αποχρώσεων γούνα.
—Με επανωφόρια γούνα πηγαί-
νουν φορέματα από λεπτό ύφασμα με-
ταξωτό.

—Έφετος θα είνε της μόδας και
το μεταξωτό καμπίρι. Θα ιδούμε ό-
ραία φορέματα απογευματινά από το
ύφασμα αυτό. Θα είνε πρό παντός
της μόδας το βέρ-ζιάντ, και μπουά
ντε-ρόζ, καμπίρι, πολύ μαλακό και ε-
λαφρό ύφως.

—Τα φορέματα από καμπίρι θα
γαρνίζονται συνήθως με ζιλέ από
μουσελίνα ήμολόχρωμη.

—Όλα σχεδόν τα εφετεινά φορέ-
ματα, απογευματινά και βραδυνά, θα
είνε γαρνιρισμένα πίσω στην πλάτη
με μικρές άνισες κάπες, με πάν και
με παννιά διάφορα. Επίσης ή εσάρ-
πες, που θα είνε πολύ μακρούς, θα
δένονται πίσω.

—Τό πιο μοντέρνο έμπριμέ βελού-
δο είνε με φόντο σκούρο και βούλες
άνοιχτόχρωμες.

—Επίσης είνε πολύ της μόδας έ-
φετος και τα μουαρέ, διάστικτα με
μικρά χρωματιστά λουλουδάκια. Τα
μουαρέ αυτά θυμίζουν πολύ τα μουα-
ρέ που φορούσαν ή γιαγιάδες μας, με
την διαφορά ότι το μοντέρνο αυτό
μουαρέ είνε μαλακό και όχι άκαμπτο,
όπως το παλιό.

H. MONTAIN

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

A') Έπανωφόρι από ντερά μαύ-
ρο με πρόσθετα γκοντέ, άν-φόρη,
στά πλάγια. Γαρνίρεται με άσπρη
γούνα.

B') Δύο χαριτω-
μένα νέα καπελλά-
κια. Τό πρώτο, έ-
πάνω, είνε από βε-
λούδο καρέ σκούρο
με ένκρουστασίον ά-
πό σατέν μπέζ. Τό
δεύτερο καπέλλο,
κάτω, είνε από βε-
λούδο μαύρο, και
γαρνίρεται με στενό
μετάλλιο γκαλόν.

Γ') Όραίο «άν-
σάμπλ» με τον συν-
δυασμό βελούδου ά-
νοιχτού με βούλες
σκούρες, και ντερά
αυτού χρώμα-
τος με τις βούλες.

Δ') Έπανωφόρι
σπόρ, τρουά-κάρ, ά-
πό ύφασμα μάλλινο
χονδρό, άσπρο, με
μαύρα στίγματα
χονδρωτά. Γαρνίρε-
ται με μαύρη γού-
να.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

(Όρθοφωνικά)

ΔΙΣΚΟΙ

(Ηλεκτρικοί)

ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΩΛΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ Σταδίου 3
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νοταρά 53 γ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκή 22 Μέγαρον Βικτώρια
ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9Α ΑΘΗΝΑΙ

ΑΕΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΕΝ ΔΙΟΝΥΣΩ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΥ Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ

Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΥΜΑΤΙΚΟΥ

ΙΑΤΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Κτίριον πληροῦν δλους τοῦς δρους τῆς ὑγιεινῆς. Κεν-
τρικὴ θερμανσίς. Ρέον ὕδωρ εἰς ὅλα τὰ δωμάτια. Ἐξω-
σταί ἀεροθεραπείας Ἀκτίνες. Röntgen. Κλῖναι Α', Β,
καὶ Γ' θέσεως.

Ἐφαρμογὴ ὄλων τῶν νεωτέρων μεθόδων διαγνώσεως
καὶ θεραπείας τῶν νοσημάτων τοῦ πνεύμονος.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ διευθυντῇ ἱατρῷ
Εὐριπίδου 11β Ἀθῆναι. Τηλ. 51-74.

Θέλετε νὰ κάμετε οικονομίαν :

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ πε-
ρίνα Σας φορέματα με Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνων ἐντελὺς και-
νούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς
τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμ-
πορικά τῆς Συνεικίας Σας εἰς
6) μοντέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι, Λέγκα 21α.

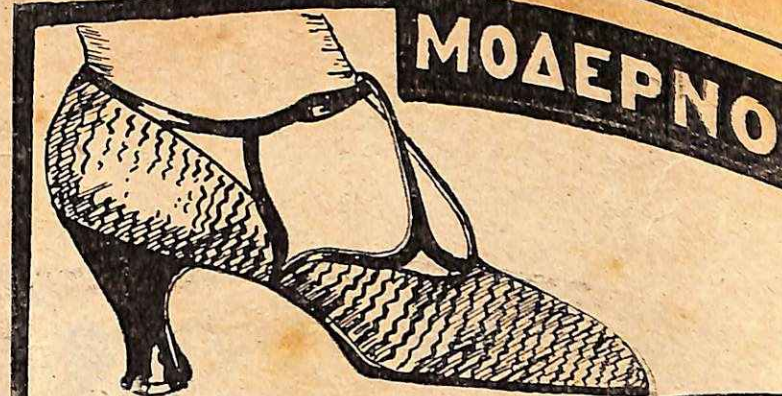
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα
τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθῶν «Ο
Πρακτικὸς Ὀδηγὸς τῆς ἄνευ μα-
γειρικῆς ἁλάτος διαίτης τῶν φυ-
ματικών» τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πα-
νεπιστημίου τοῦ Βερολίνου
HERRMANNSDORFER

κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμα-
νικοῦ ὑπὸ
ΓΕΩΡΓ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Ἱατροῦ—Χειρουργοῦ
Ὁδὸς Σίνια 9. Ἀριθ. τηλεφ. 3-72.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δε-
καετίας ἐστὶν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδι-
αιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ
κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ'
ἐκάστην ὁδὸν Κεφαλληνίας 30.
Ὁρὰ 6—11 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΜΟΔΕΡΝΟ

ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ
Κ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ—ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ—ΓΕΝΙΑ

ΓΕΝΤΕΚΟΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστάμεν τὴν τελειότεραν Ὀ-
φθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ἱατροῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
27 Μεγάνδρου 27 Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ

ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΣΠ. ΚΑΜΠΙΤΣΗ

ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ (Σοφοκλέους 9)

Περιποιήσεις, καθαριότης ἄφθα-
στος. Εἰδικὸς τεχνίτης διὰ Καρ.

ΣΑΠΟΥΝΙ-ΚΡΕΜΑ-ΠΟΥΔΡΑ EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ)

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητο Τρίο
διὰ τὴν τουαλέτα τῶν Κυριῶν.
Δίδουν ὠραϊότητα, δροσερό-
τητα καὶ ἀκαλόγητα εἰς τὸ
δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα γλυκύ-
τατο ἄρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ (ΑΘΗΝΑΙ)

ΖΩΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΣΜΟΙ Κατὰ τῆς ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ καὶ τῶν ΡΥΤΙΔΩΝ

ΕΚ

ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

RADIO-ACTIF

τοῦ

DOCTEUR

MONTEIL

PARIS

ΧΡΥΣΟΝ ΘΡΑΒΕΙΟΝ

ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΝΙΣΙΝΗΣ

ΠΑΣΤΕΡ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΔΩΡΕΑΝ

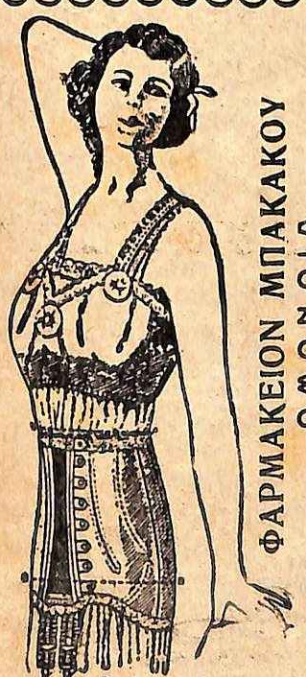
Εἰς τὰς Ἐπιστολὰς ἐναντὶ δρχ. 5

ANNA ΣΚΑΛΙΑΡΗ

Ἀγ. Κωνσταντίνου 12 ΑΘΗΝΑΙ

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

COLUMBIA

Η ΜΑΡΚΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕΝ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Όλοι οι νεώτεροι
Δίσκοι Εὐρωπαϊκοί
καὶ Ἑλληνικοί

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. ΠΙΑΤΣΑ
ΒΟΥΛΗΣ 8

Πώλησις
καὶ με-
δόσεις

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εἰς ἀπολύτως ἱ-
κανοποιητικὴν τιμὴν παλαιὰ περιοδι-
κά καὶ ἡμερησίδια, πρό πενήνηντα-
ετίας. Γράφατέ μας: Περιοδικὸν
«Οἰκογένεια», Λέγκα 7, Ἀθῆναι.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

MAGNESIA SAN PELLEGRINO

Φιαλίδια και φακέλλοι
φέρουν πάντοτε την εικόνα μου
που τα προστατεύει από κάθε
νοθείαν και κάθε απομίμησιν.

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης Εὐριπίδου 6 Ἀθήναι